

บทที่ 4

การพัฒนากฎหมายคนเข้าเมืองเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

เนื่องจากผลผลิต (Output) ที่กำหนดไว้ในเป้าหมายของการศึกษา คือ การจัดทำร่างกฎหมาย คนเข้าเมือง ในกรอบคัดกรองคนต่างด้าวที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทย เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายคนเข้าเมือง ยังไม่พัฒนาให้ทันต่อสภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจสังคมของไทยที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน และปัญหาของอาชญากรรมข้ามชาติที่มีผลทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนโดยส่วนรวม ดังนั้น การศึกษาจึงได้วิเคราะห์กฎหมายระหว่างประเทศด้านอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยบัน្ឌไว้แล้วซึ่งมีผลผูกพัน ทำให้ไทยต้องนำมาอนุวัติ การกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับอนุสัญญาและพิธีสารดังกล่าว คือ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ. 2000 พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ายาเสพติดโดยเฉพาะสตรีและเด็ก พิธีสารต่อต้านการลับลอบขนผู้โดยยำຍถัานทางบก ทางทะเลและทางอากาศ สนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางอาญาของภูมิภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านก่อการร้าย ค.ศ. 2007 และกฎหมายระหว่างประเทศค้านสิทธิมนุษยชน รวมถึงกฎหมายคนเข้าเมืองในประเทศไทยต่างๆ

การพัฒนากฎหมายคนเข้าเมืองเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติจึงได้นำกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศ และกฎหมายไทย มาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก การระดมความคิดเห็นด้วยการสนทนากลุ่มเจาะจง และอภิสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 การอนุวัติการกฎหมาย

การอนุวัติการกฎหมายคนเข้าเมืองเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติเป็นให้ไปตามหลักสามัญและให้เป็นที่ยอมรับของประเทศไทยต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียนและประชาคมโลก จำเป็นต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับหลักสามัญและกฎหมายระหว่างประเทศ โดยพัฒนาให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยบัน្ឌไว้ เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2013 คือ อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (United Nation Convention Against Transnational Organized Crime 2000, UNTOC) และ พิธีสาร

เพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเนพะสตรีและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children 2000, TIP) ส่วนพิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ (Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air 2000, MIP) ประเทศไทยได้ลงนามไว้เมื่อ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2001 แล้วแต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบัน นอกจากนี้ยังมี สนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางอาญาของภูมิภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 (Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Treaty 2004 MLAT) และอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้ายของอาเซียน ค.ศ. 2007 (Asean Convention on counter terrorism 2007) ที่ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว ตลอดจนศึกษามาตรการทางกฎหมายคนเข้าเมืองต่อต้านในอาชญากรรมข้ามชาติของต่างประเทศและสหภาพยูโรปเพื่อนำมาปรับใช้กับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย

โดยเหตุที่อาชญากรรมข้ามชาติมีความสำคัญต่อทุกประเทศในกลุ่มอาเซียนในการต่อต้านมิให้เข้าแพร่ขยายเข้ามายังประเทศของตน ประเทศไทยแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกจึงได้ร่วมลงนามในกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ และร่วมกันจัดทำเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน และจัดทำเป็นข้อตกลงร่วมกันโดยได้รับความเห็นชอบจากประเทศต่างๆ โดยเนพะประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน ดังปรากฏในตารางที่ 4.1 แสดงการลงนามและให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงการลงนามและให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

ประเทศ	UNTOC			TIP			MIP			Asian counter terrorist		
	ลง นาม	ให้ สัตยาบัน	เข้าเป็น ^{ภาคี}	ลง นาม	ให้ สัตยาบัน	เข้าเป็น ^{ภาคี}	ลง นาม	ให้ สัตยาบัน	ภาคี	ลง นาม	ให้ สัตยาบัน	ภาคี
ไทย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	✓	✓
มาเลเซีย	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓
汶萊	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓
老挝	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓
กัมพูชา	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓
เวียดนาม	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓
ฟิลิปปินส์	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓
อินโดนีเซีย	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓
บรูไนฯ	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓

จุดตารางจะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีการลงนามและให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติเกือบทุกฉบับ ในขณะที่ประเทศไทยในกลุ่มอาเซียน บางประเทศลงนามและให้สัตยาบันแล้ว บางประเทศลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ซึ่งในภาพรวมทั้งหมด ประเทศไทยในกลุ่มอาเซียนส่วนใหญ่ จะลงนามและให้สัตยาบันกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องความร่วมมือเกี่ยวกับการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ อย่างไรก็ตาม เมื่อประเทศไทยได้ให้สัตยาบันกฎหมายระหว่างประเทศแล้วย่อมเป็นพันธกรณีที่ไทยจะต้องดำเนินการอนุวัติการสร้างสำนักงานทบัญญัติกฎหมายระหว่างประเทศให้มีอยู่ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องของไทย เพื่อแสดงให้มีความสอดคล้องกับหลักสากล และมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับแก่นานาชาติ

4.1.1 กฎหมายระหว่างประเทศด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

4.1.1.1 พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเนพะสตรีและเด็ก

ก.ศ.2000 (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children 2000)

พิธีสารฉบับนี้ได้กำหนดความมุ่งประสงค์ไว้ในข้อ 2 คำประกาศความมุ่งประสงค์ 3 ประการ คือ ประการแรกเพื่อป้องกันและต่อต้านการค้ามนุษย์โดยให้ความสนใจเป็นการเฉพาะต่อศตรีและเด็ก ประการที่ 2 เพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เช่นว่า ด้วยการคาดต่อสิทธิมนุษยชนของผู้เสียหายอย่างเต็มที่ และประการสุดท้าย เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขปัญหาขั้นพื้นฐาน เกี่ยวกับการแสวงหาผลประโยชน์ที่เกิดจากการก่ออาชญากรรมข้ามชาติ และเพื่อแก้ไขข้อจำกัดของการบังคับใช้กฎหมายในการปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ เป็นพิธีสารแนบท้าย อนุสัญญา ตหประชาติต่อต้านองคกรอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรค.ศ.2000 (United Nations Convention against Transnational Organized Crime) กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นการแก้ไขข้อจำกัดของการบังคับใช้กฎหมายที่ขึ้นอยู่กับ คืนแคนอาณาเขต อีกทั้งกฎหมายภายในของรัฐต่างๆ เกือบทั้งหมดบัญญัติเพื่อดำเนินการต่อการกระทำความผิดของปัจเจกบุคคล มิได้มีไว้เพื่อดำเนินการกับองคกรอาชญากรรม หรืออาชญากรรมข้ามชาติที่มีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีการใช้อาชญาคุกคาม ร้ายแรงและทันสมัย มีอิทธิพลทั่วทางการเมือง ทางราชการ และทางเศรษฐกิจ การดำเนินการปราบปรามจึงกระทำด้วยความยากลำบาก การบังคับใช้กฎหมายจึงไม่ได้ผล

วัตถุประสงค์พื้นฐานของพิธีสารนี้โดยสาระสำคัญแล้วต้องการป้องกันและปราบปราม การค้ามนุษย์ฯ และเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในการต่อต้านการค้ามนุษย์ พิธีสาร จึงกำหนดให้การค้ามนุษย์เป็นการกระทำความผิดอาญา กำหนดให้มีการควบคุม และมาตรการ ความร่วมมือต่อต้านการค้ามนุษย์ มีมาตรการบางประการในการคุ้มครองและช่วยเหลือ

เหยี่ยวของการค้ามนุษย์ “การค้ามนุษย์” ในพิธีสารนี้มีเจตนาให้หมายถึงบุคคลทุกคน และเน้นโดยเฉพาะเด็กและผู้หญิง และต้องมีองค์ประกอบข้ามชาติที่มีความเกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรม สำหรับมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติของพิธีสารที่นำมาใช้ในงานวิจัยนี้คือ ข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมือง หรือยกเลิกการตรวจตราให้แก่บุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้

พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (TIP) จึงเป็นข้อตกลงร่วมกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่ใช่เครื่องมือในทางกฎหมายภายในของรัฐ ได้รับหนึ่ง โดยเอกสารหากแต่เป็นเครื่องมือในทางกฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อพิธีสารมีผลบังคับใช้ตามเงื่อนไขที่กำหนดแล้ว พิธีสารจึงมีผลบังคับต่อรัฐ ไม่ใช่บังคับต่อคนชาติของรัฐ โดยตรง เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อสมาชิกให้สัตยบันพิธีสาร ครบจำนวน 40 ประเทศ ก็จะมีผลเป็นกฎหมายระหว่างประเทศโดยสมบูรณ์ต่อไป ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยต่างๆ ให้สัตยบันพิธีสารได้ครบ 40 ประเทศแล้ว ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของการเดินทางในอาเซียนทำให้คนต่างชาติสามารถเดินทางกันในปัจจุบันไทยเป็นศูนย์กลางของการเดินทางในอาเซียนทำให้คนต่างชาติสามารถเดินทางเข้าออกได้สะดวกจึงอาจเป็นช่องทางหนึ่งที่จะนำไปสู่การลักลอบการค้ามนุษย์โดยเฉพาะเด็กและสตรี ทั้งนี้รวมทั้งเหตุที่ไทยได้ให้สัตยบันกฎหมายระหว่างประเทศฉบับนี้แล้ว ประเทศไทยได้นำเอาสาระสำคัญของกฎหมายระหว่างประเทศนี้ไปอนุวัติการในกฎหมายภายในของไทย โดยการตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 โดยเหตุผลในการตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สถาคคลล้องกับพันธกรณีของอนุสัญญาและพิธีสารจัดตั้งกองทุนเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์รวมทั้งปรับปรุงการซ่วยเหลือและคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายให้เหมาะสม

ในส่วนของการตรวจคนเข้าเมือง หากพิจารณาข้อ 11 ประกอบข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 ซึ่งเป็นมาตรการตามแนวชายแดนที่รัฐภาคีแต่ละรัฐสามารถดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมือง หรือยกเลิกการตรวจตราให้แก่บุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้ จะพบว่าตามมาตรา 12 (8) แห่งพระราชบัญญัติ กินเข้าเมือง พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า “มีพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อค้าประเวณ การค้ายาเสพติด หรือ การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนี้ภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความดีงามเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” กฎหมายได้กำหนดให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองแก่บุคคลต่างด้าวซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็กแล้ว จึงย่อม

ตลอดด้วยกับวัตถุประสงค์ของพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะศรีและเด็ก ที่ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว กล่าวได้ว่าสำหรับกฎหมายระหว่างประเทศฉบับนี้ไทยได้มีบทบัญญัติสอดรับอยู่แล้วในมาตรา 12 (8) แห่งพระราชบัญญัตินี้เข้าเมือง พ.ศ. 2522

4.1.1.2 พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见ทางบก ทางทะเล และทางอากาศ พ.ศ. 2000 (Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air 2000)

พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见ทางบก ทางทะเลและทางอากาศ พิธีสารฉบับนี้ ได้กำหนดความมุ่งประสงค์ 3 ประการ ไว้ในข้อ 2 ดังนี้

ประการแรกเพื่อป้องกันและต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见

ประการที่สอง เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ทั้งนี้ เพราะในข้อคำนึงถึงในพิธีสารกล่าวว่า ในความเป็นจริงที่ว่าทั้งที่มีการดำเนินการในเวทีระหว่างประเทศอื่นๆ แล้วยังไม่มีเครื่องมือที่เป็นสถาบันซึ่งจะสามารถจัดหุกแง่ทุกมุมของการลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见 และประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นความห่วงกังวลว่า การเพิ่มขึ้นอย่างมากของกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรต่างๆ ใน การลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见 และกิจกรรมทางอาชญากรรม ที่เกี่ยวข้องอื่นๆตามที่ระบุในพิธีสารนี้ ซึ่งก่อให้เกิดภัยอันตราย ขึ้นไห้ผู้หลงแก้รู้ทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง

ประการที่สาม เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้โดยบ่ำ看不见ที่ถูกลักลอบขน ทั้งนี้เนื่องจาก การลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见สามารถก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้โดยบ่ำ看不见 ที่เกี่ยวข้อง

สำหรับความหมายของคำว่า “การลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见” นั้นตามข้อกำหนดข้อ 3 หมายถึง “การจัดให้มีการลับลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายของบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งมิใช่คนชาติ หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐภาคีที่เข้าไปนั้น ให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอื่นจากการนั้น ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม”

การลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见ตามพิธีสารฉบับนี้ เป็นพิธีสารแบบท้ายของอนุสัญญา ที่ประชากาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ซึ่งหากพิจารณาข้อบัญญัติในพิธีสารพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มองค์กรอาชญากรรม เนื่องจาก มุตสัญญาฉบับนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ซึ่ง ข้อมูลที่ต้องมีความเกี่ยวพันกัน และตามพิธีสารกำหนดให้รัฐภาคีจัดตั้งกำหนดให้การลักลอบขนผู้โดยบ่ำ看不见เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายภายในของตน รวมถึงการกระทำใดๆ เพื่อมุ่ง ประสงค์ให้เข้าเมืองที่ไม่ถูกกฎหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงิน หรือวัตถุอื่น ไม่ว่า

ทางตรงหรือทางอ้อม การผลิตเอกสารเดินทาง หรือเอกสารแสดงตนปลอม การล่อหลวง การจัดหาหรือมิไว้ในครอบครอง หรือ การผลิตเอกสารปลอม เช่นว่านี้เพื่อประโภชน์ในการลักลอบขนผู้เข้าข่าย ฉันให้เป็นความผิดอาญา ความผุ่งประสังค์ของพิธีสารนี้คือ เพื่อป้องกันและต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบังคับ ให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้โดยบังคับ ที่ถูกลักลอบขนด้วย ซึ่งมาตรการการป้องกัน และต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบังคับ การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ในขณะเดียวกันกับให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้โดยบังคับ ที่ถูกลักลอบขนด้วย ซึ่งมาตรการการป้องกัน และต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบังคับ การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีและการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้โดยบังคับ ตาม พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ยังมิได้มีบัญญัติใดที่กำหนดไว้

นอกจากนี้พิธีสารฉบับนี้ยังได้ให้ความหมายของคำว่า “การเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย” หมายถึง การข้ามแดนโดยไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่จำเป็นสำหรับการเข้าไปในราชอาณาจักรโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นการกำหนดให้รัฐภาคีสามารถออกข้อกำหนดที่เป็นมาตรการในการดำเนินการสำหรับคนเข้าเมืองได้เท่าที่จำเป็น และ ความหมายของคำว่า “เอกสารเดินทางปลอมหรือเอกสารแสดงตนปลอม” หมายถึง เอกสารเดินทางหรือเอกสารแสดงตนใดๆ ความหมายนี้ย่อมส่งผลให้รัฐภาคีให้ความสำคัญต่อเอกสารแสดงตนของ ผู้เข้าออกประเทศที่สมควรจะมีมาตรการในการคัดกรองคนเข้าเมือง ทั้งนี้พิธีสาร ได้มีข้อกำหนดที่เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมไว้ 2 ข้อ คือ

1) ซึ่งถูกทำปลอมขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง นอกเหนือจาก บุคคลหรือหน่วยงานซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายที่จะผลิตหรือออกเอกสารเดินทางหรือ เอกสารแสดงตนในนามของรัฐ หรือ

2) ซึ่งได้ออกโดยไม่ถูกต้องหรือได้รับโดยแสดงข้อความเท็จ การล้อรายภูร์ ไทยซึ่งได้นำมาตราการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามพิธีสารในเรื่องมาตรการป้องกันและต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบังคับ รวมทั้งผู้ส่งเสริมระหว่างรัฐภาคีมา อนุวัติการ โดยพิธีสาร ข้อ 11 ข้อบัญญัติที่ 5 ของข้อ 11 เรื่องมาตรการตามแนวทางเด่น กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐ พิจารณาดำเนินมาตรการตามกฎหมายภายในของตนที่อนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองหรือการขอกเลิกการตรวจตราของบุคคล ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ตามพิธีสารนี้ จึงเท่ากับเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐแก่ทุกประเทศภาคีที่จะพิจารณาถึงมาตรการและความหมายในการกำหนดให้มีกระบวนการให้อนุญาตหรือปฏิเสธการเข้าเมืองหรือยกเลิกการตรวจตราคนเข้าเมืองได้

จะเห็นได้ว่า กฎหมายระหว่างประเทศฉบับนี้มีเป้าหมายคือการกำหนดมาตรการป้องกัน ปราบปรามการลักลอบขนหรือโดยบังคับ ที่กำหนดให้รัฐภาคีสามารถกำหนด

มาตรการ ได้เอง ซึ่งเมื่อพิจารณาตามบริบทของไทยจะพบว่าประเทศไทย มีนโยบายด้านคนเข้าเมือง กับสถานะของการเป็นศูนย์กลางการเดินทางเข้าออกประเทศไทยในกลุ่มประเทศอาเซียน ย่อมมี ช่องทางสำหรับการลักลอบ เข้าประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายได้ สำหรับมาตรการที่จะนำมาใช้ พนวัพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ยังไม่ได้มีมาตรการใดอนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้า เมือง กำหนดให้ยกเลิกการตรวจลงตราให้แก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับการ ลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ประกอบกับสถานการณ์ในปัจจุบัน มี ผู้กระทำการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานเป็นจำนวนมาก และเป็นรูปแบบขององค์กร อาชญากรรมข้ามชาติ แต่ยังไม่มีมาตรการในการควบคุมการข้ามผ่านแดนของบุคคลที่มีพฤติการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ซึ่งปัจจุบันจะทำกัน ในรูปแบบขององค์กรและมีผลประโภชน์ต่อตนแทน อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์ถึงการนำเอา ข้อกำหนดในพิธีสารฉบับนี้มาอนุวัติการในกฎหมายไทยนั้นยังคงเห็นว่าการเพิ่มบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 น่าจะเป็นการอนุวัติการกฎหมายที่ดี ทั้งนี้พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร” เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิเสธการเข้าเมืองของบุคคลต่าง ด้าวที่มีพฤติการณ์เป็นภัยต่อกวามมั่นคงหรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อกวามสงบสุขหรือ ความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือมีพฤติการณ์ที่ขัดต่อกวามสงบ เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

แนวทางการอนุวัติการก่อการเพิ่มบทบัญญัติตามความผิดข้อ 11 ของพิธีสารเรื่อง มาตรการตามแนวชายแดน ซึ่ง ข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 กำหนดให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองหรือ ยกเลิกการตรวจลงตราของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่น ฐานทางบก ทางทะเล ทางอากาศ และการปลอมแปลงเอกสารเดินทาง ไว้ในมาตรา 12 แห่ง พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และเพิ่มเติมการกำหนดคำนิยามของ คำว่าการลักลอบขน ผู้โดยย้ายถิ่นฐานของพิธีสารในข้อ 3 ที่กำหนดไว้ว่า การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐาน หมายถึง การ ขัดให้มีการเข้าเมือง โดยผิดกฎหมายของบุคคลต่างด้าว เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์เป็นการตอบแทน ไว้ในคำนิยามของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เนื่องจากพระราชบัญญัติคน เข้าเมือง พ.ศ. 2522 ในมาตรา 4 ยังไม่ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่าการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่น ฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ เพื่อให้สอดคล้องกับพิธีสารต่อต้าน การลักลอบขนผู้โดยย้าย ถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ที่ประเทศไทยได้ลงนามไว้แล้ว และเมื่อได้อনุวัติการกฎหมาย เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ควรดำเนินการให้สัตยบันต่อพิธีสารฉบับนี้ต่อไป เพื่อเป็นความร่วมมือระหว่าง ประเทศไทยด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

4.1.1.3 อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านก่อการร้าย ค.ศ. 2007 (ASEAN Declaration on Joint Action to Counter Terrorism 2007)

กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการก่อการร้ายที่นำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ คือ อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านก่อการร้าย ค.ศ. 2007 เนื่องด้วยบทบัญญัติในอนุสัญญาฉบับนี้ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้ายโดยการควบคุมการผ่านแดน และการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทาง ซึ่งความผิดฐานความผิดฐานการก่อการร้ายเป็นความผิดมูลฐานหนึ่งของอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งถูกกำหนดเป็นกรอบความร่วมมือของอาเซียนในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงสาระสำคัญในกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย

อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านก่อการร้าย (ASEAN Declaration on Joint Action to Counter Terrorism 2007) เน้นความร่วมมือในการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศสมาชิก อาเซียน หรือ การประชุมสุดยอดอาเซียนที่กรุงบันดาร์ seri เป็นประจำวัน บรรจุใน ซึ่งผู้นำอาเซียนได้ออกปฏิญญา การดำเนินการร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้าย ค.ศ. 2001 (ASEAN Declaration on Joint Action to Counter Terrorism 2001) และ ได้กำหนดแผนปฏิบัติการร่วมกันระหว่างประเทศ สมาชิกในการต่อต้านการก่อการร้าย เช่น การเสริมสร้างสมรรถนะของกลไกการต่อต้านการก่อการร้ายภายในประเทศและระหว่างประเทศสมาชิก การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร/ข่าวกรอง ความร่วมมือกับประเทศและภูมิภาคอื่นๆ เป็นต้น โดยมีรายละเอียดที่เป็นของเขตของความร่วมมือตามข้อ 6 ของอนุสัญญา ดังนี้

- 1) โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของภาคีนั้นๆ ขอบเขตความร่วมมือภายใต้อนุสัญญานี้ ซึ่งประกอบด้วยการอื่นแล้ว อาจรวมถึงมาตรการที่เหมาะสมที่จะรวมถึงการจัดให้มีการเตือนภัยล่วงหน้าแก่ภาคีอื่นๆ โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน
 - (1) ดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อป้องกันการกระทำที่เกี่ยวกับการก่อการร้าย รวมถึงการจัดให้มีการเตือนภัยล่วงหน้าแก่ภาคีอื่นๆ โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการเงิน วางแผน ให้ความสะดวก หรือกระทำการก่อการร้าย จากการใช้คืนแค้นของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ข้างต้นต่อภาคีอื่น และ/หรือผลเมืองของภาคีอื่นนั้น
 - (2) ป้องกันบุคคลใดๆ ที่ทำการสนับสนุนทางการเงิน วางแผน ให้ความสะดวก หรือกระทำการก่อการร้าย จากการใช้คืนแค้นของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ข้างต้นต่อภาคีอื่น และ/หรือผลเมืองของภาคีอื่นนั้น
 - (3) ป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย
 - (4) ป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้ายโดยการควบคุมการผ่านแดน และการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล และโดยอาศัยมาตรการป้องกันการทำเอกสารปลอม การปลอมและการใช้อำนัลซิ่งเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทาง

(5) ส่งเสริมการสร้างจิตความสามัคคี รวมถึงการฝึกอบรมและความร่วมมือทางวิชาการและจัดการประชุมระดับภูมิภาค

(6) ส่งเสริมให้สาธารณชนตื่นตัวและมีส่วนร่วมในความพยายามต่อต้านการก่อการร้าย ตลอดจนเสริมสร้างให้มีการเสนอแนะว่า gangster ที่มีความศรัทธาต่างกัน และในกลุ่มที่มีความศรัทธาเช่นเดียวกัน และการเสนอแนะว่า gangster อารยธรรมต่างๆ

(7) เสริมสร้างความร่วมมือข้ามแคน

(8) เสริมสร้างการแลกเปลี่ยนข่าวกรองและแบ่งปันข้อมูลระหว่างประเทศ

(9) เสริมสร้างความร่วมมือที่มีอยู่ในการพัฒนาฐานข้อมูลระดับภูมิภาคภายใต้กรอบองค์กรในอาเซียนที่เกี่ยวข้อง

(10) เสริมสร้างความสามารถและความพร้อมที่จะจัดการกับการก่อการร้ายทางเคมี ชีวภาพ กัมมันตภาพรังสี นิวเคลียร์ (ซีบีอาร์เอ็น) การก่อการร้ายทางไซเบอร์และการก่อการร้ายในรูปแบบใหม่ๆ ฯลฯ

(11) ดำเนินการวิจัยและการพัฒนามาตรการต่อต้านการก่อการร้าย

(12) ส่งเสริมการใช้การประชุมทางวิดีทัศน์ หรือสื่อสำนักงานวายความสะท้อน สำหรับ การประชุมทางไกลในกระบวนการพิจารณาคดีทางศาล ในกรณีที่เหมาะสมแล้ว วางแผน การตระเตรียม หรือการกระทำการก่อการร้าย หรือให้การสนับสนุนการก่อการร้ายจะถูกดำเนินคดี ตามกฎหมาย

อนุสัญญาฉบับนี้ในข้อย่ออย่างที่ 1.1 ถึงข้อย่ออย่างที่ 1.4 เป็นกรอบการทำงานสำหรับ ความร่วมมือระดับภูมิภาคในการต่อต้าน ป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายในทุกรูปแบบ ต่อ ความร่วมมือระดับภูมิภาคในการต่อต้านการร้ายและดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิผล โดยผ่านการเพิ่มพูนความร่วมมือในระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย และหน่วยงานที่มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง ในอาเซียนในการต่อต้าน ก่อการร้าย

2) ภายใต้ความยินยอมจากภาคีที่เกี่ยวข้อง ให้ภาคีร่วมมือกันแก้ไขสาเหตุ根柢 ของการก่อการร้าย และเงื่อนไขที่นำมาสู่การแพร่ขยายของการก่อการร้าย เพื่อป้องกันการกระทำที่เป็นการ ก่อการร้าย และการ โฆษณาชวนเชื่อของหน่วยก่อการร้าย

ตามอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศไทยและประเทศในกลุ่มอาเซียน ได้ลงนามและให้ ตัวยันแล้ว มาตรการเพื่อป้องกันการกระทำที่เป็นการก่อการร้ายโดยการป้องกันการเคลื่อนไหว ของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้าย ด้วยวิธีการการควบคุมการผ่านแดน และการควบคุมการออก

เอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล และโดยอาศัยมาตรการป้องกันการทำเอกสารปลอม การปลอมและการใช้อิบั๊งชื่อฉลางซึ่งเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทาง ตลอดจนส่งเสริมการสร้างขีดความสามารถ รวมถึงการฝึกอบรมและความร่วมมือทางวิชาการ และการขัดการประชุมระดับภูมิภาค

ตามอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศไทยและประเทศในกลุ่มอาเซียนได้ลงนามและให้สัตยบันญကบประเทศแล้ว โดยประเทศแรกที่ให้สัตยบันญคือ ประเทศไทยได้ให้สัตยบันญไว้เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 และประเทศสุดท้ายในกลุ่มอาเซียนที่ได้ให้สัตยบันญคือ ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยบันญไว้เมื่อวันที่ 13 มกราคม ค.ศ. 2013 ทำให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้กับทุกๆ ประเทศในกลุ่มอาเซียน

ส่วนกฎหมายการต่อต้านก่อการร้ายของไทย มีอยู่ใน ตามกฎหมายภายในของไทย นิประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมความผิดฐานก่อการร้าย เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2546 มีสาระสำคัญคือ การเพิ่มความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย มาตรา 135/1 ถึง มาตรา 135/4 ในประมวลกฎหมายอาญา สาเหตุของการแก้ไขเพิ่มเติมเนื่องจากปรากฏว่าสถานการณ์ในขณะนี้ มีภัยคุกคามจากการก่อการร้ายและเป็นการดำเนินการตามมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ได้มีมติที่ 1373 เมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2001 ให้ทุกประเทศร่วมมือดำเนินการป้องกันและปราบปรามกระทำใดที่เป็นการก่อการร้าย รวมถึงการสนับสนุนทรัพย์สินหรือกรณีอื่นใดที่มีวัตถุประสงค์จะนำไปใช้ในการดำเนินการก่อการร้ายหรือเป็นมาตรฐานขององค์กรก่อการร้าย โดยได้บัญญัติความผิดฐานก่อการร้ายเพิ่มเติมไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

มาตรา 135/1 “ผู้ใดกระทำการอันเป็นความผิดอาญา ดังต่อไปนี้

(1) ใช้กำลังประทุยร้าย หรือกระทำการใดอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรือ

ขั้นตราย อิบั๊งร้ายแรงต่อร่างกาย หรือเสรีภพของบุคคลใดๆ

(2) กระทำการใดอันก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ ระบบขนส่ง

สาธารณะ ระบบโทรคมนาคม หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ

(3) การกระทำการใดอันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐหนึ่งรัฐใด

หรือของบุคคลใดหรือต่อสิ่งแวดล้อม อันก่อให้เกิดหรือ่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ ขั้นสำคัญ

ถ้าการกระทำนี้ได้กระทำโดยมีความมุ่งหมายเพื่อญี่ปุ่นหรือบังคับรัฐบาลไทย รัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์กรระหว่างประเทศ ให้กระทำหรือไม่กระทำการใดอันจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือเพื่อสร้างความปั่นป่วนเพื่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานก่อการร้าย ต้องระวังไทยประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับ ดังแต่กหมื่นนาทึ่งหนึ่งล้านบาท”

การกระทำความผิดตามมาตรฐานนี้หมายความครอบคลุมถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐหนึ่งรัฐใด หรือของบุคคลใดหรือต่อสิ่งแวดล้อม อันก่อให้เกิดหรือน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างสำคัญ โดยหมายความรวมถึงการกระทำที่มีความมุ่งหมายที่จะขู่เข็ญบังคับต่อรัฐบาลไทย รัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์กรระหว่างประเทศหรือเพื่อสร้างความปั่นป่วนเพื่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน

การกระทำในการเดินขบวน ชุมนุม ประท้วง トイ้เย็ง หรือเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้รัฐช่วยเหลือ หรือให้ได้รับความเป็นธรรมอันเป็นการใช้เสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ไม่เป็นการกระทำความผิดฐานก่อการร้ายตามมาตรา 135/2 ที่บัญญัติว่า

“บทบัญญัติตามมาตรฐานนี้เป็นการป้องกันความเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายเป็นขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อป้องกันการกระทำที่เกี่ยวกับการก่อการร้าย เช่น การสะสูดอาวุธ หรือ การฝึกฝน ซ่องสุมกำลังในการก่อการร้าย ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติตามอนุสัญญาฯ ด้วยต่อต้านก่อการร้ายของอาเซียน ในเรื่องของขอบเขตความร่วมมือตามอนุสัญญาฯ ข้อ 6 ข้อย่อยที่ 1.2 ความว่า “ป้องกันบุคคลใดๆ ที่ทำการสนับสนุนทางการเงิน วางแผน ให้ความสะดวก หรือกระทำการก่อการร้าย จากการใช้ดินแดนของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ซึ่งตั้งต่อภาระอื่น และ/หรือผลเมืองของภาคีอื่นนั้น”

นอกจากนี้ประมวลกฎหมายอาญาฯ ได้เพิ่มบทบัญญัติตามมาตรา 135/4 “ผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญาฯ ได้แก่คนบุคคลซึ่งมีความตระหนักรู้ความมั่นคงแห่งสหประชาติ สามัคคีของคณะบุคคลซึ่งมีด้วย หรือประพฤติภายใต้คณานุต្រิความมั่นคงแห่งสหประชาติ กำหนดให้เป็นคณะบุคคลที่มีการกระทำการอันเป็นการก่อการร้ายและรัฐบาลไทยได้ประกาศให้ความรับรองต่อประการดังกล่าวด้วยแล้ว ผู้นั้นต้องระวังไทยจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับไม่เกินหนึ่งแสนต่ำ่หมื่นบาท”

ตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ลักษณะที่ 1/1 ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ในมาตรา 135/1-4 ได้มีการกำหนดความผิดฐานก่อการร้ายไว้ในฐานความผิดตามประมวลกฎหมายโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านการก่อการร้าย ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายและสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเข้าไปเป็นรัฐภาคี ได้แก่อนุสัญญาฯ ด้วยต่อต้านก่อการร้ายของอาเซียน ค.ศ. 2009 ควรมีการกำหนดให้มีมาตรการป้องกันการก่อการร้าย โดยการควบคุมการผ่านแดนสำหรับบุคคลที่มีความเกี่ยวพันกับความผิดฐานก่อการร้าย ที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ตามข้อ 1.4 ของอนุสัญญาความว่า

“ป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้ายโดยการควบคุมการผ่านแดน และการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล และโดยอาศัยมาตรการป้องกันการทำเอกสารปลอม การปลอมและการใช้อำนงชื่อฉลาง ซึ่งเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทาง” ซึ่งในประเด็นนี้ ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิเสธการเข้าเมืองในความผิดฐานก่อการร้ายไว้ตามมาตรา 12 (7) ที่กำหนดไว้ว่า “ให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองของบุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคมหรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดขึ้นโดยต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือขั้นตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงของราชอาณาจักร ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ข้อประชานนหรือความมั่นคงของราชอาณาจักร ลักษณะ 1/1 ซึ่งครอบคลุมถึงความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ลักษณะ 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

สำหรับมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติโดยการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเข้าประเทศ หากพิจารณาตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศพบว่า มาตรทางการกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเข้าประเทศ มีอยู่ในมาตรา 12 (7) (8) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มีดังนี้ คือ มาตรา 12 (7) ประเทศ มีอยู่ในมาตรา 12 (7) (8) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มีดังนี้ คือ มาตรา 12 (7) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคมหรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดขันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และมาตรา 12 (8) “มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และมาตรา 12 (8) “มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อไปประเวณี การค้าหุ้นสิน หรือเด็ก การค้ายาเสพติด ให้โทษ การลักลอบหนี้ภาษีคุกคาก หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

มาตรการตามกฎหมายระหว่างประเทศ มีอยู่ 3 ฉบับ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธคนต่างด้าว เข้าเมือง ได้แก่ พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้ามนุษย์ เข้าเมือง ได้แก่ พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้ามนุษย์และเด็ก ตามพิธีสารมาตรการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมือง อยู่ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมืองหรือยกเลิกการตรวจลงตราให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้ ฉบับที่สอง คือ พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยภัยถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ มาตรการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมือง อยู่ในพิธีสารอยู่ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ ข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมือง

หรือยกเลิกการตรวจสอบตราให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำการใดๆ ที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้ และเพิ่มเติมการกำหนดคำนิยามของ คำว่าการลักษณะผู้โดยบ้านถื่นฐานของพิธีสารในข้อ ๓ ที่กำหนดไว้ว่า การลักษณะผู้โดยบ้านถื่นฐาน ไว้ในคำนิยาม ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ ฉบับที่สาม คือ อนุสัญญาอาเจียนว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้าย ได้แก่ มาตรการ ปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมือง อยู่ในอนุสัญญาข้อ ๖ ของเขตความร่วมมือในข้อดี ให้มีการป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้าย ผู้สนับสนุนทางการเงิน การวางแผนและ การฝึกอบรม โดยการควบคุมการผ่านแดนและการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและ เอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล

จากมาตรการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมืองตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยกับ กฎหมายระหว่างประเทศ พบว่า บทบัญญัติเรื่องการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสารเพื่อกฎหมายระหว่างประเทศ พบว่า บทบัญญัติเรื่องการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสารเพื่อป้องกันปรามปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้ามนุษย์และเด็ก อนุสัญญาอาเจียนว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้าย มีอยู่ในกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) และมาตรา ๑๒ (๘) ส่วนมาตรการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) และมาตรา ๑๒ (๘) ส่วนมาตรการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) และมาตรา ๑๒ (๘) ส่วนมาตรการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสาร พ.ศ.๒๕๒๒ ของไทย จึงจำเป็นต้องอนุវัติการกฎหมายคนเข้า บทบัญญัติพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ ของไทย จึงจำเป็นต้องอนุวัติการกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ไปลงนามไว้คือพิธีสาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) และมาตรา ๑๒ (๘) ส่วนมาตรการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองตามพิธีสาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) และมาตรา ๑๒ (๘)

4.1.2 กฎหมายระหว่างประเทศค้านสิทธิมนุษยชน

สนธิสัญญาค้านสิทธิมนุษยชนมีลักษณะเป็นสนธิสัญญาพหุภาค กล่าวคือ เป็นสนธิสัญญาที่มีรัฐมากกว่าสองรัฐเขียนไปเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญา ซึ่งกระบวนการในการทำสนธิสัญญามีหลายขั้นตอน นับตั้งแต่การเจรจา การให้ความยินยอมของรัฐเพื่อผูกพันตามสนธิสัญญาโดยการลงนาม การให้สัตยบันการภาคบานุวัติ รวมทั้งการที่บางรัฐอาจตั้งข้อสงวน

การเข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญา ก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องประดิษฐ์ให้สอดคล้องกับ สนธิสัญญา มีฉะนั้นอาจต้องรับผิดในทางระหว่างประเทศ ดังนั้น เมื่อประเทศไทยเข้าเป็นภาคี สนธิสัญญาค้านสิทธิมนุษยชน ประเทศไทยต้องประดิษฐ์ตามพันธกรณีของสนธิสัญญาดังกล่าว นี้

ในการศึกษาเรื่องการพัฒนากฎหมายคนเข้าเมือง เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ นี้ ใน การศึกษาเรื่องการพัฒนากฎหมายคนเข้าเมือง ในเรื่องของการจำกัดสิทธิเสรีภาพของ บุคคลต่างด้าวในเรื่อง การเดินทางเข้าเมือง และการสั่งตัวบุคคลคนต่างด้าวกลับประเทศ กฎหมายระหว่างประเทศค้านสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยบันญัติ มีอยู่ ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑) กติการระหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พ.ศ.๑๙๗๖ (UN International

Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR)) 2) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 (Convention on the Rights of the Child (CRC)) 3) อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประดิบดหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไม่มนุษยธรรม หรือที่ยำยศักดิ์ศรี ค.ศ. 1987 (Convention against Torture and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CAT))

4.1.2.1 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1976 (International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR))

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ หลักสิทธิมนุษยชนตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่นำมาศึกษา เกี่ยวกับข้องกฏหมายคนเข้าเมือง ในเรื่องการจำกัดสิทธิในการเดินทางเข้าออกประเทศของบุคคลต่างด้าวตามข้อ 12 ของอนุสัญญานี้ โดยอนุสัญญาฉบับนี้มีหลักการว่า “รัฐภาคีที่จะเคราะห์และประกันสิทธิของบุคคล รวมถึงการห้ามการเลือกประดิบดีไม่ว่าจะต้องเหตุผลทางเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทาง การเมือง สัญชาติ สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ถื่นกำเนิด หรือสภาพอื่นใด โดยจะดำเนินการให้เกิดผลในทางประดิบดีภายในประเทศ การประกันว่าบุคคลที่ ถูกละเมิดจะได้รับการเยียวยาไม่ว่าบุรุษหรือสตรีจะได้รับสิทธิพลเมืองและการเมืองอย่างเท่าเทียมกันการลิครอนสิทธิในสถานการณ์กูเกิน และการห้ามการห้ามกติกาในอันที่จะไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพอื่นๆ ลง” ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ตามมาตรา 12 (7) (8) ให้มีการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีภัยณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ดังนี้ คือ มาตรา 12 (7) บัญญัติไว้ว่า “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคมหรือจะก่อให้เกิดอันตรายต่อกฎหมาย ความสงบสุข หรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือบุคคลซึ่งเข้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” มาตรา 12 (8) บัญญัติไว้ว่า “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณ การค้ายาเสพติด ให้โทษ การลักลอบหนี้ภัยคุกคาม หรือ เพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อกฎหมาย สงบรูบือยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” ซึ่งสอดคล้องตามหลักสิทธิมนุษยชนในเรื่องกติกาว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1976 ได้กำหนดไว้ในข้อ 12 ว่า “สิทธิเสรีภาพในการ ໂยกຍ້າຍແລະ ເສີ່ງກາພໃນການເດີນທາງ ໄນ ອ່ອງຢ່າງໄຕ້ຂໍອຈັດ ໄດ້ ເວັນແຕ່ເປັນຂໍ້ ກຳກັດຕາມກຸ່ມາຍ ແລະ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັກຍາຄວາມມັ້ນຄົງຂອງชาຕີ ຄວາມສົງບົນເງິນ ການສົງຫຼັບຮ້ອຍ ການສາຫະລຸງສູງ ຢ້ອຍສືລະຮຽນຂອງປະຊາຊົນ ຮ້ອຍເພື່ອຄຸ້ມຄອງສີທີແລະ ເສີ່ງກາພຂອງບຸກຄົນອື່ນ” ซึ่งตามกติกาว่าด้วยประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1976 ได้กำหนดไว้ในข้อ 12 ของกฎหมายฉบับนี้ ดังนี้คือ

1) บุคคลทุกคนที่อยู่ในดินแดนของรัฐโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมมีสิทธิในเสรีภาพในการโยกขึ้นและเสรีภาพในการเลือกถื่นที่อยู่ภายใต้กฎหมายเด่นของรัฐนั้น

2) บุคคลทุกคนย่อมมีเสรีจะออกจากประเทศใดๆ ร่วมทั้งประเทศของตนได้

3) สิทธิดังกล่าวข้างต้นไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดใดๆ เว้นแต่เป็นข้อกำหนดตามกฎหมายและที่จำเป็นเพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชนหรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และข้อกำหนดนี้สอดคล้องกับสิทธิอื่นๆ ที่รับรองไว้ในกติกานี้

4) บุคคลจะถูกติดอนสิทธิในการเดินทางเข้าประเทศของตนโดยคำแนะนำให้ได้

ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ในเรื่องการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าเมือง ตามมาตรา 12 (7) (8) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ย่อมสอดคล้องกับตัวการระหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองในข้อ 12 ซึ่งก่อตัวได้ว่าสำหรับกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนฉบับนี้ไทยได้มีบทบัญญัติสอดรับข้อแล้วใน มาตรา 12 (7) (8) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เรียบร้อยแล้ว

4.1.2.2 อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประดิบติหรือการลงโทษอันที่โหดร้าย ไม่มนุษยธรรมหรือยำยศักดิ์ศรี ค.ศ. 1987 (Convention against Torture and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CAT))

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้หลักสิทธิมนุษยชนตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประดิบติหรือการลงโทษอันที่โหดร้าย ไม่มนุษยธรรมหรือ ยำยศักดิ์ศรีที่นำมาศึกษามีวัตถุประสงค์ เพื่อที่จะทำให้การต่อต้านการทรมาน และการประดิบติหรือการลงโทษอันที่โหดร้าย ไม่มนุษยธรรม หรือที่ยำยศักดิ์ศรี มีประสิทธิผลยิ่งขึ้นทั่วโลก โดยอนุสัญญาฯ ฉบับนี้เกี่ยวข้องกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในเรื่องของการส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศตามมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ที่บัญญัติไว้ว่า “คนต่างด้าวผู้ได้เข้ามาหรืออยู่ใน ราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกอาณาเขตได้” โดยต้องคำนึงถึงว่าบุคคลต่างด้าวผู้นั้นจะต้องไม่ถูกส่งกลับไปบังประเทศที่จะถูกทรมานซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติข้อที่ 3 ของอนุสัญญាលะนี้

ตามอนุสัญญานี้ อนุสัญญานี้ คำว่า “การทรมาน” หมายถึง การกระทำใดก็ตามโดยเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส ไม่ว่าทางกายหรือทางจิตใจต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อสนเทคหรือคำสารภาพจากบุคคลนั้น หรือจากบุคคลที่สาม การลงโทษบุคคลนั้น สำหรับการกระทำซึ่งบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามกระทำ หรือถูกสงสัยว่าได้กระทำ หรือเป็นการบ่อมุ่งให้กลัวหรือเป็นการบังคับบุคคลนั้นหรือบุคคลที่

สามหรือเพราะเหตุผลใดๆ บนพื้นฐานของการเลือกประดิษฐ์ ไม่ว่าจะเป็นในรูปใด เมื่อความเง็งปวงศ์หรือความทุกข์ทรมานนั้นกระทำโดยหรือด้วยการบุยง หรือโดยความยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจของเจ้าพนักงานของรัฐ หรือของบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางการ ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานที่เกิดจาก หรืออันเป็นผลปกติจาก หรืออันสืบเนื่องมาจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย

ตามข้อ 2 ของอนุสัญญาได้กำหนดมาตรการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำที่เกิดจากการทรมานดังนี้ คือ

1) ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการต่างๆ ทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร ทางตุลาการ หรือมาตรการอื่นๆ ที่มีประสิทธิผลเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำการทรมานในอาณาเขตใดซึ่งอยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน

2) ไม่มีพฤติกรรมผิด ไม่ว่าจะเป็นภาวะสงเคราะห์ หรือสภาพดุกคามที่จะเกิดสังคม การขาดเสียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะดุกคามในสาธารณะอื่นใดที่ยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้

3) คำสั่งจากผู้บังคับบัญชาหรือจากทางการ ไม่สามารถขึ้นเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้

ส่วนในเรื่องการผลักดันบุคคลต่างด้าวกลับประเทศตามอนุสัญญาอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประดิษฐ์หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไม่รุนแรงหรรษา หรือที่ยำเยิกด้วยศรี ได้กำหนดไว้ในข้อ 3 ของอนุสัญญา ว่า รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้รายข้ามแดน ไปยังอิกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้ขั้นตรายที่จะถูกทรมาน ซึ่งตามประเดิมดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ในมาตรา 54 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ว่า “คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาต นั้นสันสุกดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้” เป็นประเดิมในเรื่องการส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศไม่ได้บัญญัติได้ กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ จึงจำเป็นต้องนำบทบัญญัติตามข้อ 3 ในอนุสัญญาฉบับนี้ มาอนุวัติการให้อยู่ในมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เนื่องจากประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาฉบับนี้ไว้ ประกอบกับสถานการณ์ในปัจจุบัน คนต่างด้าวที่หลบหนีมาจากต่างประเทศไม่อยากกลับไปสู่ดินแดนบ้านเกิดของตนที่เป็นภัยลามาดังเดิมเนื่องจากเกรงว่าหากกลับไปแล้วอาจก่อให้เกิดภัยนั้นต่อไป หรือทำร้าย

แนวทางการอนุวัติการคือการเพิ่มบทบัญญัติตามข้อ 3 อนุสัญญาอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประดิษฐ์หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ยำยศักดิ์ศรี ได้กำหนดไว้ในข้อ 3 ข้อบัญญัติที่ 1 รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน และ ข้อบัญญัติที่ 2. เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะวินิจฉัยว่ามีเหตุอันควรเชื่อเช่นว่าหรือไม่ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจด้องคำนึงถึงข้อพิจารณาทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการที่มีรูปแบบที่ต่อเนื่องของกรรมเมดสิทธิมนุษยชนในรูปนี้อย่างร้ายแรง โดยซึ่งหน้าหรืออย่างกว้างขวางด้วย หากมีโดยให้มีการบัญญัติไว้ในมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประดิษฐ์หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือยำยศักดิ์ศรี ค.ศ. 1987 ที่ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยบัน្តไว้แล้ว

4.1.2.3 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 (Convention on the Rights of the Child (CRC))

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ที่นำมาศึกษาในงานวิจัยเรื่องนี้ เกี่ยวข้องกับกฎหมาย คนเข้าเมืองของไทยในเรื่องของการส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศตามมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ที่บัญญัติไว้ว่า “คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสื้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้” โดยการส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศต้องคำนึงถึงอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ในข้อ 9 ที่บัญญัติไว้ว่า “บุคคลต่างด้าวผู้นั้น ต้องอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี การแยกเช่นว่านี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก”

ตามอนุสัญญาฉบับนี้จุดมุ่งหมายตามที่ สหประชาชาติได้ประกาศในปฏิญญาสำคัญว่าเด็ก มีสิทธิที่จะได้รับการดูแล และการช่วยเหลือเป็นพิเศษ เชื่อว่า ครอบครัวในฐานะเป็นกลุ่มพื้นฐานของสังคมและเป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สำหรับการเจริญเติบโตและความอยู่ดีกินดีของสมาชิกทุกคน โดยเฉพาะเด็กควรจะได้รับการคุ้มครองและการช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่อที่จะสามารถมีความรับผิดชอบในชุมชนของตน ได้อย่างเต็มที่ และยอมรับว่า เพื่อให้เด็กพัฒนาบุคลิกภาพได้อย่างกลมกลืนและเต็มที่ที่จะ ดำรงชีวิตที่เป็นตัวของตัวเองในสังคม และควรเลี้ยงดูเด็กตามเจตนา�ั่นคงแห่งอุดมคติที่ประกาศไว้ในกฎบัตรของสหประชาชาติ โดยเฉพาะเจตนามั่นคงแห่งสันติภาพ ศักดิ์ศรี ความอดทนกลืน เสรีภาพ ความเสมอภาค และความเป็นเอกภาพ ตามข้อ 1 ของอนุสัญญาฉบับนี้ เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ “เด็ก หมายถึง มนุษย์ทุกคนที่อายุต่ำกว่าสิบปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น”

ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติไว้ว่า “คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสื้นสุด หรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปอกราชอาณาจักรก็ได้” เป็นประเด็นในเรื่องการส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศ การกระทำดังกล่าวตามมาตรานี้ต้องคำนึงถึงอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เนื่องจากประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยบัน្តไว้ในอนุสัญญานับดังกล่าวแล้ว จึงจำเป็นต้องมาปรับกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องให้มีความสอดคล้องซึ่งกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อกำหนด ในข้อ 9 ของอนุสัญญา บัญญัติไว้ว่า “การแยกเด็กออกจากบุคคลต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก ข้อพิจารณาประกอบด้วย

1) รัฐภาคีจะประกันว่า เด็กจะไม่ถูกแยกจากบุคคลต้องคำโดยขัดกับความประสงค์ของบุคคล เว้นแต่ในกรณีที่หน่วยงานที่มีอำนาจ ซึ่งอาจถูกทบทวน โดยทางศาลจะกำหนดตามกฎหมายและวิธีพิจารณาที่ใช้บังคับอยู่ว่า การแยกชั่นวันนี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก การกำหนดชั่นวันนี้ อาจจำเป็นในกรณีเฉพาะ เช่น ในกรณีที่เด็กถูกกระทำ โดยมิชอบ หรือถูกกระทำการทึ่งละเลย โดยบุคคลต้องคำ หรือในกรณีที่บุคคลต้องอยู่แยกกันแต่ต้องมีการตัดสินว่าเด็กจะพำนักที่ใด

2) ในการดำเนินการใดๆ ตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะให้โอกาสทุกฝ่าย ที่มีผลประโยชน์ เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว และแสดงว่าคิดเห็นของตนให้ประจำก็

3) รัฐภาคีจะเเครพต่อสิทธิของเด็กที่ถูกแยกจากบุคคลหรือบุคคลต้องคำทั้งคู่ ในอันที่จะรักษาความสัมพันธ์ส่วนตัว และการติดต่อ โดยตรงทั้งกับบุคคลและบุคคลต้องคำย่างสม่ำเสมอ เว้นแต่เป็นการขัดต่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

4) ในกรณีที่การแยกชั่นวันนี้ เป็นผลมาจากการกระทำใดๆ โดยรัฐภาคีต่อบุคคลหรือบุคคลต้องคำ หรือทั้งบุคคลและบุคคลต้องคำ หรือต่อเด็ก เช่น การกักขังการจำกัด การเนรเทศ การส่งตัวออกนอกประเทศ หรือการเสียชีวิต (รวมทั้งการเสียชีวิตอันเกิดจากสาเหตุใดๆ ที่เกิดขึ้นขณะที่ผู้นั้นอยู่ในการควบคุมของรัฐ) หากมีการร้องขอ รัฐภาคีนั้นจะต้องให้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นเกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลต้องคำ ที่มาซึ่กของครอบครัวที่หายไปแก่บุคคลต้องคำ เด็ก หรือในกรณีที่เหมาะสม แก่สมาชิกคนอื่นของครอบครัว เว้นแต่เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อกลุ่มบุคคลต้องคำ นั่นเอง รัฐภาคีจะให้การประกันต่อไปว่า การยื่นคำร้องขอเช่นว่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดในลักษณะที่สอดคล้องกับระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎหมายภายใน”

แนวทางการอนุวัติการคือการเพิ่มบทบัญญัติตามข้อ 9 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. 2009 ที่ว่าด้วยการแยกเด็กออกจากบุคคลต้องคำต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก

ไว้ในมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ที่ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว

การอนุวัติการกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้ และต้องนำมาปรับให้เป็นกฎหมายภายใน คือกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ให้สอดคล้องมืออยู่ 2 ฉบับ คืออนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไม่สมควร ค.ศ. 1987 ตามมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็นเรื่องการส่งคนต่างด้าวกลับประเทศให้สอดคล้องกับสิทธิมนุษยชน คือ อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไม่สมควร ค.ศ. 1987 ในข้อ 3 ที่บัญญัติไว้ว่า “รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ไปยังอิกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเช่น ได้ว่า บุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน” และตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ที่บัญญัติไว้ว่า “การส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศต้องคำนึงถึงว่าบุคคลต่างด้าวผู้นี้ ต้องอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี การแยกชั้นว่าวนี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก” การอนุวัติการกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยนอกจากจะให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว ยังเพื่อให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งการหลบหนีเข้าเมือง มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

จากการวิเคราะห์ประเด็นข้อกฎหมายระหว่างประเทศทั้งกฎหมายระหว่างประเทศด้านอาชญากรรมข้ามชาติและกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบัน กฎหมายระหว่างประเทศฉบับใดที่สอดคล้องหรือแตกต่างกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยอย่างไรและประเด็นไหนที่จะต้องนำอนุวัติการกฎหมายภายในคือ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ไปลงนาม และให้สัตยาบันไว้จากการศึกษาพบประเด็นต่างๆ มีดังนี้

ในส่วนของมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศ มีอยู่³ ฉบับ ได้แก่ พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก ตามพิธีสารมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ อยู่ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมืองหรือยกเลิกการตรวจตราให้กับบุคคลที่

เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้ ฉบับที่สอง คือ พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยสารเดินทางทางบก ทางทะเล และทางอากาศ มาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติอยู่ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมืองหรือยกเลิกการตรวจลงตราให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้ และฉบับที่สาม คือ อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้ายมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ อยู่ในอนุสัญญาข้อ 6 ขอบเขตความร่วมมือในข้อดัง ให้มีการป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อการร้าย ผู้สนับสนุนทางการเงิน การวางแผนและการฝึกอบรมโดยการควบคุมการผ่านแดนและการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล ความคุ้มครองผ่านแดนและการควบคุมการออกเอกสารแสดงตนและเอกสารเดินทางอย่างมีประสิทธิผล

จากการศึกษามาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ โดยการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีตักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศเข้าประเทศ ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยกับกฎหมายระหว่างประเทศ พนบฯ บทบัญญัติเรื่องต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก และอนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้าย พนบฯ มีการบัญญัติประเด็นความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศทั้ง 2 ฉบับ คือ ค่าปรับต่อตัว อยู่ในบทบัญญัติตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยแล้ว ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 “ได้แก่ มาตรา 12 (7) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสัมคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และมาตรา 12 (8) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณ การค้าหญิง หรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

ส่วนมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ โดยการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ตามพิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยสารเดินทางทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ค.ศ. 2000 ไม่ปรากฏอยู่ใน บทบัญญัติพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ของไทย ซึ่งจำเป็นต้องอนุวัติการกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ไปลงนามไว้ คือ พิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยสารเดินทางทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ค.ศ. 2000 โดยแนวทางของการอนุวัติการ ก็คือ การเพิ่มมาตรการปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมือง อยู่ในพิธีสารอยู่ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ ข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน และข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 นี้ กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามกฎหมายภายในของตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธเข้าเมือง

หรือยกเลิกการตรวจลงตราให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ในพิธีสาร ต่อค้านการลักลอบขนผู้โดยบัยถื่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ และเพิ่มเติมการกำหนดคำนิยามของ คำว่า “การลักลอบขนผู้โดยบัยถื่นฐานของพิธีสาร” ในข้อ 3 ของพิธีสารฯ ที่กำหนดไว้ว่า การลักลอบขนผู้โดยบัยถื่นฐาน หมายถึง “การจัดให้มีการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายของบุคคลต่างด้าวเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์เป็นการตอบแทน” ไว้ในคำนิยาม ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

ในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้ และต้องนำมาปรับให้เป็นกฎหมายภายใน คือกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยให้สอดคล้องมืออยู่ 2 ฉบับ คือ อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไว้เมื่อปี พ.ศ. 1987 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. 2009 โดยแนวทางการอนุรักษ์การคือ การเพิ่มบทบัญญัติตามความต้องการลงโทษที่โหดร้ายไว้เมื่อปี พ.ศ. 1987 ในข้อ 3 ที่บัญญัติไว้ว่า “รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้รายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเช่นได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน” และ ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. 2009 ที่บัญญัติไว้ว่า “การส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศต้องคำนึงถึงว่าบุคคลต่างด้าวผู้นั้นต้องอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี การแยกชั้นว่านี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก” การอนุรักษ์การกู้ภัยหมายคนเข้าเมืองของไทยนอกจากจะให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว ยังเพื่อให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งการลงหนี้เข้าเมืองมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

4.2 มาตรการทางกฎหมายคนเข้าเมืองในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติของต่างประเทศ

กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่นำมาศึกษาเป็นการนำกฎหมายคนเข้าเมืองของต่างประเทศ ที่รูปแบบของกฎหมายที่เป็นสถาบันและสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน รวมถึงเป็นประเทศที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประเทศไทย มาทำการศึกษาเปรียบเทียบ กรณีศึกษา ในการพัฒนากฎหมายคนเข้าเมืองของไทยเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในกฎหมายคนเข้าเมืองของต่างประเทศโดยการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะ

ต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศได้รับรวมจากกฎหมายคนเข้าเมืองของหลายประเทศเพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย เพื่อให้ได้มีมาตรการทางกฎหมายและแนวทางปฏิบัติ ในเรื่องการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่เป็นหลักสำคัญ ในการจัดการกับปัญหา ในเรื่องคนต่างชาติข้ามแดนที่เป็นภัยต่อความมั่นคง หรือมีพฤติกรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ที่สอดคล้องกับหลักสำคัญและหลักสิทธิมนุษยชนกฎหมายต่างประเทศที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ประกอบด้วย

4.2.1 อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชงเก้น ก.ศ. 1985 (Schengen Agreement 1985)

เป็นความตกลงระหว่างประเทศส่วนใหญ่ในทวีปยุโรปอันให้สัตยบัน្តเมื่อ พ.ศ. 2528 สาระสำคัญเป็นการอนุญาตให้สมาชิกในกลุ่มสามารถเดินทางระหว่างกันโดยไม่ต้องถือหนังสือเดินทาง ข้อตกลงนี้มีผลต่อประชากร 4,000,000 คน ใน 24 ประเทศ (21 ธันวาคม พ.ศ. 2550) ครอบคลุมเนื้อที่ 4,268,633 ตารางกิโลเมตร (1,648,128 ตารางไมล์) นอกจากนั้นยังให้การอนุญาตชั่วคราวกับผู้ถือใบอนุญาตเชงเก้น (Schengen Visa) มีสิทธิในการเดินทางได้ชั่วคราวในประเทศสมาชิกโดยถือใบอนุญาตใบเดียว ตามสนธิสัญญาอัมสเตอร์ดัม (Treaty of Amsterdam) ข้อตกลงและตัดสินใจทุกข้อของความตกลงเชงเก้นถูกดำเนินการเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายของสหภาพยุโรป ประเทศที่ลงนามในความตกลงฉบับนี้ ปัจจุบันมี 26 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรีย เบลเยียม สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมนี ฮังการี อิตาลี กรีซ ลัตเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบร็ก молดavia แมเชอร์แลนด์ โปแลนด์ โปรตุเกส สโลวัก สโลวีเนีย สเปน สวีเดน และอีก 4 ประเทศที่เป็นสมาชิกเชงเก้น แต่ไม่ได้เป็นสมาชิกของสหภาพยุโรป ได้แก่ สวิตเซอร์แลนด์ นอร์เวย์ ลิกเตนสไตน์ และไอซ์แลนด์ ที่ใช้ความตกลงนี้ ส่วนสาธารณรัฐอิอร์แลนด์ บัลแกเรีย และโรมาเนียต่างก็เป็นสมาชิกของสหภาพยุโรปแต่ไม่ได้เป็นสมาชิกตามความตกลงเชงเก้น ตามเนื้อหาของข้อตกลงเชงเก้น ก.ศ. 1985 เป็นเรื่องของการควบคุมการข้ามผ่านแดนและความร่วมมือในด้านความมั่นคงและการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจอุบัติที่มีเขตแดนชายแดนติดกันตามข้อตกลงเชงเก้น ประกอบด้วย เนื้อหาตามข้อตกลงมีดังนี้ ลักษณะที่ 1 กำหนดคำนิยาม ลักษณะที่ 2 การยกเลิกการตรวจการข้ามผ่านแดนภายในประเทศภาคี แบ่งออกเป็น 7 หมวดประกอบด้วย การข้ามผ่านแดนเข้ามาในประเทศไทยและการข้ามผ่านแดนออกประเทศไทย เรื่องการขอวีซ่าระยะสั้นและระยะยาว ผ่อนไประดับเชิงพาณิชย์ และการข้ามผ่านแดนของคนต่างด้าว และการขออนุญาตอยู่ต่อ ลักษณะที่ 3 เรื่องของตำรวจนโยบาย ความมั่นคง แบ่งออกเป็น 7 หมวด ประกอบด้วย ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจนโยบาย ความร่วมมือในเรื่องอาชญากรรม การส่งผู้ร้ายข้ามแดน เรื่องยาเสพติด การลักลอบค้าอาวุธ การโอนตัวผู้ต้องหา ลักษณะที่ 4 เรื่องระบบฐานข้อมูลเชงเก้น แบ่งออกเป็น 4 หมวด ประกอบด้วย การจัดตั้งระบบฐานข้อมูลเชงเก้น การปฏิบัติงานและการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลระบบเชงเก้น การแบ่งปันข้อมูลของฐานข้อมูล

เชงเก้น ลักษณะที่ ๕ เรื่องของการขนส่งและเคลื่อนย้ายสินค้า ลักษณะที่ ๖ การป้องกันข้อมูลส่วนบุคคล ลักษณะที่ ๗ คณะกรรมการบริหาร ลักษณะที่ ๘ บทส่งท้าย

ในการควบคุมการข้ามผ่านแดนของประเทศสมาชิกในสหภาพยุโรป ปัจจุบันมี ๒๖ ประเทศ มีประเทศที่มีแนวเขตชายแดนติดกันอาจมีผู้ลักลอบหลบหนีเข้าเมือง การก่ออาชญากรรมข้ามชาติ การควบคุมการข้ามผ่านแดนจำเป็นต้องมีมาตรการทางกฎหมายที่เข้มแข็ง และมีลักษณะของความร่วมมือระหว่างประเทศที่มีเขตชายแดนติดกัน อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชงเก้น ค.ศ. ๑๙๘๕ เป็นกรอบความร่วมมือในเรื่องการควบคุมการข้ามผ่านแดนของประเทศสมาชิกในสหภาพยุโรป ๒๖ ประเทศ และเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายคนเข้าเมืองของสหภาพยุโรป จึงมีบทบาทสำคัญในการต่อต้านและระงับยั้งการเกิดอาชญากรรมข้ามชาติ จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตาม อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชงเก้น ค.ศ. ๑๙๘๕ ได้แก่ การปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม เดินทางเข้าประเทศ ตามความตกลงเชงเก้น (Schengen Agreement) ได้กำหนดให้บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้าม ตามข้อความในมาตรา ๙๖ ในหมวดที่ ๒ เรื่องการปฏิบัติงานและการใช้ประโยชน์จากการบูรณาissan ข้อมูล ของลักษณะที่ ๔ ระบบฐานข้อมูลเชงเก้นมีรายละเอียดมาตรา ๙๖ บัญญัติไว้ว่า

- 1) ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคนต่างด้าว ที่ได้มีการรายงานปฏิเสธไม่ให้เข้าเมือง ซึ่งจะถูกรวมอยู่ในส่วนสำคัญของรายงานของชาติซึ่งเป็นผลมาจากการคำตัดสินตามกระบวนการทางกฎหมายที่วางไว้โดยกฎหมายแห่งชาติ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือศาล
- 2) ข้อตกลงอาจขึ้นอยู่กับการปรากฏตัวของคนต่างด้าวในบริเวณเดินทางของประเทศ ที่อาจก่อให้เกิดภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือความมั่นคงแห่งชาติและ ความปลดปล่อยซึ่งอาจเกิดขึ้นในกรณีดังต่อไปนี้:

(๑) คนต่างด้าวซึ่งได้กระทำความผิด และมีคำตัดสินให้อยู่ในความดูแลตามคำพิพากษามิ่น้อยกว่า ๑ ปี

(๒) คนต่างด้าวซึ่งเชื่อว่าจะก่อเหตุร้ายแรงอันเป็นความผิดร้ายแรง รวมถึงคนต่างด้าวที่กล่าวถึงในมาตรา ๗๑ คือ พนวิ่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือผู้กระทำผิดที่มีหลักฐานในการกระทำการผิดอยู่ในบริเวณเดินทางของประเทศไทย

(๓) ข้อตกลงอาจขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าคนต่างด้าวที่อยู่ภายในประเทศ ได้การปักครอง มีการถูกเนรเทศ ถูกไล่ออก หรือถูกขับไล่ ซึ่งมิได้ถูกเพิกถอนหรือยกเลิก รวมถึงกรณีการปฏิเสธการเข้าเมืองรวมอยู่ด้วย หรือกรณีที่มีเหตุแห่งความไม่มีถิ่นที่อยู่ซึ่งขึ้นอยู่กับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายภายในประเทศที่คนต่างด้าวเข้าไปหรือมีถิ่นที่อยู่

ประเทศไทยของเชงเก้นอาจแจ้งเตือนไปยังประเทศภาคอื่นซึ่งจะต้องปฏิบัติตาม บริเวณที่ประเทศไทยสามารถแจ้งเตือนเพื่อห้ามไม่ให้เข้าในอาณาเขตของประเทศ ซึ่งบัญญัติไว้ใน มาตรา 96 แห่งสนธิสัญญาเชงเก้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน มาตรา 96(2) ที่แสดงถึงการตัดสินของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นผลมาจากการคุกคามต่อประโยชน์สาธารณะ หรือความมั่นคงของประชาชน หรือ ความมั่นคงแห่งชาติ ที่คนต่างด้าวอาจก่อให้เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น บุคคลที่เป็นหรือมีเหตุสงสัย(อย่าง ร้ายแรง) หรือมีแนวโน้ม (บันพื้นฐานของ“หลักฐานที่ชัดเจน”) ที่จะกระทำการผิดทางอาญา ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ว่า (“ซึ่งสถานการณ์อาจเกิดขึ้นโดยเฉพาะ……”) โดยจะระบุตัวอย่างไว้อย่าง ไม่ลับเอียดนาัก ดังนั้น การแจ้งเตือน จึงสามารถทำได้ง่าย การปฏิเสธการเข้าเมืองจะถูกเก็บรวบรวม ไว้ในระบบสารสนเทศของเชงเก้น ตามข้อเท็จจริงของประเทศที่สามที่อยู่ภายใต้การปกครองซึ่งได้ มีการกำหนดมาตรการไว้ เช่น การเนรเทศ การปฏิเสธการเข้าเมืองหรือการย้ายออก โดยที่ยังมิได้มี การยกเลิกหรือการระงับไว้พร้อมกับการห้ามไม่ให้เข้าประเทศ

ตามอนุสัญญาเชงเก้น (Schengen Agreement) มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้าน อาชญากรรมข้ามชาติตามอนุสัญญาฯ ได้กำหนดไว้ ในเรื่องของการเป็นบุคคลต้องห้าม คือ มีพฤติการณ์ที่เป็นภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือ ความมั่นคงแห่งชาติและ ประโยชน์สาธารณะ ยกตัวอย่างเช่น คนต่างด้าวซึ่งได้กระทำการผิด และมีคำตัดสินให้อยู่ในความ ใจแลตามคำพิพากษาไม่น้อยกว่า 1 ปี และคนต่างด้าวซึ่งเชื่อว่าจะก่อเหตุร้ายแรงอันเป็นความผิด ร้ายแรง รวมถึงคนต่างด้าวที่กล่าวถึงในมาตรา 71 คือพบว่ามีการกระทำการผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือ ผู้กระทำการผิดที่มีหลักฐานในการกระทำการผิดอยู่ในบริเวณเดินทางของประเทศไทย โดยการ ปฏิเสธการเข้าเมืองจะถูกเก็บรวบรวม ไว้ในระบบสารสนเทศของเชงเก้น

จากการศึกษา ตามอนุสัญญาเชงเก้น (Schengen Agreement) มาตรการทางกฎหมายในการ ต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามอนุสัญญาฯ ในหมวดที่ 2 เรื่องการปฏิบัติงานและการใช้ประโยชน์ จากระบบฐานข้อมูล ตามข้อความในมาตรา 96 เรื่องการปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม เดินทาง เข้าประเทศไทย จะเป็นแนวทางในการวางแผนกฎหมายคนเข้าเมืองของกลุ่มประเทศประชาคม อาเซียน ในประเด็น ระบบฐานข้อมูลอาเซียนที่สามารถเชื่อมโยงข้อมูลพฤติการณ์บุคคลที่กระทำ ความผิด โดยแจ้งเตือนไปยังประเทศไทยอื่นเพื่อห้ามไม่ให้บุคคลที่มีพฤติการณ์ดังกล่าวเข้าในอาณา เขตของประเทศไทย โดยออกเป็นกฎหมายในรูปแบบของอนุสัญญาของอาเซียนเกี่ยวกับการเข้าเมือง เพื่อร่วมกันต่อต้านและระงับยั่งการเกิดอาชญากรรมข้ามชาติ

4.2.2 กฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศอังกฤษ ค.ศ. 2006 (The Immigration (European Economic Area) Regulations 2006)

ประเทศอังกฤษเป็นสมาชิกของสหภาพยุโรปแต่ไม่ได้เข้าร่วมในอนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชิงเกิน ประเทศอังกฤษได้ออกข้อบังคับคนเข้าเมืองของประเทศอังกฤษ (The Immigration (European Economic Area) Regulations 2006) ซึ่งข้อบังคับฯ นี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศอังกฤษ ค.ศ. 1971 (Immigration Act 1971) ซึ่งใช้บังคับกับคนในสหภาพยุโรปและคนต่างด้าวในประเทศอื่นๆ ตามความในข้อบังคับคนเข้าเมืองของประเทศอังกฤษ ประกอบไปด้วย เนื้อหากฎหมายแบ่งออกเป็น 7 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นเรื่องการตีความ แบ่งออกเป็นข้อกำหนดที่ 1 ถึง 10 ประกอบด้วยการตีความทั่วไป การขออยู่ต่อ คุณงาน การจ้างงานส่วนบุคคล นักเรียน นักศึกษา คุณสมบัติของบุคคล จำนวนสมาชิกในครอบครัว ส่วนที่ 2 สิทธิของประเทศสมาชิก สหภาพยุโรป ประกอบด้วยข้อกำหนดที่ 11 ถึง 15 เป็นเรื่องของสิทธิของคนในประเทศสมาชิก สหภาพยุโรปในการพำนักอาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษ ส่วนที่ 3 เอกสารเกี่ยวกับการพำนักอาศัย และประกอบด้วยข้อกำหนดที่ 16 ถึง 18 เป็นเรื่องของเอกสารในการลงทะเบียน การขอพำนักอาศัย และเอกสารในการขออยู่แบบถาวรหือขออยู่แบบชั่วคราว ส่วนที่ 4 เรื่องการปฏิเสธการเข้าเมือง ประกอบด้วยข้อกำหนดที่ 19 ถึง 21 เป็นเรื่องของการปฏิเสธการเข้าเมือง และการปฏิเสธในเรื่อง การขออยู่ต่อชั่วคราวหรืออยู่ต่อแบบถาวรของคนต่างด้าวและเหตุผลในการตัดสินใจในการปฏิเสธ เข้าเมือง ส่วนที่ 5 กระบวนการในตัดสินใจต่อประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป ประกอบด้วย ข้อกำหนดที่ 22 ถึง 24 เป็นเรื่องของสิทธิของบุคคลในการปฏิเสธหรือการถอดถอนในเรื่องการเข้าเมือง ส่วนที่ 6 การอุทธรณ์ภายในต้องบังคับนี้ ประกอบด้วย ข้อกำหนดที่ 25 ถึง 29 เป็นเรื่องของการตีความ ลิทธิในการอุทธรณ์ ลิทธิในการอุทธรณ์ไปยังคณะกรรมการ ผลของการอุทธรณ์ ส่วนที่ 7 ส่วนทั่วไป ประกอบด้วย ข้อกำหนดที่ 30 ถึง 37 เป็นเรื่องของผลบังคับตามกฎหมาย การเพิกถอน ข้อกำหนดระหว่างประเทศและผลสืบเนื่อง

จากการศึกษาพบว่ามาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามข้อบังคับ ว่าด้วยการเข้าเมืองของเขตเศรษฐกิจยุโรป ค.ศ. 2006 (The Immigration (European Economic Area) Regulations 2006) โดยการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ได้กำหนดให้ บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้าม ตามข้อความในส่วนที่ 4 เรื่อง การปฏิเสธ และตั้งตัวคนต่างด้าวออกจากสาธารณรัฐอาณาจักร (ประเทศอังกฤษ) มีอยู่ในข้อบังคับ ข้อที่ 19 และ 21 ตามข้อบังคับ ข้อที่ 19 บัญญัติไว้ว่า (1) ว่า “บุคคลไม่อาจได้รับอนุญาตให้เข้ามายังสาธารณรัฐ โดยเหตุผลในเรื่องของนโยบายสาธารณะ ความมั่นคงสาธารณะ และการสาธารณสุข” ตามมาจักร ข้อบังคับ ข้อที่ 21 บัญญัติไว้ว่า

- (1) ในข้อบังคับข้อนี้ “การตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง (Relevant Decision)” หมายความถึง การตัดสินใจในเรื่องการปฏิเสธการเดินทางเข้าประเทศของคนชาติในเขตเศรษฐกิจยุโรปนั้นอาศัย เหตุผลเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ความมั่นคงสาธารณะ หรือ การสาธารณสุข
- (2) การตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง ไม่อาจกระทำเพื่อสนองจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ
- (3) การตัดสินใจที่เกี่ยวข้องนั้น ไม่อาจทำในกรณีของบุคคลซึ่งมีสิทธิในการพำนัก อาศัยเป็นการถาวรตามข้อ 15 เว้นแต่เป็นเหตุผลเรื่องนโยบายสาธารณะหรือความมั่นคงสาธารณะ
- (4) การตัดสินใจ ไม่อาจกระทำได้เว้นแต่อยู่บนเหตุผลที่จำเป็นในเรื่องของความมั่นคง สาธารณะในกรณีของคนชาติประเทศในเขตเศรษฐกิจยุโรปซึ่ง
- (4.1) พำนักอาศัยอยู่ในสหราชอาณาจักรอย่างน้อย 10 ปีก่อนหน้าที่จะมีคำตัดสิน

คั่งกล่าว

- (4.2) บุคคลนั้นอายุต่ำกว่า 18 ปี ตามอนุสัญญาสิทธิเด็ก 1989 เว้นแต่มีการตัดสินที่ เกี่ยวข้องซึ่งจำเป็นต่อประโยชน์สูงสุดของบุคคลผู้นั้น
- (5) กรณีที่การตัดสินกระทำโดยอาศัยเหตุผลด้านนโยบายสาธารณะหรือความมั่นคง สาธารณะนั้น นอกเหนือจากต้องปฏิบัติตามวรรคข้างต้นแล้วจะต้องกระทำโดยอาศัยเหตุผลดังนี้
- (5.1) การตัดสินจะต้องอาศัยเหตุผลของหลักความได้สัดส่วน
- (5.2) การตัดสินจะต้องมีเหตุผลจากการกระทำโดยส่วนตัวของบุคคลนั้นๆ จะต้องเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงซึ่งเกิด ในเวลาอันนั้นและรายแรงพอที่จะก่อผลกระทบต่อประโยชน์ขั้นพื้นฐานของสังคม
- (5.4) ประเด็นที่ไม่เกี่ยวกับกรณีเป็นการเฉพาะ ไม่อาจนำมายกเป็นเหตุผลในการตัดสิน
- (5.5) คำตัดสินในคดีอาญาที่เกิดขึ้นก่อนหน้าไม่อาจนำมายกเพื่อเป็นเหตุผลในการ

ตัดสิน

- (6) ก่อนที่จะมีคำตัดสินโดยอาศัยเหตุผลด้านนโยบายสาธารณะหรือความมั่นคง สาธารณะเกี่ยวกับบุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้พำนักอาศัยเป็นการถาวร ผู้มีอำนาจในการตัดสินจะต้องพิจารณา ถึงสุขภาพ ครอบครัว สถานภาพทางเศรษฐกิจ ระยะเวลาการพำนักอาศัยในประเทศ ความสัมพันธ์ ในทางสังคมวัฒนธรรมต่อประเทศ และความสัมพันธ์กับประเทศบ้านเกิด

ข้อบังคับตามข้อ 9 และข้อ 21 แสดงถึง มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรม ข้ามชาติตามกฎหมายของประเทศไทย ในเรื่องการเป็นบุคคลต้องห้ามเป็นคนชาติ ของประเทศไทยในเขตเศรษฐกิจยุโรปและประเทศอื่นๆ ซึ่งสหราชอาณาจักรมีเหตุผลในการยกเลิกการ ให้พำนักอยู่อาศัยด้วยเหตุผลเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ความมั่นคงสาธารณะ หรือการสาธารณสุข โดยเหตุผลด้านต่างๆ เหล่านี้จะต้องมีข้อกำหนดที่ชัดเจนและคำนึงถึงหลักความได้สัดส่วน รวมถึง

การไม่滥เมิดต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และผู้ถูกจำคุกสิทธิในการอภิญญาที่จะอุทธรณ์ไปยังศาลตรวจคนเข้าเมืองและการลี้ภัย มาตรการเช่นนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางปรับใช้ในเรื่องของหลักเกณฑ์การพิจารณาการปฏิเสธเข้าเมืองและเรื่องสิทธิมนุษยชนสำหรับประเทศไทยกับประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนและเป็นแนวทางที่ดีในการเสริมสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจและสังคม ระหว่างประเทศไทยกับอาเซียน

4.2.3 กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ค.ศ. 2008 (Immigration Act of Singapore 2008)

สาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่เป็นภาคีสมาชิกอาเซียนที่มีระบบการคัดกรองคนต่างด้าวที่จะเดินทางเข้าประเทศโดยมีระเบียบและกฎหมาย กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐสิงคโปร์ มี 62 มาตราประกอบด้วยสาระสำคัญในเรื่อง อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง (มาตรา 3) อำนาจของรัฐมนตรี (มาตรา 4) การเดินทางเข้าและออกจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ (มาตรา 5) การควบคุมการเข้าออก (มาตรา 6) สิทธิในการเดินทางเข้าออก (มาตรา 7) การปฏิเสธคนต่างด้าวเข้าเมือง (มาตรา 8) อำนาจในการห้ามหรือจำกัดบุคคลที่จะเดินทางเข้าสิงคโปร์ (มาตรา 9 ถึง มาตรา 47) อำนาจในการกักสัมภาระ (มาตรา 48-49) อำนาจในการสืบสวนสอบสวนและจับกุม (มาตรา 50 ถึง 55) อำนาจในการยกเว้นจากข้อกำหนดทั่วไป ของบทบัญญัตินี้ (มาตรา 56 ถึง 57) และ บทกำหนดโทษ ทั่วไป (มาตรา 58 ถึง 62)

ความสำคัญของมาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติโดยการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ได้กำหนดให้บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้ามเข้ามาในราชอาณาจักร ตามมาตรา 8 ดังนี้ คือ

(1) บุคคลที่ไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าเขาเป็นผู้ที่เลี้ยงชีพตนเอง และผู้ที่อยู่ในอุปการะของเขาราชอาณาจักร หรือมีการจ้างงานที่รอเขายื่น หรือเป็นผู้ยากไร้ หรือผู้ที่เป็นภาระของรัฐบาล ที่อาจจะแพร่ระบาดในสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้

(2) บุคคลผู้มีอาการทางจิต หรือสติไม่สมประกอบ หรือมีโรคติดต่อ หรือมีโรคติดเชื้อตามมาตรา 29 (1) คือ ผ่านการตรวจถูกระดับโดยมีใบรับรองแพทย์จากโรงพยาบาล นิโภยชั้นสูง ไม่ได้รับการยกเว้นโดยเหตุที่ได้ถูกตัดสินให้เป็นบุคคลผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย จะถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่ไม่พึงประสงค์

(3) บุคคลผู้ป่วยเป็นโรคเอดส์ หรือติดเชื้อ HIV

(4) บุคคลผู้มีความประสงค์จะเข้ามาอยู่อาศัยในสาธารณรัฐสิงคโปร์ ซึ่งไม่ผ่านการตรวจสอบตามมาตรา 29 (1) คือ ผ่านการตรวจถูกระดับโดยมีใบรับรองแพทย์จากโรงพยาบาล นิโภยชั้นสูง ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวกำหนดให้เป็นบุคคลผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย ไม่ได้รับการยกเว้นโดยเหตุที่ได้ถูกตัดสินให้เป็นบุคคลผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย จะถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่ไม่พึงประสงค์

(6) ผู้ค้าประเวณี หรือบุคคลผู้อ้าศัยอยู่ด้วยหรือได้รับการอุปการะหรืออนุคคลอื่นๆ ก่อนที่จะมีการอนุญาตให้เข้าสู่สาธารณรัฐสิงคโปร์ บุคคลผู้อ้าศัยอยู่กับหรือได้รับการดูแลจากการค้าประเวณี

(7) บุคคลที่ล่องเรือพยาภรณ์ผู้หญิงหรือเด็ก เพื่อมาค้าประเวณีหรือเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ เข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์

(8) คนจรจัด หรือของกลาง

(9) บุคคลที่เข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์โดยผิดกฎหมาย เนื่องจากเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย หรือกฎหมายอื่นๆ ที่มีผลบังคับใช้

(10) บุคคลที่สนับสนุนให้มีการล้มถังรัฐบาลหรือให้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ โดยการใช้กำลังหรือความรุนแรงหรือใช้กฎหมาย หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือผู้ที่ต่อต้านรัฐบาล หรือผู้ที่สนับสนุนให้มีการสังหารเจ้าหน้าที่ราชการ หรือผู้ที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการทำลายทรัพย์สินของผู้กระทำผิดกฎหมาย

(11) บุคคลที่เป็นสามาชิกหรือเข้าร่วมกับองค์กรที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการต่อต้านรัฐบาล หรืออำนาจในการห้ามหรือจำกัดการเข้าสู่สาธารณรัฐสิงคโปร์ โดยคำสั่งของรัฐมนตรีเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อความมั่นคงแห่งชาติ หรือเพื่อผลประโยชน์ในหลายด้าน ออาทิเช่น เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม สังคม ระบบการศึกษา และสิ่งแวดล้อมในสาธารณรัฐสิงคโปร์

กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Immigration Act of Singapore 2008) บัญญัติมาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในเรื่องของการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามนั้น มีรายละเอียดชัดเจนที่คำนึงถึงผลประโยชน์ต่อความมั่นคงแห่งชาติ เช่น บุคคลที่สนับสนุนให้มีการล้มถังรัฐบาล หรือเพื่อผลประโยชน์ในด้านอื่นๆ อีกหลายด้าน ออาทิเช่น เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม สังคม ระบบการศึกษา และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) บัญญัติว่า “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และ มาตรา 12 (8) บัญญัติว่า “มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหุ้นส่วนหรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบนำหนี้ภัยศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” จะพบว่ามีความสอดคล้องกันในเรื่องมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่วัตถุประสงค์เดียวกัน แต่แตกต่างในรายละเอียด ตามกฎหมายคนเข้าเมืองสิงคโปร์ เป็นประเด็นในเรื่อง การห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ในกรณีบุคคลต่างด้าวที่เข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์โดยผิดกฎหมาย บุคคลต่างด้าวที่

สนับสนุนให้มีการล้มล้างรัฐบาลโดยการใช้กำลังหรือความรุนแรง บทบัญญัติดังกล่าวตามกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้บัญญัติไว้ สำหรับบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ซึ่งตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยมีเนื้อหาครอบคลุมอยู่แล้ว โดยการพิจารณาความตามคุณลักษณะของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อ พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) (8)

4.2.4 กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี ค.ศ. 2002 (Immigration Control Act (Republic of Korea 2002))

สาธารณรัฐเกาหลี ถือเป็นอีกประเทศหนึ่งซึ่งมีกฎหมายคนเข้าเมืองที่มีความเคร่งครัดในเรื่องการคัดกรองบุคคลต่างด้าวที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเข้าเมืองตามที่แจ้งไว้ตอนเดินทางเข้า โดยให้อำนาจกับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเป็นผู้พิจารณาปฏิเสธการเข้าเมืองตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี ประกอบด้วยสาระสำคัญในเรื่อง วัตถุประสงค์และคำนิยามในกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี (มาตรา 1 ถึง 2) การเดินทางออกประเทศของคนต่างด้าว การห้ามเดินทางออกและการตรวจสอบพาสปอร์ต (มาตรา 3 ถึง มาตรา 6) การปฏิเสธคนเข้าเมือง การเดินทางเข้า การเดินทาง ออก เรื่องของการตรวจสอบวีซ่า พาสปอร์ต การคุ้มครองส่วนภัยและการอนุญาตให้ลงสู่พื้นดิน (มาตรา 7 ถึง มาตรา 16) การพนักอาศัยอยู่ชั่วคราวของคนต่างด้าว ข้อจำกัดในการทำงานของคนต่างด้าว การเปลี่ยนแปลงสถานที่ทำงาน การเปลี่ยนสถานการณ์พักอาศัย การขอขยายเวลาอยู่ชั่วคราว (มาตรา 17 ถึง มาตรา 30) การขึ้นทะเบียนคนต่างด้าว หลักประกันของบุคคลต่างด้าวที่ต้องทะเบียน การเปลี่ยนแปลงการลงทะเบียนของคนต่างด้าว ระบบลายพิมพ์นิรภัย(ลักษณะที่ 5 มาตรา 31 ถึง มาตรา 38) บุคคลที่จะถูกเนรเทศ การสืบสวน ระยะเวลาในการถูกเนรเทศ กระบวนการในกระบวนการเนรเทศ การอุทธรณ์ คำสั่งให้ออกนอกราชอาณาจักร (มาตรา 46 ถึง 68) การตรวจสอบสัมภาระทั้งขาเข้าและขาออก (มาตรา 69 ถึง มาตรา 72) ข้อกำหนดทั่วๆ ไป ข้อกำหนดในภาระงาน เรื่องการยอมรับ ผู้อพยพ การส่งกลับผู้อพยพ การพนักชั่วคราว (มาตรา 73 ถึง มาตรา 76) การพกพาและการใช้อาชญากรรมเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง การสืบสวนข้อเท็จจริง กระบวนการสืบสวนคนต่างด้าวโดยระบบตรวจคนเข้าเมืองโดยระบบตรวจคนเข้าเมือง (มาตรา 77 ถึง มาตรา 93) อัตราโทษ ข้อกำหนดภาษาไทยทางอาชญา การแยกผู้อพยพออกจากภูมิลำเนาไทย ค่าปรับ (ลักษณะที่ 10 มาตรา 93 ถึง มาตรา 100) การกล่าวหา อัตราโทษ และการกำหนดโทษ (ลักษณะที่ 11 มาตรา 101 ถึง มาตรา 106)

จากการศึกษาพบว่า มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี ค.ศ. 2002 ได้แก่ การปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะ

ต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ซึ่ง ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี (Immigration Control Act (Republic of Korea 2002) ได้กำหนดให้บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้าม ตามมาตรา 11 มาตรา 12 และมาตรา 12-2 ดังนี้

มาตรา 11 (ข้อห้าม ฯลฯ การเดินทางเข้าประเทศ) บัญญัติไว้ ดังนี้

(1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอาจห้ามคนต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้เข้ามาในประเทศ:

(1.1) บุคคลที่ติดเชื้อโรคติดต่อ, ติดยาเสพติด หรือบุคคลที่มีแนวโน้มที่จะเป็นขันตรายและทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบสาธารณสุข

(1.2) บุคคลที่มีเจตนาที่จะเข้ามาในสาธารณรัฐเกาหลีอย่างผิดกฎหมาย โดยมีอาชญากรรมขึ้นและอุปกรณ์ที่ใช้ในการยิง มีด วัตถุระเบิด ฯลฯ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมอาชญากรรมขึ้น มีด วัตถุระเบิด ฯลฯ

(1.3) บุคคลที่มีแนวโน้มที่จะกระทำการผิดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือการป้องกันสาธารณภัยของสาธารณรัฐเกาหลี

(1.4) บุคคลที่มีแนวโน้มที่จะกระทำการผิดต่อระบบเศรษฐกิจและสังคม หรือมีศักดิ์ธรรมอันดีของประเทศไทย

(1.5) บุคคลที่มีความบกพร่องทางจิต 人格จัด ยากจน หรือบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลด้วยครรภ์

(1.6) บุคคลที่เคยมีคำสั่งให้ถูกเนรเทศออกจากสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งระยะเวลาอย่างไม่ต่อเนื่องไปครบ 5 ปี

(1.7) บุคคลที่มีส่วนร่วมในการสังหาร หรือการกระทำที่โหดร้ายต่อประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่ เชื้อชาติ ศาสนា สัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมือง ฯลฯ ภายใต้คำสั่งหรือการประسانงานกับรัฐบาลญี่ปุ่น หรือรัฐบาลของประเทศไทยอื่นๆ ที่เป็นพันธมิตรกับรัฐบาลญี่ปุ่นหรือรัฐบาลอื่นๆ ที่ได้รับอิทธิพลมาจากรัฐบาลญี่ปุ่น ตั้งแต่ 29 สิงหาคม ค.ศ. 1910 จนถึง 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 และ

(1.8) บุคคลที่มีลักษณะตามอนุข้อ 1 ถึง 7 และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม มีความเห็นว่าเป็นบุคคลที่ไม่ควรเข้ามาในประเทศไทย

(2) ถ้าภูมิลำเนาของคนต่างด้าวที่มีเจตนาจะเข้ามาในสาธารณรัฐเกาหลีนั้น ปฏิเสธการเดินทางเข้ามาในสาธารณรัฐเกาหลี เนื่องจากเหตุผลอื่นๆ นอกเหนือไปจากที่กล่าวถึงใน (1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอาจปฏิเสธคนต่างด้าว ไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยด้วยเหตุผลเดียวกัน

มาตรา 12 (การตรวจสอบการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย) บัญญัติว่า

(1) ถ้าคนต่างด้าวต้องการเข้ามายังสาธารณรัฐเกาหลี บุคคลผู้นั้นจะต้องเข้ารับการตรวจสอบ การเดินทางเข้ามายังประเทศไทย โดยเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ที่ค่านตรวจคนเข้าเมือง

(2) เมื่อในตามมาตรา 6 (1) ซึ่งบัญญัติให้คนต่างด้าวที่ต้องการเดินทางเข้าเมืองหรือออกไป ออกจากสาธารณรัฐเกาหลีนั้น ต้องได้รับการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง จะมีผลบังคับใช้ กับกรณีที่กล่าวถึง (1)

(3) ในการตรวจสอบการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะอนุญาต หรือไม่อนุญาตก็ต่อเมื่อได้ทำการตรวจสอบ โดยต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(3.1) หนังสือเดินทาง หรือหนังสือคุณประจำเรือ และวีซ่า จะต้องถูกต้องสามารถ ใช้ได้ซึ่งมีข้อกำหนดให้ต้องมีวีซ่าที่ใช้เฉพาะกรณี

(3.2) วัตถุประสงค์ของการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย จะต้องสอดคล้องกับสถานะ ของการเข้ามายังอาศัย

(3.3) ระยะเวลาของการพักอาศัย จะได้รับการพิจารณาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ตามคำสั่งของกระทรวงยุติธรรม และ

(3.4) คนต่างด้าวที่ต้องไม่เป็นบุคคลที่ถูกห้าม หรือปฏิเสธการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 11 ซึ่งบัญญัติข้อห้ามในการเดินทางเข้ามายังสาธารณรัฐเกาหลี

(4) ถ้าเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง มีความเห็นว่าคนต่างด้าวไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด ต่างๆ ที่กำหนดไว้ใน (3) บุคคลผู้นั้นอาจถูกปฏิเสธการเดินทางเข้ามายังประเทศไทย

(5) เมื่อคนต่างด้าวได้รับอนุญาตให้เดินทางเข้ามายังประเทศไทยโดยไม่มีหนังสือเดินทางนั้น เจ้าหน้าที่ ซึ่งบัญญัติให้คนต่างด้าวสามารถเดินทางเข้ามายังประเทศไทยโดยไม่มีหนังสือเดินทางนั้น ตรวจคนเข้าเมือง จะต้องให้บุคคลผู้นั้นเข้ามายังประเทศไทยอย่างเหมาะสม และต้องกำหนดระยะเวลา ของการพักอาศัย ตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยประธานาธิบดี

(6) เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองอาจตรวจสอบที่ท่าเรือ ฯลฯ เพื่อให้เป็นไปตาม วัตถุประสงค์ของการตรวจสอบที่กำหนดไว้ในย่อหน้า (1) หรือ (2)

(7) บทบัญญัติ มาตรา 5(2) ซึ่งบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองต้องตรวจสอบ หนังสือเดินทางหรือหนังสือคุณประจำเรือ ได้มีการปลอมหรือแปลง ผู้ที่ถือหนังสือเดินทางหรือ หนังสือคุณประจำเรือที่ได้มีการปลอมหรือแปลง ก็อาจจะถูกเพิกถอนและยึดหนังสือคังกล่าวไว้ในนั้น ให้นำมาบังคับใช้โดยอนุโลมกับกรณีที่กล่าวถึง ในย่อหน้า (1) และ (2)

มาตรา 12-2 (บทบัญญัติข้อห้ามของเรือ ฯลฯ) บัญญัติว่า

(1) บุคคลใดจัดหาหรือจัดให้มีเรือ ฯลฯ หนังสือเดินทาง หนังสือคนประจำเรือ วิชาตัวเดินทาง และเอกสารอื่นๆ และสัมภาระที่จะนำเข้ามาสู่ประเทศไทยหรือออกจากประเทศไทยโดยคนต่างด้าวมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำผิดกฎหมาย ในการเดินทางเข้าหรือเดินทางออกจากสาธารณรัฐเกาหลี

(2) บุคคลใดปิดบังช่องเร้น หรืออนุญาตให้คนต่างด้าวลักลอบหลบหนีเข้ามายังสาธารณรัฐเกาหลีอย่างผิดกฎหมาย หรือจัดหา หรือจัดให้มีการคุณนาคม เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี (Immigration Control Act (Republic of Korea 2002) มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลีได้กำหนดไว้ในเรื่องของการเป็นบุคคลต้องห้ามนั้น มีรายละเอียดดังนี้
โดยเน้นการทำความผิดต่อผลประโยชน์สาธารณะ รวมถึงบุคคลที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายและ
โดยเน้นการทำความผิดต่อผลประโยชน์สาธารณะ รวมถึงบุคคลที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายและ
พกพาอาวุธ และการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมีความเห็นว่าคนต่างด้าวไม่ปฏิบัติตาม
ข้อกำหนดต่างๆ ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายคนเข้าเมืองอาจถูกปฏิเสธการเดินทางเข้ามายังประเทศไทยได้
ซึ่งตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพระราชบัญญัติคน
เข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) บัญญัติว่า “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคล
ที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของ
ประชาชน หรือความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รักษาด้วยประทุน
หมายจับ มาตรา 12 (8) บัญญัติว่า “มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้ายาเสพติด
หรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” จะเห็นว่ากฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐ
เกาหลีกับกฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยมีความสอดคล้องกันในเรื่องมาตรการต่อต้าน
อาชญากรรมข้ามชาติ ส่วนประเด็นความแตกต่างในรายละเอียด ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของ
สาธารณรัฐเกาหลี เป็นประเด็นในเรื่อง การห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ในกรณี กระทำความผิดต่อ
ผลประโยชน์สาธารณะ การปลอมแปลงหนังสือเดินทาง และการเดินทาง เข้ามายังประเทศไทยต้อง
ต่อตัวเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ซึ่งตามกฎหมายคนเข้า
เมืองของไทย มีเงื่อนไขครอบคลุมอยู่แล้ว โดยการพิจารณาความตามดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจ
คนเข้าเมือง ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) (8)

4.2.5 กฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น ค.ศ. 2012 (Immigration Control and Refugee Recognition Act 2012)

ประเทศไทยญี่ปุ่นเป็นอีกประเทศหนึ่งในเอเชียที่มีมาตรการที่มีความเคร่งครัดในการคัดกรองบุคคลต่างด้าวที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทย เพื่อป้องกันการลักลอบหลบหนีเข้าเมืองเพื่อมาทำงานหรือมาค้าประเวณี กฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น มีสาระสำคัญตามกฎหมายดังนี้ ข้อกำหนดทั่วไป กล่าวถึงวัตถุประสงค์และคำนิยามในกฎหมายคนเข้าเมืองของญี่ปุ่น (มาตรา 1 และมาตรา 2) การเข้าเมืองและการลงสู่พื้นดินของคนต่างด้าว การปฏิเสธการเข้าเมืองของคนต่างด้าว (มาตรา 3 ถึง มาตรา 5) การตรวจสอบการลงสู่พื้นดิน โดยเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ในอนุญาต สมการ การตัดสินใจโดยรัฐมนตรีติดรวม ข้อกำหนดทั่วไปในการอนุญาตให้ลงสู่พื้นดิน การเปลี่ยนเครื่อง ลูกเรือ (มาตรา 6 ถึงมาตรา 18) การขออนุญาตพำนักอาศัยชั่วคราว การพำนัก อาศัย永久 การขออนุญาตอยู่ต่อ การขอเปลี่ยนแปลงสถานะการอยู่ต่อ การขออยู่ต่อ เงื่อนไขใน การขอพำนักอาศัย การเดินทางออกนอกประเทศไทย (มาตรา 19 ถึง มาตรา 26)

จากการศึกษาพบว่า มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตาม กฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น ได้กำหนดให้บุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้ามตาม มาตรา 3 และ มาตรา 5 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น ในบทที่ 2 เรื่อง การเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และการลงสู่พื้นดิน ในหมวด 1 ว่าด้วยการเดินทางเข้าประเทศไทยของคนต่างชาติ ตามมาตรา 3 (1) ได้ บัญญัติไว้ว่า คนต่างชาติที่มีลักษณะใดๆ ดังต่อไปนี้ จะไม่สามารถเดินทางเข้ามาในประเทศไทยญี่ปุ่น
1) บุคคลที่ไม่มีหนังสือเดินทางที่ถูกต้อง (ยกเว้นสำหรับ ลูกเรือที่มีบัญชีแยกประเภท)

2) บุคคลที่มีเจตนาจะเดินทางเข้ามาในประเทศไทยญี่ปุ่น โดยไม่มีตราประทับอนุมัติการ ตรวจสอบสำหรับ การเดินทางเข้ามาในประเทศไทย หรือได้รับการบันทึกข้อมูล ตามที่กำหนดไว้

การปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ตามมาตรา 5 (1) ได้บัญญัติไว้ว่า คนต่างชาติคนใด ที่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ จะถูกปฏิเสธ ไม่อนุญาตให้ เดินทางเข้ามาใน ประเทศไทยญี่ปุ่น

1) บุคคลที่มีการติดเชื้อประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้ ซึ่งกำหนดไว้ โดยกฎหมายป้องกัน การติดเชื้อและการดูแลรักษาทางการแพทย์ สำหรับผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อ (พระราชบัญญัติ ฉบับที่ 114, 1998): การติดเชื้อประเภท 1 หรือ ประเภท 2 หรือผู้ติดเชื้อร้ายใหม่ หรือผู้ที่กำลังฟื้นตัวจากการ ติดเชื้อไข้หวัดใหญ่ หรือจากเชื้อต่างๆ ที่กำหนดไว้ (ซึ่งกำหนดการรักษาผู้ติดเชื้อไว้ให้ได้รับการ รักษาพยาบาลในโรงพยาบาลหรือสถาบันทางการแพทย์ที่รับกำหนดให้ตาม มาตรา 19 หรือ 20 แห่ง

พระราชบัญญัติเดียวกัน) รวมถึงบุคคลที่เป็นผู้ป่วย ตามการติดเชื้อประเภท 1 หรือประเภท 2 หรือผู้ติดเชื้อร้ายใหม่ หรือ ผู้ที่กำลังพื้นตัวจากการติดเชื้อไข้หวัดใหญ่ หรือจากเชื้อต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ ในมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน (รวมถึง กรณีที่มีการทำนายรายชื่อโรคเอาไว้ในมาตรา 7 ซึ่งให้นำบังคับใช้โดยอนุโนมด้วย) หรือบุคคลใดๆ ที่มีอาการจะเป็นผู้ติดเชื้อร้ายใหม่

2) บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิต ซึ่งไม่สามารถรู้ผิดชอบชั่วคิด หรือบุคคลที่มีความบกพร่องในการรู้ผิดชอบชั่วคิด และไม่ได้ติดตามมาพร้อมกับบุคคลที่กำหนดไว้ โดยคำสั่งของกระทรวงยุติธรรม เพื่อให้ความช่วยเหลือบุคคลนั้น ในการทำกิจกรรมต่างๆ ในประเทศไทยญี่ปุ่น

3) บุคคลที่ยากจน หรือ ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง และอาจเป็นไปได้ที่จะถูกกล่าว罪 เป็นภัยให้กับรัฐบาลญี่ปุ่น หรือประชาชนในประเทศไทย เพราะ ไร่ความสามารถในการดำรงชีวิต ไทย 1 ปี หรือมากกว่านั้น หรือไทยที่เท่ากัน อย่างไรก็ตาม จะไม่ใช้บังคับกับนักไทยจากความผิดทางการเมือง

5) บุคคลที่เคยได้รับคำพิพากษาจากการกระทำความผิดตามกฎหมาย หรือกฎหมายเบี้ยบของประเทศไทยญี่ปุ่น หรือประเทศไทยอื่นๆ ซึ่งเกี่ยวกับการควบคุมยาเสพติด กัญชา ฝืน สารกระตุ้นหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท และเคยได้รับการลงโทษ

บุคคลที่เคยได้รับคำพิพากษาจากการกระทำความผิดตามกฎหมาย หรือกฎหมายเบี้ยบของประเทศไทยญี่ปุ่น หรือประเทศไทยอื่นๆ หรือเคยถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยญี่ปุ่น ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายต่างคนเข้าเมืองและการอพยพลี้ภัยหรือถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายใดๆ หรือกฎหมายของประเทศไทยอื่นๆ สำหรับการมา การทำให้ได้รับบาดเจ็บอันตรายในกฎหมายใดๆ หรือกฎหมายเบี้ยบของประเทศไทยอื่นๆ การทำให้ได้รับบาดเจ็บอันตราย การทำร้าย หรือการคุกคามบุคคล หรือทำลายสิ่งก่อสร้าง หรือสิ่งของต่างๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการ หรือผลของการดำเนินการตามการแข่งขันระหว่างประเทศ หรือการแข่งขันในระดับที่เท่ากัน หรือ การประชุมนานาชาติ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “การแข่งขันระหว่างประเทศ”) หรือมีเจตนาให้การประชุมนานาชาติ ปฏิบัติการทางทหารเป็นไปอย่างราบรื่น และการช่วย การทำให้ได้รับบาดเจ็บอันตราย การโจรตีหัว หรือการคุกคามบุคคล หรือการทำลายสิ่งก่อสร้าง หรือสิ่งของต่างๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการ หรือผลของการดำเนินการตามการแข่งขันระหว่างประเทศไทยที่จัดขึ้นในประเทศไทยญี่ปุ่น หรือมีเจตนาให้การประชุมนานาชาติ ปฏิบัติการทางทหารเป็นไปอย่างราบรื่น ในสถานที่ที่จัดการแข่งขันระหว่างประเทศไทย หรือในเขตพื้นที่ของท้องที่ที่มีการแข่งขันจัดตั้งขึ้น (คำว่า “ท้องที่” ในที่นี้ หมายถึง พื้นที่ที่เป็นท้องที่พิเศษของ โตเกียว หรือในเมืองที่กำหนดไว้ตามมาตรา 252-19 (1) แห่งกฎหมายว่าด้วย การปกครองท้องถิ่น (พระราชบัญญัติ ฉบับที่ 67 ปี ค.ศ. 1947)) หรือสถานที่ใกล้เคียง ที่กำหนดไว้สำหรับบุคคลที่ยังไม่ได้ระบุไว้เฉพาะเจาะจง หรือจำนวนบุคคล

6) บุคคลที่ครอบครองยาเสพติดซึ่งผิดกฎหมาย หรือ สารที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมยาเสพติดให้โทษและการใช้สารระเหย หรือกัญชา ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมกัญชา หรือดอกฟัน หรือฟัน หรือต้นฟัน ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมฟัน หรือสารกระตุนหัวใจ หรือวัตถุดิบที่ใช้ในการทำสารกระตุนหัวใจ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมสารกระตุนหัวใจ หรืออุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้ในการสูบหรือเสพยาเสพติด

7) บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการค้าประเวณี หรือเป็นคนกลาง หรือซักชวนบุคคลอื่น หรือจัดหาสถานที่ในการค้าประเวณี หรือหน้าที่อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการค้าประเวณี (ยกเว้น สำหรับบุคคล ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำหน้าที่โดยถูกบังคับ)

บุคคลที่กระทำการค้ามนุษย์ หรือส่งเสริม หรือให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่น ในการกระทำความผิด

8) บุคคลที่ครอบครองอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย มีด หรืออาวุธอื่นๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมการครอบครองอาวุธปืน หรือมีดและอาวุธอื่นๆ (พระราชบัญญัติ ฉบับที่ ๖ ปี พ.ศ. ๑๙๕๘) หรือระเบิด ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมวัตถุระเบิด (พระราชบัญญัติ ฉบับที่ ๑๔๙ ปี พ.ศ. ๑๙๕๐)

9) บุคคลที่มีลักษณะดังที่ระบุไว้ใน (1) ถึง (4) ซึ่งระยะเวลาที่กำหนดไว้ยังไม่ผ่านพ้นไป:

(1) บุคคลที่เคยถูกปฏิเสธการเข้าเมือง เนื่องจากเหตุผลที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดอย่างหนึ่งอย่างใด ตาม (6) หรือข้อกำหนดอื่นๆ ก่อนนั้น ซึ่งเป็นระยะเวลา ๑ ปี นับจากวันที่ถูกปฏิเสธเข้าเมือง

(2) บุคคลที่เคยถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยซึ่งปัจจุบัน เนื่องจากเหตุผลที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๒๔ ซึ่งบัญญัติเรื่องการเนรเทศไว้ โดยเป็นบุคคลที่พยาบาล หรือให้การสนับสนุนการล้มถังรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยซึ่งปัจจุบัน หรือรัฐบาลของประเทศไทยซึ่งปัจจุบันโดยใช้กำลังหรือ ความรุนแรง หรือบุคคลที่จัดการ หรือเป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือมีการจัดการซึ่งพยาบาลหรือให้การสนับสนุนให้เกิดการกระทำเช่นเดียวกันนั้น บุคคลที่จัดการ หรือเป็นตามาชิก หรือมีส่วนเกี่ยวข้อง อย่างใกล้ชิด กับพรรคการเมืองหรือองค์กร ดังต่อไปนี้

(2.1) พรรคการเมืองหรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายความรุนแรง หรือการทำร้าย การช้ำ หรือทำให้รัฐบาล หรือกิจการสาธารณสุขเสียหาย

(2.2) พรรครัฐการเมืองหรือองค์กรที่ส่งเสริมการทำลาย หรือทำให้สาธารณูปการเสียหาย

(2.3) พรรครัฐการเมืองหรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายข้อพิพาท การยั่นเยี้ยงหรือป้องกันการนำร่องรัฐบาล หรือการป้องกันสาธารณะ ต่อต้นไม้หรือสถานที่สาธารณะ หรือ บุคคลที่

พยาบาลเตรียมการ เผยแพร่ หรือนำเสนอทางสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหว หรือทางเอกสารอื่นๆ หรือการวัดภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของพรรครการเมืองหรือองค์กรตามที่กำหนดไว้ และบุคคลซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเห็นว่า มีเหตุอันควรให้เชื่อได้ว่าอาจกระทำอันตรายต่อผลประโยชน์หรือการป้องกันสาธารณ牲ของประเทศไทยปัจจุบัน และ

บุคคลที่มีสถานภาพการพำนักเป็น “วีซ่าพำนักระยะสั้น” และได้ม่า ทำร้าย หรือถูกความผู้อื่น หรือทำลายหรือทำให้สิ่งก่อสร้างหรือวัตถุอื่นๆ ในประเทศไทยปัจจุบันเดียหายหรือยังไม่เคยถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะต้องดำเนินการออกคำสั่งให้คุณต่างชาติออกจากประเทศไทยปัจจุบันทันที หลังจากที่ได้ทราบผลการตรวจสอบของคุณต่างชาติว่า เป็นผู้ต้องสงสัยซึ่งต้องห้ามไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยปัจจุบัน โดยต้องแจ้งเตือนให้ทราบล่วงหน้าไม่เกิน 15 วัน ก่อนวันที่คุณต่างชาติดังกล่าวต้องออกไปจากประเทศไทยปัจจุบัน, ก่อนวันที่ถูกเนรเทศดังกล่าวข้างต้นซึ่งเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่ถูกเนรเทศ

(3) บุคคล (ยกเว้นบุคคลตาม ข้อบอย (2)) ที่เคยถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยปัจจุบันตามข้อกำหนด ในมาตรา 24 ซึ่งบัญญัติเรื่องการเนรเทศ ซึ่งเป็นระยะเวลา 10 ปี นับจากวันที่ถูกเนรเทศ

(4) บุคคลที่เคยถูกเนรเทศออกจากประเทศไทยปัจจุบันตามคำสั่ง ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 55-3 ซึ่งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะต้องดำเนินการออกคำสั่งให้คุณต่างชาติออกจากประเทศไทยปัจจุบันทันที หลังจากที่ได้ทราบผลการตรวจสอบของคุณต่างชาติว่า เป็นผู้ต้องสงสัยซึ่งต้องห้ามไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยปัจจุบัน โดยต้องแจ้งเตือนให้ทราบล่วงหน้าไม่เกิน 15 วัน ก่อนวันที่คุณต่างชาติดังกล่าวต้องออกไปจากประเทศไทยปัจจุบัน

บุคคลที่เคยพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือการลงโทษในคดีความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยปัจจุบัน ภาคที่ 2 ความผิดทางอาญา ลักษณะที่ 12 ความผิดฐานบุกรุก ลักษณะที่ 16 ความผิดฐานปลอมเงินตรา ลักษณะที่ 17 ความผิดฐานปลอมแปลงเอกสาร ลักษณะที่ 18 ความผิดฐานปลอมแปลงเอกสารราชการ ลักษณะที่ 18 ย่อหน้า 2 ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ลักษณะที่ 19 ความผิดฐานปลอมแปลงดวงตรา, ลักษณะที่ 23 ความผิดเกี่ยวกับการพนันและห่วย ลักษณะที่ 26 ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น, ลักษณะที่ 27 ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ลักษณะที่ 31 ความผิดฐานทอดทึ้ง ลักษณะที่ 33 ความผิดฐานลักพาตัวและการค้านนุษย์ ลักษณะที่ 36 ความผิดฐานลักทรัพย์และชิงทรัพย์ ลักษณะที่ 37 ความผิดฐานฉ้อโกงและกร โชก ลักษณะที่ 39 ความผิดฐานรับของโจร ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ มาตรา 261 (ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยปัจจุบัน) เป็นการกระทำความผิดระหว่างที่บุคคลนั้นอยู่ในประเทศไทยปัจจุบัน และเมื่อบุคคลนั้นจะออกจากประเทศไทยปัจจุบันในภายหลังและมีคำพิพากษา ให้ถึงที่สุดและมีผลบังคับแล้ว การบังคับนั้นจะ

สิ่นสุดเมื่อบุคคลนั้นอยู่นอกประเทศญี่ปุ่นเมื่อเวลาผ่านไป 5 ปี นับจากวันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด และมีผลบังคับ

10) บุคคลที่เคยถูกเนรเทศออกจากประเทศญี่ปุ่น ตามมาตรา 24 (4) บุคคลที่พำนักอยู่ในประเทศญี่ปุ่น โดยเป็น บุคคลที่พยาบาล หรือให้การสนับสนุนการล้มล้างรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย หรือรัฐบาลของประเทศไทย โดยใช้กำลังหรือความรุนแรง หรือบุคคลที่จัดการหรือเป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือมีการจัดการซึ่งพยาบาลหรือให้การสนับสนุน ให้เกิดการกระทำเช่นเดียวกันนั้น หรือ บุคคลที่จัดการ หรือเป็นสมาชิก หรือมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับพรรคการเมืองหรือองค์กร ดังต่อไปนี้

- (1) พรรคการเมืองหรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายความรุนแรง หรือการทำร้าย, การฆ่า หรือทำให้รัฐบาล หรือกิจการสาธารณณะเสียหาย
- (2) พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมการทำลาย หรือทำให้สาธารณูปการเสียหาย

(3) พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายข้อพิพาท การยั่งยืนหรือป้องกันการนำร่องรักษา หรือการป้องกันสาธารณูปการ ต่อต้านไม่หรือสถานที่สาธารณะ (14) บุคคลที่พยาบาล เตรียมการ เผยแพร่ หรือนำเสนอทางสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหว หรือทางเอกสารอื่นๆ หรือการคาดภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของพรรคราษฎร์ หรือองค์กรตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนด (12) หรือ (13)(15) นอกจากบุคคลตามข้อกำหนด (1) ถึง (14) บุคคลซึ่งรู้สึกว่าการกระทำการใดมีเหตุอันควร ให้เชื่อได้ว่า อาจกระทำอันตรายต่อผลประโยชน์หรือการป้องกันสาธารณูปการของประเทศไทย

11) บุคคลที่พยาบาล หรือให้การสนับสนุนการล้มล้างรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย หรือรัฐบาลของประเทศไทย โดยใช้กำลังหรือความรุนแรง หรือบุคคลที่จัดการ หรือเป็นสมาชิก พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมการทำลาย หรือให้การสนับสนุน ให้เกิดการกระทำเช่นเดียวกันนั้น พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายความรุนแรง หรือการทำร้าย, หรือทำให้รัฐบาล หรือกิจการสาธารณูปการเสียหาย

12) บุคคลที่จัดการ หรือเป็นสมาชิก หรือมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด กับพรรคราษฎร์ หรือองค์กร ดังต่อไปนี้

- (1) พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายความรุนแรง หรือการทำร้าย, การฆ่า หรือทำให้รัฐบาล หรือกิจการสาธารณูปการเสียหาย
- (2) พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมการทำลาย หรือทำให้รัฐบาล หรือกิจการสาธารณูปการเสียหาย
- (3) พรรคราษฎร์ หรือองค์กรที่ส่งเสริมกฎหมายข้อพิพาท การยั่งยืนหรือป้องกันการนำร่องรักษา หรือการป้องกันสาธารณูปการต่อต้านไม่หรือสถานที่สาธารณะ

13) บุคคลที่พยายามเตรียมการเผยแพร่ หรือนำเสนอทางสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหว หรือทางเอกสารอื่นๆ หรือการวัดภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของพรรคการเมืองหรือองค์กร ตามที่กำหนดไว้ใน ข้อกำหนด (11) หรือข้อกำหนดอื่นๆ ก่อนหน้านี้

14) นอกจากบุคคลตามข้อกำหนด (1) ถึง (12) บุคคลซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เห็นว่า มีเหตุอันควรให้เชื่อได้ว่า อาจกระทำอันตรายต่อผลประโยชน์หรือการป้องกันสาธารณะของ ประเทศญี่ปุ่น

ในกรณีที่คนต่างด้าวต้องการที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทยญี่ปุ่น ซึ่งไม่เป็นไปตาม ข้อกำหนดในย่อหน้าก่อนหน้านี้ ถ้าประเทศไทยญี่ปุ่นมีสัญชาติ หรือเป็นพลเมือง ปฏิเสธไม่ให้ เดินทางเข้ามาในประเทศไทยญี่ปุ่น โดยเหตุผลใดหนึ่ง ไปจากข้อกำหนด ที่กำหนดไว้ในย่อหน้า คำกล่าววันนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม อาจปฏิเสธไม่ให้บุคคลผู้นั้นเดินทางเข้ามาใน ประเทศโดยเหตุผลเดียวกัน

ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น ค.ศ. 2012 (Immigration Control and Refugee Recognition Act) มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมาย คนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น ได้กำหนดไว้ในเรื่องของการเป็นบุคคลต้องห้ามนั้น มีรายละเอียด ชัดเจน โดยเน้นบุคคลที่มีเหตุอันควรให้เชื่อได้ว่า อาจกระทำอันตรายต่อผลประโยชน์หรือการ ป้องกันสาธารณะของประเทศไทยญี่ปุ่น และบุคคลที่พยายาม หรือให้การสนับสนุนการล้มล้าง รัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น หรือรัฐบาลของประเทศไทยญี่ปุ่น โดยใช้กำลังหรือความรุนแรง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอาจปฏิเสธไม่ให้บุคคลนั้นเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งตาม กฎหมายคนเข้าเมืองของไทยมาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพระราชบัญญัตินี้ ตาม พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) บัญญัติว่า “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัย ต่อตั้งคุณ หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือ ความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ มาตรา 12 (8) บัญญัติว่า “มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหลวังหรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบ เสียบรอยหรือศิลธรรมอันดีของประชาชน” จะเห็นว่ากฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่นกับ กฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยมีความสอดคล้องกันในเรื่องมาตรการต่อต้านอาชญากรรม ข้ามชาติ ส่วนประเด็นความแตกต่างในรายละเอียด ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของประเทศไทยญี่ปุ่น เป็นประเด็นในเรื่อง การห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ในกรณี ผู้ที่เข้ามาในประเทศไทยโดยผิดกฎหมาย การ กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การครอบครองยาเสพติด บุคคลที่ครอบครองอาวุธปืนโดยผิดกฎหมาย บุคคลที่เคยถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษในคดีความผิดทางอาญา ในความผิด

ตามมาตรา 5 ข้อ 9 (4) และ ผู้ที่สนับสนุนให้มีการล้มถังรัฐบาลโดยใช้ความรุนแรง บทบัญญัติ
ดังกล่าวตามกฎหมายคนเข้าเมืองประเทศญี่ปุ่น บัญญัติไว้สำหรับบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม
เดินทางเข้าประเทศ ซึ่งตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย มีเนื้อหารอบคุณอยู่แล้ว โดยการ
พิจารณาความตามดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ตามพระราชบัญญัตินี้คุณเข้าเมือง พ.ศ. 2522

มาตรา 12 (7) (8)

มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายคนเข้าเมืองได้
กำหนดไว้ในเรื่องของการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ของ
สหภาพญี่ปุ่น อังกฤษ สิงคโปร์ เกาหลี และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่าจุดร่วมของการปฏิเสธบุคคลต่างด้าว
เดินทางเข้าประเทศมีอยู่ 3 ประการ คือ คำนึงถึง เหตุผลด้านนโยบายสาธารณะ ความมั่นคง
สาธารณะ และการสาธารณสุข ส่วนประเด็นอื่นๆ ในการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม
เดินทางเข้าประเทศ แต่ก็ต่างกันไป ตามกฎหมายภายใต้ของแต่ละประเทศ ขึ้นอยู่กับสภาพสังคม
การเมืองและวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐ
เกาหลี ให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองต่อ บุคคลที่มีส่วนร่วมในการสังหาร หรือการกระทำที่โหดร้าย
ต่อประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่ เชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมือง ฯลฯ ภายใต้คำสั่ง
ต่อประธานที่อยู่ในเขตพื้นที่ เชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมือง ฯลฯ ที่เป็นพันธมิตรกับรัฐบาลญี่ปุ่น
หรือการประสานงานกับรัฐบาลญี่ปุ่น หรือรัฐบาลของประเทศอื่นๆ ที่เป็นพันธมิตรกับรัฐบาลญี่ปุ่น
หรือรัฐบาลอื่นๆ ที่ได้รับอิทธิพลมาจากรัฐบาลญี่ปุ่น ตั้งแต่ 29 สิงหาคม ค.ศ. 1910 จนถึง 15 สิงหาคม
ค.ศ. 1945 หรือ ตามกฎหมายคนเข้าเมืองของญี่ปุ่นให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองต่อบุคคลที่พยาบาล
หรือให้การสนับสนุนการล้มถังรัฐมนตรีญี่ปุ่น ให้รัฐบาลของประเทศญี่ปุ่น โดย
ใช้กำลังหรือความรุนแรง รวมถึงบุคคลที่เคยถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษในคดี
ความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ตามมาตรา 5 ข้อ 9 (4) ซึ่งเป็นการกระทำการผิดระหว่างที่
บุคคลนั้นอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่น และเมื่อบุคคลนั้นออกจากประเทศไทยญี่ปุ่นในภายหลังและมีคำพิพากษา
ให้ถึงที่สุดและมีผลบังคับแล้ว การบังคับนั้นจะสิ้นสุดเมื่อบุคคลนั้นอยู่นอกประเทศไทยญี่ปุ่นเมื่อเวลา
ผ่านไป 5 ปี นับจากวันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดและมีผลบังคับ ส่วนสาธารณรัฐสิงคโปร์ให้มีการ
ปฏิเสธเข้าเมืองต่อบุคคลที่สนับสนุนให้มีการล้มถังรัฐบาลหรือให้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ โดยการใช้
กำลังหรือความรุนแรงหรือใช้กฎหมาย หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือผู้ที่ต่อต้านรัฐบาล หรือผู้ที่
สนับสนุนให้มี การสังหารเจ้าหน้าที่ราชการ หรือผู้ที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการทำลาย
ทรัพย์สินอย่างผิดกฎหมาย

จากผลของการศึกษา ประเด็นข้อกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติโดยการ
ปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศที่น่าจะนำมาใช้กับประเทศไทย และ
อาเซียน ซึ่งเป็นภาษาญี่ปุ่นในกฎหมายที่มีอยู่แล้ว คือ การปฏิเสธเข้าเมือง ในเหตุผล ด้านนโยบาย

สาธารณสุข ความมั่นคงสาธารณะ และการสาธารณสุข เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและเป็น มาตรฐานสากลของประเทศไทยในภูมิภาคอาเซียน

ส่วนมาตรการทางกฎหมาย สำหรับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในเรื่อง การปฏิเสธ บุคคลต่างด้าว ที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย เมื่อเปรียบเทียบกับ สหภาพยุโรป อังกฤษ สิงคโปร์ เกาหลี และญี่ปุ่น ในประเด็นที่แตกต่าง ได้แก่ บุคคลต่างด้าวที่วัตถุประสงค์ของการเดินทาง เข้ามาในประเทศไทยต้องสอดคล้องกับระยะเวลาเข้าพักอาศัย ผู้ที่สนับสนุนให้มีการล้มล้าง รัฐบาลโดยใช้ความรุนแรง ผู้ที่เข้ามาในประเทศไทยโดยผิดกฎหมาย กระทำการผิดต่อสาธารณะโดยชั่วคราว บุคคลที่เคยถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษในคดีความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย จะเห็นได้ว่า ตามพระราชบัญญัตินี้ พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) (8) มีบทบัญญัติไว้ ครอบคลุมเนื้อหาตามกฎหมายต่างประเทศที่นำมาศึกษา แต่ต้องอาศัยดูถูกพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองในการพิจารณาตัดความตามกฎหมาย

4.3 มาตรการทางกฎหมายคนเข้าเมืองในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติของไทย

กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง (Immigration law) ของประเทศไทย คือ พระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติ คือ พ.ศ. 2522 คนต่างด้าวจะเข้ามาและออกนอกราชอาณาจักร ไทยได้นั้นจะต้องเดินทางเข้าเมือง หรือออกไปตามช่องทางที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งอาจเป็นค่านตรวจคนเข้าเมือง (Immigration check points) เขตท่า (Designated landings) สถานี (Stations) หรือท้องที่ (Areas) นอกจากนี้แล้ว การเข้าเมืองและออกนอกราชอาณาจักร ไทยจะต้องเป็นไปตามกำหนดเวลาด้วย โดยจะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อให้ประชาชนทราบ หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบเรื่องการเข้าเมืองโดยตรงคือสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (สตม.)

โดยปกติทั่วไปแล้ว คนต่างด้าว อาจเข้าเมืองและออกนอกราชอาณาจักร ได้ 3 วิธี คือ โดยทางอากาศ ทางทะเล และทางพื้นดิน

ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นคุลพินิจหรืออำนาจของปีติยของรัฐ โดยเด็ดขาดที่จะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาในคืนแคนของอีกรัฐหนึ่ง (Coughlin, 1960, p. 14) และการห้ามมิให้คนต่างด้าวคนหนึ่งคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรนี้ รัฐเจ้าของคืนแคนไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลแก่รัฐเจ้าของสัญชาติ ที่คนต่างด้าวผู้นั้นถือสัญชาติอยู่ว่าทำไม่ถูก ไม่อนุญาตให้เข้าประเทศไทย เนื่องจากว่า การอนุญาตเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นอำนาจของปีติยโดยแท้ของรัฐเพียงแต่ว่าการปฏิเสธไม่ให้คนต่างด้าวคนหนึ่งคนใดเข้ามาประเทศไทยนั้นอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้ (Sen, 1988, p. 340)

กฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางเข้าออกประเทศของบุคคลต่างด้าวและการเข้ามาเมืองที่อยู่ในราชอาณาจักรรวมถึงการส่งคนต่างด้าวไปนอกราชอาณาจักร การเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร การอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาเมืองที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว การกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติ ของคนต่างด้าวซึ่งขอเข้ามาเมืองที่อยู่ในราชอาณาจักร การอนุญาตให้คนต่างด้าวที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาลงทุนในราชอาณาจักรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท เข้ามาเมืองที่อยู่ในราชอาณาจักรและกำหนดระยะเวลา เกี่ยวกับการแสดงฐานะทางการเงินของคนต่างด้าว พิจารณาเพิกถอนการอนุญาตให้มี ถึงที่อยู่ในราชอาณาจักร อนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่งเคยเข้ามาเมืองที่อยู่ในราชอาณาจักรมีถึงที่อยู่ในราชอาณาจักรต่อไป การสั่งระงับการอนุญาตให้มีถึงที่อยู่ในราชอาณาจักร สำหรับบทบัญญัติเกี่ยวกับ การต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ในหมวดที่ 2 การเข้าและออกนอกราชอาณาจักร (มาตรา 12 (7) (8)) เรื่อง การปฏิเสธคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 11 ประการ ได้แก่

(1) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจสอบตราในหนังสือเดินทาง หรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง เช่นว่านั้น หากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ หรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมี การตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าว บางประเภทเป็นกรณีพิเศษ
การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และการตรวจลงตรานั้นให้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(2) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามสมควรแก่กรณีที่เข้ามาในราชอาณาจักร

(3) เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมกร หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกาย โดยไม่ได้

อาศัยวิชาความรู้หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว

(4) วิกฤติหรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การตรวจ นิจฉัยโรค ร่างกายหรือจิต ตลอดจนการปฏิบัติการเพื่อป้องกันโรคติดต่อให้แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง (พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง, 2522)

(5) ยังมิได้ปลูกฝื้นป้องกันไข้ทรพิษหรือฉีดวัคซีนหรือปฏิบัติการอุบัติการอุบัติ ตามวิชาการแพทย์ เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติและ ไม่ยอมให้แพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกระทำการเช่นว่านั้น

(6) เคยได้รับโทยจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทย หรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือ คำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทยสำหรับความผิดลหุโทย หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดที่ยกเว้นไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ

(7) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิด อันตรายต่อกำลังของประเทศไทย หรือความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ

(8) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้ามนุษย์หรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทย การลักลอบหนี้ภัยศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อกำลังของประเทศไทย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(9) ไม่มีเงินติดตัวหรือไม่มีประกันตามที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 14

(10) รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา 16

(11) ถูกรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลต่างประเทศเนรเทศหรือถูกเพิกถอนสิทธิการอยู่อาศัย ในราชอาณาจักรหรือในต่างประเทศมาแล้ว หรือถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกประเทศ โดยรัฐบาลไทยเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีได้พิจารณายกเว้นให้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย

หากพบคนต่างด้าวมีลักษณะต้องห้ามทั้ง 11 ประการนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกประเทศ ได้โดยมีคำสั่งเป็นหนังสือ หรือเรียกว่า กระบวนการผลักดันและส่งกลับ

เมื่อพิจารณาตามประเดิมข้อกฎหมาย จะเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย ในเรื่องการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ได้แก่ มาตรา 12 (7) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อกำลังของประเทศไทย หรือความมั่นคงของราชอาณาจักรหรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และมาตรา 12 (8) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้ามนุษย์หรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทย การลักลอบหนี้ภัยศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อกำลังของประเทศไทย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

การห้ามมิให้คนต่างด้าวที่เป็นคนร้ายหรือคนไม่ดีเข้าประเทศนั้น เป็นเรื่องที่ดีที่จำเป็นต้องทำและมีหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจไว้ โดยให้คุณพินิจแก่เจ้าหน้าที่ในการพิจารณาและตัดความ เมื่อเปรียบเทียบกับมาตราการทางกฎหมายคนเข้าเมืองในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ กับต่างประเทศ ซึ่งได้กำหนดไว้ในเรื่องของการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดิน

ทางเข้าประเทศ ของประเทศ สหภาพบุรี ปัจจุบัน สิงคโปร์ เกาหลี และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่าจุดร่วมของการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเดินทางเข้าประเทศมีอยู่ ๓ ประการ คือ ดำเนินถึง เหตุผลด้านนโยบายสาธารณะ ความมั่นคงสาธารณะ และการสาธารณสุข ส่วนประเด็นอื่นๆในการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเดินทางเข้าประเทศ แตกต่างกันไปตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ ขึ้นอยู่กับสภาพสังคม ความเชื่อ ความมุ่งและวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ อาทิ สหภาพบุรี กำหนดให้ คนต่างด้าวซึ่งได้กระทำการเมืองและวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ อาทิ สหภาพบุรี กำหนดให้ คนต่างด้าวซึ่งเชื่อ ความผิด และมีคำตัดสินให้อยู่ในความดูแลตามคำพิพากษามิ่งน้อยกว่า ๑ ปี และคนต่างด้าวซึ่งเชื่อ ว่าจะก่อเหตุร้ายแรงอันเป็นความผิดร้ายแรง รวมถึงคนต่างด้าวที่กล่าวถึงในมาตรา ๗๑ คือ พนักงานบริษัท ที่มีหลักฐานในการกระทำการความผิดอยู่ในบริเวณ ต้องเดินทางของประเทศภาคี เป็นบุคคลต้องห้าม ในประเทศอังกฤษ การปฏิเสธบุคคลต่างด้าว เข้าเมือง ต้องดำเนินถึงอนุสัญญาสิทธิเด็กและหลักความได้สัดส่วนตลอดจนสุขภาพ ครอบครัว สถานภาพ ทางเศรษฐกิจ ระยะเวลาการการพำนักอาศัยในประเทศ ส่วนในสาธารณรัฐสิงคโปร์ บุคคลที่สนับสนุน ให้มีการล้มล้างรัฐบาล โดยการใช้กำลังหรือความรุนแรงหรือให้จดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่หรือใช้ กกฎหมาย หรือเข้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือผู้ที่ต่อต้านรัฐบาล หรือผู้ที่สนับสนุนให้มี การสังหาร เข้าหน้าที่ราชการ หรือผู้ที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการทำลายทรัพย์สินอย่างผิดกฎหมาย เป็น บุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ กฎหมายคนเข้าเมืองของสาธารณรัฐเกาหลี ให้มีการ ปฏิเสธการเข้าเมืองต่อ บุคคลที่มีส่วนร่วมในการสังหาร หรือการกระทำที่โดยร้ายต่อประชาชนที่ อยู่ในเขตพื้นที่ เศื้อชาติ ศาสนา ศัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมือง ฯลฯ ภายใต้คำสั่งหรือการ ประจำงานกับรัฐบาลญี่ปุ่น หรือรัฐบาลของประเทศอื่นๆ ที่เป็นพันธมิตรกับรัฐบาลญี่ปุ่นหรือ รัฐบาลอื่นๆที่ได้รับอิทธิพลมาจากรัฐบาลญี่ปุ่น ตั้งแต่ ๒๙ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๑๐ จนถึง ๑๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ หรือตามกฎหมายคนเข้าเมืองของญี่ปุ่นให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองต่อบุคคลที่พยาบาล หรือให้การสนับสนุนการล้มล้างรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น หรือรัฐบาลของประเทศไทยญี่ปุ่น โดยใช้กำลังหรือความรุนแรง รวมถึงบุคคลที่เคยถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษใน กรณีความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ซึ่งเป็นการกระทำการความผิดระหว่างที่บุคคลนั้นอยู่ใน ประเทศไทยญี่ปุ่น และเมื่อบุคคลนั้นออกจากประเทศไทยญี่ปุ่นในภายหลังและมีคำพิพากษาให้ถึงที่สุดและ มีผลบังคับแล้ว การบังคับนั้นจะสิ้นสุดเมื่อบุคคลนั้นอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่นเมื่อเวลาผ่านไป ๕ ปี นับจากวันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดและมีผลบังคับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย กับกฎหมายคนเข้าเมืองของ ต่างประเทศ พนักงานประจำประเทศ ที่มีประเด็นหลักที่สอดคล้อง ๓ ประเด็น คือ ด้านนโยบายสาธารณะ ความมั่นคง สาธารณะ และการสาธารณสุข และมีประเด็นข้อกฎหมายที่แตกต่างกัน ๕ ประเด็นในเรื่องการ ปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม ได้แก่ บุคคลต่างด้าวที่วัตถุประสงค์ของการเดินทาง

เข้ามาในประเทศไทยต้องสอดคล้องกับระยะเวลาเข้าพักอาศัย ผู้ที่เข้ามาในประเทศไทยโดยผิดกฎหมาย ผู้ที่สนับสนุนให้มีการล้มถังรัฐบาลโดยใช้ความรุนแรง กระทำความผิดต่อสาธารณประเทศ บุคคลที่เคยถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือรอการลงโทษในคดีความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย สำหรับ ข้อกำหนดต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นของกฎหมายคนเข้าเมืองต่างประเทศนั้น กฎหมายคนเข้าเมืองของไทยมีเนื้อหาครอบคลุมอยู่แล้ว แต่ต้องอาศัยดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองในการตีความตามพระราชบัญญัตินี้คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) (8) ในเรื่องการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย และผลของการศึกษาจากการเปรียบเทียบและข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่มเฉพาะเจาะจงเห็นควรร่างกฎหมายเพิ่มเติมเป็นกฎหมายที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย แต่ต้องอาศัยดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านประกอบการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติและเป็นกรอบแนวทางตามกฎหมายในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

บุคคลต่างด้าวต้องห้ามนี้ให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามมาตรา 12 (7) (8) มีหลักเกณฑ์ในบุคคลต่างด้าวต้องห้ามนี้ให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามมาตรา 12 (7) (8) มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย ตามคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง สำหรับหลักเกณฑ์การบันทึกรายชื่อ หรือการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวเดินทาง เข้าประเทศไทย ตามคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2552 คนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อ คือ คนต่างด้าวผู้นั้นมีพฤติกรรมการกระทำความผิดอาญาตามที่ต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อ คือ คนต่างด้าวผู้นั้นมีพฤติกรรมการกระทำความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา หรือกฎหมายอื่น ดังนี้

(1) ความผิดเกี่ยวกับความมั่งคงแห่งราชอาณาจักรและการก่อการร้าย ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยตระยศต่อประชาชน ความผิดเกี่ยวกับ การปลอมและการแปลง ความผิดเกี่ยวกับเพศทุกลักษณะความผิด ความผิดต่อชีวิตและร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายแก่กายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย (ยกเว้นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท) ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง เนพาความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ และกฎหมายว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาท ในความผิดเกี่ยวกับการผลิต นำเข้าหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่ายมีไว้ในความครอบครอง ความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการค้ามนุษย์ การค้าประเวณี การฟอกเงิน การลักลอบบนนำพาคนเข้าหรือออกนอกราชอาณาจักร โดยผิดกฎหมาย ความผิดเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ความผิดทางอาญาอื่นๆ ที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป เช่น ความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ โจรสลัด การค้าอาชุด เป็นต้น

(2) มีพฤติกรรมน่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคม ได้แก่ คนต่างด้าวที่กระทำการผิดอาญา และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้อง หรือศาลมีพิพากษายกฟ้อง แต่การกระทำของคนต่างด้าวตามที่ถูกกล่าวหาไม่มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคม รวมทั้งคนต่างด้าวที่กระทำการผิดและมีพฤติการณ์น่าเชื่อว่าเป็นภัยต่อสังคม เช่น มัวสุมยาเสพติด กระทำการอนาจาร โบราณสถาน เป็นต้น

(3) มีพฤติการณ์เป็นภัยต่อสังคมหรือมีประวัติอาชญากรรม ซึ่งรัฐบาลต่างประเทศ หรือหน่วยงานสำรวจของต่างประเทศที่คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นคนชาติ หรือองค์การสำรวจสถาบัน หรือส่วนราชการต่างๆ ได้ระบุข้อและส่งข้อมูลเป็นหนังสือมาบังสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองอย่างเป็นทางการว่าคนต่างด้าวนั้นเป็นผู้ที่มีลักษณะดังกล่าว และควรบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร

การบันทึกข้อมูลของคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร เพิ่มเติม มีหลักเกณฑ์ดังนี้ (ในกรณีคนต่างด้าวมีพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป)

(3.1) คนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามา ในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (2) (3) (4) (5) ให้ผู้บัญชาการ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เป็นผู้พิจารณาสั่งการ

(3.2) คนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามา ในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (6) (7) กรณีมีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคมหรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และมาตรา 12 (8) แห่งพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ให้คณะกรรมการพิจารณาบันทึกและเปลี่ยนแปลงข้อมูลคนต่างด้าวที่มีพฤติการณ์สมควรห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นผู้พิจารณา ก่อนเสนอให้ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสั่งการ

(3.3) คนต่างด้าวที่อยู่ในหลักเกณฑ์การบันทึกข้อมูลเพิ่มเติมตามข้อ 1 และ 2 ต้อง เป็นคนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรแล้ว เป็นระยะเวลา ไม่น้อยกว่า ๕ ปี นับแต่วันที่ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสั่งการ

(3.4) คนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามา ในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) กรณีบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่ รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับและต่อมาก็มีหนังสือระบุข้อมูลเพิ่มเติมอย่างเป็นทางการจาก รัฐบาลต่างประเทศ หรือหน่วยงานสำรวจของต่างประเทศที่คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นคนชาติ หรือ องค์การสำรวจสถาบัน หรือ ส่วนราชการต่างๆ ว่าคนต่างด้าวผู้นั้นได้ถูกจับกุมตามหมายจับดังกล่าวแล้ว

และไม่เป็นผู้ซึ่งมีลักษณะเป็นภัยต่อสังคมหรือมีประวัติอาชญากรรมอย่างอื่นให้ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเป็น ผู้พิจารณาสั่งการ

(3.5) คนต่างด้าวที่ถูกบันทึกรายชื่อเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นระยะเวลาไม่ถึง 5 ปี นับแต่วันที่ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสั่งการ หากผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเห็นสมควรจะสั่งการให้บันทึกข้อมูลเพิ่มเติม หรือให้คณะกรรมการพิจารณาบันทึกและเปลี่ยนแปลงข้อมูลคนต่างด้าวที่มีพฤติกรรมสมควรห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรพิจารณาค่อนเสนอให้ ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสั่งการก็ได้

(3.6) คนต่างด้าวที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการความผิดอาญา สำหรับความผิดที่ระหว่างไทย ประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต จำคุกตั้งแต่ชั่วโมงไป ซึ่งมีลักษณะอุกหนกรรจ์ หรือความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษที่มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำหน่าย พลิต นำเข้า ส่งออก ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายการค้ายานุษย์ หรือการลักลอบนำพาคนเข้ามาหรืออุกหนกราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย การฟอกเงิน การค้าอาวุธ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ โจรสลัด เป็นความผิดที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ การบันทึกข้อมูลเพิ่มเติมเว้นแต่ ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะสั่งการเป็นอย่างอื่น

การตกเป็นคนต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรในระบบของประเทศไทยที่ผ่านมา นับได้ว่าเป็นการต่อต้านด้วยความอาชญากรรม บางคนถึงแก่กรรมไปนานแล้ว หรือไม่ก็อาชญากรรมไปไหนไม่ให้แล้วก็ยังมีชื่อยังคงอยู่ในบัญชีต้องห้ามเข้าประเทศไทย ดังนั้น จึงควรพิจารณาปรับปรุงกฎหมายคนเข้าเมืองให้มีความทันสมัย และมีความหมายสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

สำหรับหลักเกณฑ์การปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทยของประเทศไทยนั้น มีทั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 12 (7) (8) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ประกอบหลักเกณฑ์การบันทึกรายชื่อบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งออกโดยคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เป็นเพียงแนวทางปฏิบัติภายในหน่วยงานเท่านั้น เป็นเพียงหลักเกณฑ์การบันทึกรายชื่อ ตามคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเท่านั้น ยังมิได้มีการตราเป็นพระราชบัญญัติ หรือกฎหมายเพิ่มเติมแต่อย่างใด และเมื่อพิจารณาเนื้อหารายละเอียดของหลักเกณฑ์ซึ่งเคยมีคำพิพากษาของศาลปกครองไว้เป็นบรรทัดฐานในคดีหมายเลขคดีที่ 2322/2550 คดีหมายเลขแดงที่ 1724/2554 ศาลวินิจฉัยว่าคณะกรรมการพิจารณาพุติการณ์ คุณต่างด้าวที่สมควรห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งแต่งตั้งโดยสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง โดยได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงมหาดไทย ได้วางหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อเป็นบรรทัดฐานว่า ในเรื่องใด ข้อหาใด และความผิดใดมีลักษณะเป็นบุคคลต้องห้าม ตามนัยมาตรา 12 แห่ง

พระราชบัญญัติคุณเข้าเมือง พ.ศ. 2522 นั้นเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนด ประกอบกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.445/2554 ศาลวินิจฉัยว่า คำสั่งให้บันทึกซึ่งเป็นบุคคลต้องห้าม เป็นเวลาเกินกว่า 5 ปี เป็นระยะเวลาพอสมควร สำหรับการลงโทษในการกระทำผิดดังกล่าวแล้ว ประกอบกับผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่มเจาะจง จากผลการศึกษาดังกล่าว จึงสามารถกำหนดร่างกฎหมายระหว่างด้วย หลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับลักษณะต้องห้ามของบุคคลต่างด้าวตามความในมาตรา 12 สามารถนำมาบัญญัติเป็นกฎหมายระหว่างประเทศแบบท้าย พระราชบัญญัติคุณเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

จากกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศ และกฎหมายไทยที่วิเคราะห์มาแล้วนี้อาจสรุปเป็นประเด็นสำคัญที่นำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายตรวจคนเข้าเมือง และการอนุวัติการนับบัญญัติของกฎหมายระหว่างประเทศได้ดังนี้

ประเด็นที่นำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ตามกฎหมายระหว่างประเทศด้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่นำมาสู่การอนุวัติการกฎหมายของไทย โดยนำเอามาตรการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามพิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบัตรถี่นฐานมาอนุวัติการ ตามพิธีสารที่ 11 ข้อบัญญัติที่ 5 ของที่ 11 เรื่องมาตรการตามแนวชายแดน กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาดำเนินมาตรการตามกฎหมายภายในของตนที่อนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองหรือการยกเลิกการตรวจลงตราของบุคคล ซึ่งมีล้วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ตามพิธีสารนี้ จึงท่ากับเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐแก่ทุกประเทศภาคีที่จะพิจารณาถึงมาตรการและความเหมาะสมในการกำหนดให้มีกระบวนการให้อนุญาตหรือปฏิเสธการเข้าเมืองหรือยกเลิกการตรวจคนเข้าเมืองได้

กฎหมายระหว่างประเทศฉบับนี้มีเป้าหมายคือการกำหนดมาตรการป้องกันปราบปราม การลักลอบขนหรือโดยบัตรถี่นฐาน ที่กำหนดให้รัฐภาคีสามารถกำหนดมาตรการได้เอง ซึ่งเมื่อพิจารณาตามบริบทของไทยจะพบว่าประเทศไทย มีนโยบายด้านคนเข้าเมืองกับสถานะของบุคคลในประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ได้สำหรับมาตรการที่จะนำมาใช้พบว่าพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ยังไม่ได้มีมาตรการโดยอนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมือง กำหนดให้ยกเลิกการตรวจลงตราให้แก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับการลักลอบขนผู้โดยบัตรถี่นฐาน ทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ประกอบกับสถานการณ์ในปัจจุบัน มีผู้กระทำผิดฐานลักลอบทางบก จำนวนมาก เป็นรูปแบบขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ แต่ยังไม่มีมาตรการในการควบคุมการข้ามผ่านแดนของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบ มาตรการในการควบคุมการข้ามผ่านแดนของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบ

ขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ซึ่งปัจจุบันจะทำกันในรูปแบบขององค์กร และมีผลประโยชน์ตอบแทน อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์ถึงการนำเข้าข้อกำหนดในพิธีสารฉบับนี้ มากนุวัติการในกฎหมายไทยนั้นยังคงเห็นว่าการเพิ่มบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 น่าจะเป็นการอนุวัติการกฎหมายที่ดี ทั้งนี้พระราชนูญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 ที่บัญญัติว่า “ห้ามนิใช้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร” เป็นบทบัญญัติกี่ขึ้นกับการปฏิเสธการเข้าเมืองของบุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือมีพฤติกรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

แนวทางการอนุวัติการกี่ขือการเพิ่มบทบัญญัติตามความผิดข้อ 11 ของพิธีสารเรื่องมาตรการตาม แนวชายแดน ซึ่ง ข้อกำหนดที่ 5 ของข้อ 11 “กำหนดให้มีการปฏิเสธการเข้าเมือง หรือยกเลิกการตรวจลงตราของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำการลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล ทางอากาศ และการปลอมแปลงเอกสารเดินทาง” ไว้ในมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และเพิ่มเติม การกำหนดคำนิยามของ คำว่าการลักลอบ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ที่กำหนดไว้ว่า “การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐาน หมายถึง ขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานของพิธีสารในข้อ 3 ที่กำหนดไว้ว่า “การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานของพิธีสารในข้อ 3 ที่กำหนดไว้ว่า “การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์เป็นการ ต่อไปนี้” ไว้ในคำนิยามของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เนื่องจาก ต่อไปนี้” ไว้ในคำนิยามของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ในมาตรา 4 ยังไม่ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ในมาตรา 4 ยังไม่ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ เพื่อให้สอดคล้องกับพิธีสารต่อต้าน การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ที่ประเทศไทยได้ลงนามไว้แล้ว การลักลอบขนผู้โดยย้ายถิ่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ที่ประเทศไทยได้ลงนามไว้แล้ว

ในการอนุวัติการตามกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ตามที่ประเทศไทยได้ลงนามไว้แล้ว และต้องนำมาปรับให้เป็นกฎหมายภายใน ก็คือ กฎหมายคนเข้าเมือง ได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้ และต้องนำมาปรับให้เป็นกฎหมายภายใน ก็คือ กฎหมายคนเข้าเมือง ของไทยให้สอดคล้องมืออู่ 2 ฉบับ คือ อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษ ที่โศกร้ายไว้มนุษยธรรม ค.ศ. 1987 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 โดย แนวทางการอนุวัติการ กี่ขือ การเพิ่มบทบัญญัติตามความตามมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็น เรื่องการส่งคนต่างด้าวกลับประเทศไทยให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน คือ อนุสัญญาต่อต้านการ ทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โศกร้ายไว้มนุษยธรรม ค.ศ. 1987 ในข้อ 3 ที่บัญญัติไว้ว่า “จะภาคต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกลอยู่ภายในได้อันตรายที่จะถูกทรมาน” และ ตามอนุสัญญาว่า ด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ที่บัญญัติไว้ว่า “การส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศไทยต้องคำนึงถึงว่าบุคคล คือ

ค่างค้าวผู้นั้น ต้องอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี การแยกเช่นว่านี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก” การอนุวัติการกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยนองจากจะให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ ด้านสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยได้ไปลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว และยังให้เป็นไปตามหลักสามัญเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายคนเข้าเมืองของต่างประเทศ รวมถึงเพื่อให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งการตอบหนี้เข้าเมืองมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ ของกฎหมายคนเข้าเมืองของไทยในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายคนเข้าเมืองของต่างประเทศที่นำมาศึกษา ตามประเด็น ข้อกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) “บุคคลต่างด้าว ที่มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อ ความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงของราชอาณาจักรหรือบุคคลซึ่ง เจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ” และมาตรา 12 (8) “บุคคลต่างด้าวที่มีพฤติกรรมเป็น ที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณ การค้าหุ้นสิ่งหรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนี้ กษัตริย์ หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” ภัยคุกคาม หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” จะเห็นได้ว่า มาตรการทางกฎหมายในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามกฎหมายคนเข้าเมือง ของไทย ในเรื่องการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศไทย เมื่อเปรียบเทียบ กับข้อกำหนดตามกฎหมายคนเข้าเมืองต่างประเทศ ได้แก่ สภาพภูมิป้อม อังกฤษ สิงคโปร์ เกาหลี และญี่ปุ่น กฎหมายคนเข้าเมืองของไทยมิเนื้อหาครอบคลุมอยู่แล้ว แต่ต้องอาศัยดุลยพินิจของ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองในการตีความตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12 (7) (8) กรณีที่ คนต่างด้าวตกเป็นผู้ต้องสงสัยและเจ้าหน้าที่ปฏิเสธการเข้าเมือง ในบางกรณี ข้อสงสัยของ กรณีที่ อาจมีความเห็นไม่เหมือนกัน ทำให้บางครั้งการปฏิบัติต่อคนต่างด้าวอาจมีลักษณะ ไม่เสมอภาค เพราะการใช้วิารณญาณและดุลยพินิจในการพิจารณาของเจ้าหน้าที่แต่ละคน ไม่เหมือนกัน เนื่องจาก พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ไม่ได้ให้คำนิยาม หรือความหมาย ของคำว่า “มีพฤติกรรม” ที่เป็นภัยต่อสังคมหรือ ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ทำให้มี การตีความ คำดังกล่าวในลักษณะที่ต่างกัน ไปตามดุลยพินิจของแต่ละบุคคล หากจะมีการแก้ไข พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ควรกำหนดกรอบการใช้ดุลยพินิจในการตีความของพนักงาน ของกฎหมาย ค้ายาคึ่งกับหลักการของกฎหมายคนเข้าเมืองของต่างประเทศ โดยกำหนดไว้ในตัว บทบัญญัติของกฎหมาย หรืออาจออกเป็นกฎหมายสูตร กฎหมาย ข้อบัญญัติหรือเพิ่มอนุมาตรา ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อรองรับ การปฏิบัติงานในการใช้ดุลยพินิจของ พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นการป้องกันการถูกร้องเรียนจาก คนต่างด้าว และให้อำนาจเจ้าหน้าที่ตรวจ

คนเข้าเมืองในการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้าม เข้าประเทศ เมื่อในต่างประเทศ จากข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม การปฏิบัติงานตรวจคนเข้าเมืองตามหน้าที่ในปัจจุบัน การตัดสินใจและใช้คุณพินิจของแต่ละคน ไม่เหมือนกันซึ่งส่วนใหญ่ต่อการถูกร้องเรียนได้กรณีตรวจพบ คนต่างด้าวที่มีพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่าไม่พึงประณานหรืออนุญาตไม่มีหลักฐานที่ชัดเจน

สำหรับขั้นตอนของการจัดทำร่างกฎหมาย เริ่มต้นจากการอนุมัติการกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวข้างต้น โดยนำประเด็นอนุมัติการมาเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ และวิเคราะห์ คำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๗) (๘) โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเด็น คือ ๑) หลักเกณฑ์ในการพิจารณาการปฏิเสธบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศ โดยกำหนด การกระทำ ความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาพระราชบัญญัติที่มีอยู่ทางอาญา ว่ามีความผิดฐานใด ตามคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และ ๒) หลักเกณฑ์การบันทึก ข้อมูลของคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามนี้ให้เข้ามาในราชอาณาจักรเพิ่มเติม (ในกรณีคนต่างด้าว มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป) มีหลักการในการพิจารณาอย่างไร คำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ และนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมด้วยระบบเบียนวิชัยเชิงคุณภาพ ที่เป็นการวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก การระดมความคิดเห็นด้วยการสนทนากลุ่มเจาะจง นาวิเคราะห์ร่วมกันเพื่อจัดทำเป็นร่างกฎหมาย

4.4 ความร่วมมือระหว่างประเทศ

ในเรื่องของการตรวจคนเข้าเมืองกับความร่วมมือระหว่างประเทศมีความสำคัญมากในเรื่องของข้อมูลและการเชื่อมโยงข้อมูลในเรื่องของ การแลกเปลี่ยนข้อมูลบุคคล สิ่งของ หรือ บ้านพำนะ การสืบสานติดตามข้ามพรมแดน รวมถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรมบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคมและอื่นๆ ประกอบกับปัจจุบันอาชญากรรมข้ามชาติเป็นปัญหาที่หลายประเทศเริ่มหันมาให้ความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบันการเดิบ โടของอาชญากรรมข้ามชาติได้ขยายอาณาเขตเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็วตามวิวัฒนาการอย่างไม่หยุดยั้งของเทคโนโลยีสมัยใหม่ จนอาจกล่าวได้ว่าขณะนี้ อาชญากรรมข้ามชาติเป็นอาชญากรรมที่ไร้พรมแดน ไปแล้ว การที่อาชญากรรมข้ามชาตินี้มีลักษณะ ข้ามชาติเป็นอาชญากรรมที่ไร้พรมแดน ไม่ต้องเดินทางไปประเทศต่างก็ประสบปัญหาเดียวกันนั่นคือ เช่นนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมของแต่ละประเทศต่างก็ประสบปัญหาเดียวกันนั่นคือ จำนำจากการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมในแต่ละประเทศมหดลง เมื่อพิ พร้อมแคนของประเทศไทยก่อต้นขยะที่อาชญากรรมข้ามชาตินั้นไร้พรมแดน

ความร่วมมือและช่วยเหลือทางกฎหมายระหว่างประเทศจึงเป็นมาตรการที่สำคัญในการร่วมปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติที่หลายๆ ประเทศต่างหันมาให้ความสนใจมากขึ้นอย่างไรก็ตาม การให้ความร่วมมือและช่วยเหลือทางกฎหมายระหว่างประเทศนั้นที่ผ่านมาซึ่งไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรถึงแม้ว่าจะมีข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งในรูปทวิภาคีและพหุภาคี ทั้งนี้เนื่องมาจากแต่ละประเทศมีระบบกฎหมายที่แตกต่างกัน และมีกฎหมายภายในที่อื้อต่อการให้ความช่วยเหลือเด็กต่างกัน จนกระทั่งได้มีอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ประเทศที่เข้าร่วมลงนามได้ต่างเล็งเห็นถึงภัยจากองค์กรอาชญากรรมที่คุกคามในแต่ละประเทศ และเห็นด้วยว่าการกำหนดมาตรฐานสากลในเรื่องการให้ความร่วมมือและช่วยเหลือระหว่างประเทศจะช่วยลดช่องว่างของกฎหมายภายในของประเทศสมาชิกได้ นอกจากนี้ยังมีกฎหมายที่เกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศที่นำมาศึกษาในเรื่องการพัฒนากฎหมายคนเข้าเมืองของไทย อีก 3 ฉบับ ได้แก่ สนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชิงเกิน ค.ศ. 1985 (Schengen Agreement 1985) และพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 เพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงประเด็นที่สำคัญ ในความร่วมมือระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย

กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับความร่วมมือทางอาญาที่นำมาวิเคราะห์เป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายคนเข้าเมืองเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติมี 4 ฉบับ ดังนี้

4.4.1 อนุสัญญาสหประชาชาติต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (United Nations Convention against Transnational Organized Crime 2000)

กฎหมายฉบับนี้จัดทำขึ้นด้วยการตระหนักร่วมกันว่าการก่ออาชญากรรมข้ามชาติโดยองค์กรอาชญากรรมเป็นปัญหาที่ทุกประเทศต้องร่วมมือกันต่อต้านและแก้ไขและเพื่อเป็นการสนับสนุนส่งเสริมความร่วมมือซึ่งกันและกันในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติที่มีการจัดตั้งในลักษณะองค์กร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย

1) แก้ไขความแตกต่างระหว่างมาตรฐานในทางกฎหมายของประเทศต่างๆ อันเนื่องมาจากระบบทกฎหมายที่แตกต่างกันและส่งเสริมการให้ความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางกฎหมายของประเทศต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

2) กำหนดมาตรฐานของกฎหมายภายในเรื่องการดำเนินการต่อต้านองค์กรอาชญากรรม อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการกำหนดให้การเข้าร่วม หรือมีส่วนร่วมในกลุ่มองค์กรอาชญากรรม การฟอกเงิน การทุจริตคอร์รัปชั่น และการกระทำอันเป็นการขัดขวางกระบวนการยุติธรรมให้เป็นความผิดอาญา

ข้อ 1 ของอนุสัญญาฯ ดังกล่าว ได้แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์หลักไว้อย่างชัดแจ้งว่าเพื่อสนับสนุนให้มีความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในการป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานสากลที่สร้างขึ้นโดยอนุสัญญาฯ ในข้อ 18 ทางหลักการพื้นฐานให้ประเทศสมาชิกให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือทางกฎหมายโดยวิธีการที่กว้างที่สุด (Widest measure) ในชั้นสอบสวน (Investigation) ชั้นดำเนินการฟ้องคดี (Prosecutions) และชั้นศาล (Judicial Proceedings) ที่เกี่ยวข้องกับความผิดภายในต่ออนุสัญญานี้ โดยกำหนดลักษณะของการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

(1) การรวบรวมพยานหลักฐาน หรือการสอบปากคำบุคคล

(2) การส่งเอกสารของศาล

(3) การค้น ยึดและการอายัด

(4) การตรวจวัตถุและสถานที่

(5) การให้ข้อมูล ถึงที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานได้ และความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

(6) การให้เอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักฐานของรัฐบาล หลักฐานทางธุนารค หลักฐานทางการเงิน หลักฐานของบรรษัทหรือธุรกิจ ทั้งที่เป็นต้นฉบับหรือสำเนาที่ได้รับรองแล้ว

(7) การระบุหรือสืบให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน ได้จากการกระทำอาชญากรรม ทรัพย์สินเครื่องมือ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้เป็นพยานหลักฐาน

(8) การอำนวยความสะดวกในการปราบปรามโดยสมัครใจของบุคคลในรัฐภาคีที่ร้องขอ

(9) ความช่วยเหลืออื่นใดที่ไม่ขัดกับกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ สำหรับประเทศไทยได้อนุวัติการอนุสัญญาฉบับนี้แล้วและได้อนุวัติการกฎหมายภายใน

คือ พระราชบัญญัติการป้องกันการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2556 ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศไทยในการป้องกันการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ

4.4.2 สนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาระหว่างประเทศไทยในภูมิภาคอาเซียน

ค.ส. 2004 (Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Treaty 2004)

กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ประเทศไทยและประเทศภาคสมาชิกได้ร่วมมือกันเพื่อป้องกันอาชญากรรมซึ่งในสุคปัจจุบันเป็นอาชญากรรมที่มีลักษณะระหว่างประเทศ และในขณะเดียวกันก็เป็นอาชญากรรมข้ามชาติที่มีการกระทำการเกิดขึ้นในพรหมดenenของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และผู้กระทำความผิดหรือเหยื่อของการกระทำการกระทำความผิดเป็นพลเมืองของรัฐที่เข้ามาเกี่ยวข้องมากกว่าหนึ่งรัฐ โดยความช่วยเหลือที่อาจร้องขอได้นั้น รวมถึงการสอบสวนและการสืบพยาน การส่งเอกสาร การค้น โดยความช่วยเหลือที่อาจร้องขอได้นั้น รวมถึงการสอบสวนและการสืบพยาน การรับหรือยึดทรัพย์สิน เป็นต้น ประเทศไทยและยึด การโอนบุคคลที่ถูกคุกขังเพื่อสืบพยาน การรับหรือยึดทรัพย์สิน เป็นต้น ประเทศไทยและ

ประเทศต่างๆ ในกลุ่มอาเซียนเห็นความสำคัญของความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาชญากรรมได้มีการจัดประชุมเพื่อพิจารณาขั้นตอนที่ดำเนินการที่สัญญาความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องอาชญากรรม ภูมิภาคอาเซียน (MLAT ASEAN) ขึ้น โดยมีประเทศไทยเป็นประเทศแรกเริ่มต้นและมีประเทศที่ได้ลงนามในเบื้องต้น 8 ประเทศและให้สัตยาบันในเบื้องต้น 4 ประเทศ คือ มาเลเซีย สิงคโปร์ เวียดนาม บруไนดารุสลาเวีย โดยประเทศไทยได้ลงนามเมื่อวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2549 โดยอัยการสูงสุดร่วมกับตัวแทนประเทศไทยที่ประเทศมาเลเซีย ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยอาเซียนทั้ง 10 ประเทศได้ลงนามและให้สัตยาบันแล้ว โดยมีขอบเขตของความช่วยเหลือดังนี้

ข้อ 1 ขอบเขตความช่วยเหลือ

- 1) ภายใต้บังคับของสนธิสัญญานี้และกฎหมายภายในของบรรดาภารตี บรรดาภารตีจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องทางอาชญาด้วยมาตรการที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้อาทิ การสืบสวนสอบสวน การฟ้องคดี และการดำเนินการที่เป็นผลจากการนั้น
- 2) การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามสนธิสัญญานี้อาจรวมถึง
 - (1) การสืบพยานหลักฐานหรือการได้มาซึ่งการให้ปากคำจากบุคคลโดยสมัครใจ
 - (2) การให้บุคคลเบิกความเป็นพยานหรือช่วยเหลือในเรื่องทางอาชญา
 - (3) การส่งเอกสาร
 - (4) การคืนและยึด
 - (5) การตรวจวัตถุและสถานที่
 - (6) การจดหาให้ซึ่งต้นฉบับเอกสารหรือสำเนา บันทึก และสิ่งของอันเป็นพยานหลักฐาน
- (7) การชี้ร่องนุหรือติดตามร่องรอยของทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด หรือที่ใช้ในการกระทำความผิด
- (8) การห้ามการจัดการกับทรัพย์สินชั่วคราวหรือการอายัดทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดที่อาจได้คืนหรือรับได้ตามกฎหมาย
- (9) การได้คืนหรือการรับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด
- (10) การคืนหาและการระบุตัวพยานและผู้ต้องสงสัย

ในปัจจุบันประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศสมาชิกอาเซียนจะได้ลงนามและให้สัตยาบัน ต่อสนธิสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาชญาของภูมิภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 จึงมีผลผูกพันต่อการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในทุกด้าน ทั้งนี้ การดำเนินการตามคำร้องขอจะดำเนินการได้อย่างเต็มที่หรือไม่ก็ย่อมต้องขึ้นอยู่กับกฎหมายในประเทศว่า สอดคล้องกับการให้ความ

ร่วมมือใน ทุกรูปแบบที่ประเทศไทยสามารถใช้ได้ร้องขอมาหรือไม่ กฎหมายภายในของประเทศไทย ไทยถือได้ว่าเป็นกฎหมายแม่บทในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา

ประเทศไทยกับประเทศไทยในภูมิภาคอาเซียน มีปัญหามาเป็นระยะๆ ที่เรื่องปัญหา การค้ายาเสพติดข้ามชาติ การค้ามนุษย์ การค้าประเวณี อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มปริมาณและความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ สาเหตุเพราะการปราบปรามอาชญากรรม ในลักษณะนี้ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอเนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยต่างๆ ในภูมิภาคนี้ มิได้บัญญัติขึ้นมาเพื่อดำเนินการกับผู้กระทำความผิดที่เป็นกลุ่มของค์กรที่มีโครงสร้างการจัดการที่ซับซ้อนประกอบด้วยอิทธิพลและวิธีการอันปกปิดความผิดอย่างแนบyle ซึ่งมีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว มาตรการสำคัญที่จะต้องปฏิบัติ คือ การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ต้องมีการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย คือ มีบทลงโทษเพื่อที่จะป้องกันไม่ให้มีหรือลดปัญหาอาชญากรรมให้น้อยลง ซึ่งการลงโทษนี้จะมีลักษณะต้องอาศัยการปฏิบัติการในดินแดนของรัฐอื่น ซึ่งรัฐไม่อาจดำเนินการได้ด้วยตัวเอง จึงต้องขึ้นอยู่กับรัฐอื่นว่าจะให้ความยินยอมที่จะใช้เขตอำนาจหนែอดินของตนเพื่อให้เกิดผลสำหรับกฎหมายที่ไม่ใช่ของตนหรือไม่ สนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางอาญาระหว่างประเทศไทยในภูมิภาคอาเซียน เป็นความตกลงให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องการสืบสวนสอบสวน การฟ้องคดี และกระบวนการอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องอาญาด้านนี้ ภายใต้กฎหมายต่างๆ ของประเทศไทย ได้มีมติเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2548 ให้ประเทศไทยเข้าร่วมสนธิสัญญาฯ ด้วยความตกลงในเรื่องทางอาญาของภูมิภาคอาเซียน ภายใต้สนธิสัญญาฯ ว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Treaty) ได้ การที่ประเทศไทยทำการภาคบานุตติคั่งกล่าว พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ประเทศไทยทำการภาคบานุตติคั่งกล่าว คือ สนธิสัญญาจะผูกพันประเทศไทยในฐานะที่เป็นภาคีทันที โดยไม่ต้องมีการให้สัตยบันหรือการดำเนินการใดๆ อีกหลังจากมีมติคั่งกล่าวแล้ว

ในเรื่องทางอาญาในปัจจุบันที่เกิดขึ้น ได้แก่ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติดคดี การค้ามนุษย์ข้ามสำหรับประเทศไทยแล้วเมื่อสนธิสัญญามีผลผูกพันย้อมเป็นผลดี เนื่องจากปัญหา การค้ามนุษย์ข้ามสำหรับประเทศไทยแล้วเมื่อสนธิสัญญามีผลผูกพันย้อมเป็นผลดี เนื่องจากปัญหา และอุปสรรคในด้านความร่วมมือระหว่างประเทศไทยต่อคดีทุบทหนี้เข้าเมืองและคดีฉ้อโกงนั้นมีความ密切ต่อกันในสาระสำคัญของกฎหมายและวิธีปฏิบัติค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการดำเนินการซึ่งในบางประเทศมีกฎหมายเฉพาะในการนำมาใช้พิจารณา คดีดังกล่าวแต่บางประเทศใช้บทบัญญัติตามกฎหมายอาญาทั่วไปของประเทศเป็นหลักในการพิจารณาคดีประกอบกับบางประเทศยังไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศและสนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องนี้ฯ เช่น สนธิสัญญาการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดน หรือสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษทำให้การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องการตรวจค้นจับกุมสืบสวนและสอบสวนและขั้นตอนในกระบวนการพิจารณาคดีแตกต่างกันออกไป จึงจำเป็นต้องใช้ช่องทาง

ทางการทูตซึ่งเป็นช่องทางปกติในการณ์ที่ประเทศผู้ร้องขอและผู้รับคำร้องขอไม่มีสนธิสัญญาระหว่างกันทำให้เกิดความไม่แน่นอนขึ้นอยู่น้อยมากของรัฐบาลและผลประโยชน์ดังตอบแทนของแต่ละประเทศโดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นประชาชนในประเทศของตนที่จะต้องถูกส่งค้าไปรับการพิจารณาตัดสินคดีและต้องรับโทษในอีกประเทศหนึ่งก็จะต้องได้รับการพิจารณาจากรัฐบาลหรือมีกฎหมายที่บัญญัติไว้ว่าห้ามมิให้ส่งตัวผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นประชาชนในประเทศของตนไปรับโทษในต่างประเทศทำให้กรณีดังกล่าวเกิดปัญหาเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ ความแตกต่างในด้านฐานความผิดวิธีพิจารณาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นไปด้วยความล้าช้าและไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรซึ่งมีความจำเป็นต้องมีสนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนขึ้นเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากขึ้นเพื่อช่วยให้การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติตัวกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

4.4.3 อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชงเก้น ค.ศ. 1985 (Schengen Agreement 1985)

ความตกลงเชงเก้น เป็นความตกลงระหว่างประเทศส่วนใหญ่ในทวีปยุโรปอันให้สัดยานันเมื่อ พ.ศ. 2528 สาระสำคัญเป็นการอนุญาตให้สมาชิกในกลุ่มสามารถเดินทางระหว่างกันโดยไม่ต้องถือหนังสือเดินทาง ข้อตกลงนี้มีผลต่อประชากร 4,000,000 คน ใน 24 ประเทศ (21 รัฐใน พ.ศ. 2550) ครอบคลุมเนื้อที่ 4,268,633 ตารางกิโลเมตร (1,648,128 ตารางไมล์) นอกจากนั้น ยังให้การอนุญาตชั่วคราวกับผู้ถือใบอนุญาตเชงเก้น (Schengen Visa) มีสิทธิในการเดินทางได้ชั่วคราวในประเทศสมาชิกโดยถือใบอนุญาตใบเดียว ตามสนธิสัญญาอันสเตอร์ดัม (Treaty of Amsterdam) ข้อตกลงในส่วนนี้เป็นความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องในการรักษาความปลอดภัยและความมั่นคงของสาธารณรัฐ ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศที่นำมาศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากฎหมายเจ้าเมืองเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาตินี้ประดิษฐ์ต่างๆ ดังนี้

ความตกลงเชงเก้น (Schengen Agreement 1985) ได้กล่าวถึงความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องการสืบสวน การสังเกตการณ์ข้ามพรมแดน ทั้งในกรณีที่ต้องมีการขออนุญาตล่วงหน้าและในกรณีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ความร่วมมือในด้านระบบสารสนเทศร่วมกันการแลกเปลี่ยนข้อมูล การคุ้มครองระบบสารสนเทศร่วมกัน วิธีการและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมแฟ้มข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1) การสืบสาน การสังเกตการณ์ข้ามพรมแดน

(1) การสังเกตการณ์ข้ามพรมแดนในกรณีที่ไม่ใช่เหตุจำเป็นเร่งด่วนต้องมีการร้องขอ (มาตรา 40) โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจของประเทศที่เป็นหนึ่งในประเทศภาคีซึ่งอยู่ในการอุปการะทำงานของการสืบสานคดีอาชญากรรม โดยจะคุ้มครองดูแลภายใต้การสังเกตการณ์ในประเทศของตนถึงบุคคลที่เชื่อว่าจะมีส่วนร่วมในการกระทำการผิดทางอาญา ซึ่งอาจต้องให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้รับอนุญาตให้ดำเนินการสังเกตการณ์ต่อไปในอาณาเขตของประเทศภาคีโดยมิจดหมายที่ได้รับอนุญาตให้มีการสังเกตการณ์ข้ามพรมแดน อันเป็นการตอบสนองต่อการร้องขอความช่วยเหลือที่ได้เสนอมา ก่อนหน้านี้ ซึ่งเงื่อนไขอาจขึ้นอยู่กับการได้รับอนุญาตการสังเกตการณ์เป็นการกระทำการผิดทางอาญาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ดังต่อไปนี้ การลอบสังหาร การฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การลอบวางเพลิง การปลอมเงินหรือตราสาร การลักทรัพย์โดยมิอาชญา และการรับของโจร การกรรโชกทรัพย์ การลักพาตัว และการจับตัวประกัน การจลาจล การขับปั่นยานพาหนะในขณะมีสารเสพติด และสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท การฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยอาชญาและวัตถุระเบิด การใช้วัตถุระเบิด การข่นส่งสารพิษและสิ่งอันตราย

(2) กรณีเป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามความผิดที่กำหนดไว้ ไม่ต้องมีการร้องขอ (มาตรา 41) กรณีเป็นการเร่งด่วน ทำให้ไม่สามารถแจ้งเจ้าหน้าที่ของประเทศภาคีได้นั้น ให้เจ้าหน้าที่ของอิกรัฐหนึ่งสามารถได้ถูกติดตามคนร้ายเข้าไปในพรมแดนของประเทศภาคีได้ ในการกระทำการผิดที่กำหนดไว้ตามมาตราใด้ แต่เมื่อข้ามพรมแดนไปแล้วให้รับแจ้งเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของรัฐนั้น และถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นสั่งให้หยุดดำเนินการ ก็ต้องหยุดการดำเนินนั้นทันที การกระทำความผิดที่กำหนดไว้ มี ดังต่อไปนี้ การลอบสังหาร การฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การลอบวางเพลิง การปลอมเงินหรือตราสาร การลักทรัพย์โดยมิอาชญา การรับของโจร การกรรโชกทรัพย์ การลักพาตัว การจับตัวประกัน การจลาจล การขับปั่นยานพาหนะในขณะมีสารเสพติดและสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท การฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยอาชญาและวัตถุระเบิด การใช้วัตถุระเบิด การข่นส่งสารพิษและสิ่งอันตราย การหลบหนีหลังจากเกิดอุบัติเหตุที่มีผลถึงแก่ชีวิต หรืออันตรายสาหัส ความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

สำหรับความร่วมมือระหว่างประเทศการสังเกตการณ์ข้ามพรมแดนในกรณีที่ไม่ใช่เหตุจำเป็นเร่งด่วนต้องมีการร้องขอและกรณีที่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามความผิดที่กำหนดไว้นั้นถือเป็นกรณีที่มีความจำเป็นตามสภาพกรณ์ในปัจจุบัน ซึ่งการกระทำการผิดอาชญากรรมข้ามชาติในปัจจุบันมีความรุนแรงและมีความลับซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น อาทิ การกระทำความผิดในคดียาเสพติด คดีการค้ายานุญย์ข้ามชาติ คดีหลบหนีเข้าเมือง คดีล้อโงงและอื่นๆ บางครั้งการสืบสวนติดตามคดีต้องอาศัยการปฏิบัติการในดินแดนของรัฐอื่น ซึ่งรัฐไม่อาจดำเนินการได้ด้วยตัวเอง จึงต้องขึ้นอยู่กับ

รู้อีกว่าจะให้ความยินยอมที่จะใช้เขตอำนาจหนែอดិនของตนหรือไม่ ดังนั้นความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องดังกล่าวจึงมีความสำคัญและจำเป็นที่ต้องมีบทญญต์ไว้ในการขอบความร่วมมือทางกฎหมายระหว่างประเทศสำหรับประเทศในภูมิภาคเดียวกัน

2) ความร่วมมือในด้านระบบสารสนเทศร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อมูล พฤติการณ์บุคคล หมายจับ ยานพาหนะและวัตถุ โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ (มาตรา 44) ประเทศภาคีจะต้องดำเนินการเตรียมความพร้อม โดยเฉพาะบริเวณชายแดน การติดต่อทางโทรศัพท์วิทยุ โทรเลข และการติดต่อทางอื่นๆ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ศุลกากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งข้อมูลในเวลาที่เหมาะสมแก่การสังเกตการณ์ข้ามพรมแดน และการติดตามดำเนินการต่อไป

นอกเหนือจากนั้น มาตรการในระดับส่วนจะเจาะจงตรวจสอบเป็นพิเศษในกรณีที่อาจเป็นไปได้ ต่อไปนี้ คือ การแลกเปลี่ยนอุปกรณ์ หรือการประสานงานของหน่วยงานราชการ ในการจัดทำอุปกรณ์วิทยุสื่อสารที่เหมาะสม ความกว้างของคลื่นความถี่วิทยุที่ใช้ในบริเวณเขตพื้นที่ข้อความนี้ ทั้งการจัดตั้งการติดต่อเชื่อมโยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจและศุลกากร ในการให้บริการในบริเวณชายแดน การจัดตั้งการติดต่อเชื่อมโยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจและศุลกากร ในการจัดทำอุปกรณ์สื่อสาร เพื่อให้ได้มาตรฐานที่เดียวกัน การประสานงานตามแผนการในการจัดทำอุปกรณ์สื่อสาร ที่มีมาตรฐานที่เดียวกัน การแลกเปลี่ยนข้อมูล

ความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านระบบสารสนเทศร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อมูลชาติ พฤติการณ์บุคคล หมายจับ ยานพาหนะ ในปัจจุบันมีส่วนสำคัญในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ทั้งการค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ การก่อการร้าย อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ความร่วมมือระหว่างประเทศในการจัดทำระบบฐานข้อมูลสารสนเทศ โดยมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เชื่อมโยงเครือข่าย ระหว่างองค์กรในประเทศและต่างประเทศเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการควบคุมการข้ามผ่านแดน แผนของคนต่างชาติที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศที่มีเขตพรมแดนติดกันหลายๆ ประเทศ การเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลบุคคล พฤติการณ์บุคคล หมายจับ ยานพาหนะ ที่เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศในภูมิภาคเดียวกันที่มีพรมแดนซิดติดกัน อาทิ ประเทศไทย สหราชอาณาจักร ประเทศเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส ประเทศอิตาลี ประเทศสเปน ประเทศโปรตุเกส ประเทศอียิปต์ ประเทศไนจีเรีย ประเทศบราซิล ประเทศอุรuguay และประเทศอเมริกาใต้ ต้องมีความร่วมมือในลักษณะดังกล่าวข้างต้นเพื่อเป็นการป้องกันและระงับยับยั้งการเกิดอาชญากรรมข้ามชาติ

3) การดูแลระบบสารสนเทศร่วมกัน (มาตรา 92)

(1) การจัดตั้งและดูแลรักษาระบบสารสนเทศร่วมกัน ประเทศภาคีจะต้องจัดตั้งและดูแลรักษาระบบสารสนเทศร่วมกัน ระบบสารสนเทศของเชิงเกิน ประกอบด้วย หน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศของแต่ละประเทศภาคีและวิธีการที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ ระบบสารสนเทศของเชิงเกินนี้ จะทำให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองปฏิบัติงานได้บรรลุผลตามที่ประเทศภาคีให้สำนักงาน โดยใช้วิธีการค้นหาอัตโนมัติ เพื่อให้มีการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและวัตถุต่างๆ เพื่อ

วัตถุประสงค์ในการตรวจสอบและควบคุมพื้นที่ชายแดนและเข้าหน้าที่สำรวจอื่นๆ และตรวจสอบศุลกากร ที่ดำเนินการในประเทศไทยให้สอดคล้องกับกฎหมายภายในประเทศ และเป็นกรณีเดียวกันที่กล่าวถึงในมาตรา 96 อันเป็นวัตถุประสงค์ในการออกวิช่า ใบอนุญาตพำนักอาศัย และการปกครองคนต่างด้าว ในการใช้บัญญัติกฎหมายแห่งสนธิสัญญาฉบับนี้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของスマชิก

(2) การดูแลรักษาแฟ้มข้อมูล ในแต่ละประเทศไทยจะต้องจัดตั้งและดูแลรักษาแฟ้มข้อมูลและความเสี่ยงของตนเองและหน่วยงานต่างๆภายในประเทศไทยตามระบบสารสนเทศของเชิงเกิน ซึ่งจะต้องทำให้มีความสำคัญอย่างยิ่งเช่นเดียวกับแฟ้มข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทยของแต่ละประเทศไทย ซึ่งใช้วิธิการที่จะสนับสนุนการปฏิบัติตามหน้าที่ เพื่อให้แน่ใจว่าจะคุ้มครองการถ่ายทอดข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแต่ละประเทศไทยจะต้องถือปฏิบัติตามเมื่อได้มีการก่อตั้งหน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทย สนธิสัญญาและกระบวนการทางกฎหมายที่ประเทศไทยได้ร่วมกันจัดตั้งขึ้นสำหรับวิธิการที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติตามหน้าที่ แฟ้มข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทยจะสามารถใช้ได้เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้นหาอัตโนมัติในบริเวณดินแดนของแต่ละประเทศไทย แต่จะไม่เกิดขึ้นในการค้นหาข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทยของประเทศไทยอื่น ประเทศไทยจะต้องร่วมกันจัดตั้ง ดูแลรักษาและรับผิดชอบ ร่วมกัน ในการบริหารจัดการ ความเสี่ยง วิธิการที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติตามหน้าที่ของระบบสารสนเทศของเชิงเกิน ซึ่งหน้าที่ในการสันนิษฐานโดยสารณรัฐฝรั่งเศสอันเป็นวิธิการพิเศษ ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองสตราสบูร์ก วิธิการที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติตามหน้าที่จะประกอบด้วย แฟ้มข้อมูล ซึ่งจะรับรองว่าแฟ้มข้อมูลของหน่วยงานต่างๆภายในประเทศไทยจะได้รับการเก็บรักษาโดยการส่งข้อมูลออนไลน์เข้าเดียวกัน ซึ่งแฟ้มข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทย จะเก็บรวบรวมข้อมูลรายงานเกี่ยวกับบุคคลและวัตถุต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย และจะต้องไม่มีข้อมูลอื่นๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวถึงในย่อหน้านี้ และในมาตรา 113 (2)

(3) ลักษณะของแฟ้มข้อมูล โดยเหตุที่วัตถุประสงค์ของระบบสารสนเทศของเชิงเกิน ให้เป็นไปตามสนธิสัญญา (มาตรา 93) เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของประชาชน รวมถึงความมั่นคงแห่งชาติ และเพื่อนำไปใช้กับบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของบุคคลในบริเวณอาณาเขตของประเทศไทย โดยจะใช้ข้อมูลที่ส่งมาจากระบบโดยประเภทข้อมูล เพราะฉะนั้นลักษณะของแฟ้มข้อมูลจึงประกอบด้วย

(3.1) ข้อมูลบุคคล (มาตรา 94) ได้แก่ รายงานของบุคคล วัตถุต่างๆ ที่ก่อตัวถึงในมาตรา 100 และยานพาหนะต่างๆ ที่ก่อตัวถึงในมาตรา 99 ชื่อและนามสกุล ชื่อที่ใช้ในการติดทะเบียน ลักษณะเฉพาะและลักษณะทางกายภาพ อักษรตัวแรกของนามสกุล วันและสถานที่เกิด

เพศ สัญชาติ เป็นบุคคลที่พกพาอาวุธหรือไม่ เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังความรุนแรง หรือไม่ เหตุผลของการรายงาน การร้องเรียน

(3.2) ข้อมูลตามหมายจับ (มาตรา 95) ได้แก่ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตามหมายจับเพื่อการส่งผู้รายข้ามแดน ซึ่งจะต้องรวมถึงคำร้องต่อฝ่ายตุลาการที่ประเทคโนโลยีร้องขอรายงานของประเทคโนโลยีจะต้องส่งการร้องขอถึงประเทคโนโลยีด้วยกัน พร้อมกับรายงานโดยไม่ชักช้า ข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับกรณี มีดังต่อไปนี้

- (1) ผู้มีอำนาจในการออกหมายจับ
- (2) หมายจับ หรือเอกสารอื่นๆ ที่มีอำนาจเช่นเดียวกัน หรือคำพิพากษา
- (3) การจำแนกประเภทของการกระทำความผิดตามธรรมชาติและตามกฎหมาย
- (4) นิยามของพฤติกรรมใน การกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งได้กระทำขึ้น รวมถึง

เวลา สถานที่ และระดับของการมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด โดยบุคคลที่มีการรายงาน

- (5) ผลที่เกิดจากการกระทำผิดกฎหมาย

การร้องขอของประเทคโนโลยีสามารถเพิ่มการรายงานลงในแฟ้มข้อมูลของ หน่วยงานต่างๆ ภายในประเทศไทยในระบบสารสนเทศของแขวง กองบัญชาการห้ามจับกุม ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับรายงาน จนกว่าบันทึกจะถูกลบออก ซึ่งบันทึกจะถูกลบในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมง หลังจากที่รวบรวมข้อมูลลงในรายงาน เว้นแต่ประเทคโนโลยีจะปฏิเสธที่จะให้มีคำร้องขอจับกุม โดย มีบุคคลอันจะอ้างตามกฎหมาย หรือเหตุผลพิเศษซึ่งเป็นวิธีที่ดีกว่า ในกรณีพิเศษที่เป็นกรณีถูกต้อง มีเหตุผลอันควร เนื่องจากความซับซ้อนตามความเป็นจริงพื้นฐานของรายงาน กำหนดเวลาดังกล่าว อาจขยายระยะเวลาเป็น 1 สัปดาห์ นอกจากกรณีอคติในการบันทึกหรือการตัดสินใจเพื่อห้ามการจับกุม ประเทคโนโลยีสามารถจะทำการร้องขอจับกุมลงในรายงานได้ สำหรับกรณีมีเหตุเร่งด่วน ประเทคโนโลยี จะร้องขอให้มีการตรวจสอบทันที สมาชิกที่ได้รับการร้องขอจะตรวจสอบว่ามีการถอนบันทึกแล้ว หรือไม่ ประเทคโนโลยีที่ร้องขอจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินการ จะไม่ชักช้าเมื่อมีการตรวจสอบรายงาน

(3.3) ข้อมูลการเดินทางบุคคลหรือยานพาหนะ (มาตรา 99) ข้อมูลที่เกี่ยวกับ บุคคลหรือยานพาหนะจะรวมอยู่ในการปฏิบัติตามกฎหมายภายในประเทศไทย ของประเทคโนโลยี ที่ได้มี การรายงาน เพื่อการเฝ้าระวังหรือการตรวจสอบพิเศษ เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดีความผิด ทางอาญา และเพื่อการป้องกันภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของประชาชน ประกอบด้วย

- (1) ข้อเท็จจริงที่ได้รับการรายงานของบุคคลหรือยานพาหนะ
- (2) สถานที่ เวลา หรือเหตุผลของการตรวจสอบ
- (3) เส้นทางและจุดหมายปลายทางของการเดินทาง

- (4) บุคคลซึ่งติดตามมากับผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้ครอบครองยานพาหนะ
- (5) ยานพาหนะที่ใช้
- (6) วัตถุต่างๆ ที่บรรทุกมาด้วย
- (7) พฤติกรรมที่พบบุคคลหรือยานพาหนะ

เมื่อข้อมูลดังกล่าวถูกรวบรวมแล้ว ขั้นตอนที่ดำเนินการในการควบคุมดูแลจะต้องไม่ทำให้เกิดอันตราย ซึ่งมีบันทึกห้ามจนกว่าบันทึกจะถูกลบ ประสิทธิภาพในการดำเนินการตามรายงานเพื่อวัตถุประสงค์ในการควบคุมดูแลอย่างรอบคอบหรือการตรวจสอบเฉพาะ บันทึกจะถูกลบภายใน 24 ชั่วโมง หากจ้ากรายงานได้ถูกรวบรวม

(4) วิธีการและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมแฟ้มข้อมูล การส่งข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่บันทึกในหน่วยงานต่างๆ ภายใต้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของเชิงเกิน โดยการจัดการข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้นหาข้อมูลอันเป็นที่ยอมรับ การบันทึกข้อมูลอาจถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวและจะถูกลบข้อมูลหลังจากผ่านระยะเวลา 6 เดือน (มาตรา 102, 103) ข้อมูลของบุคคลที่ถูกรวบรวมไว้ในระบบสารสนเทศของเชิงเกิน ซึ่งข้อมูลจะถูกเก็บรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์

ในเรื่องการสืบหาตัวบุคคล ภายใต้กฎหมายไม่เกิน 3 ปี (มาตรา 112) ข้อมูลที่เกี่ยวกับเอกสารแสดงตนและลงทะเบียนธนาคาร จะเก็บรักษาไว้เป็นระยะเวลา 5 ปี และข้อมูลที่เกี่ยวกับขานพาหนะ รถพ่วง ขบวนยานพาหนะ จะเก็บรักษาไว้เป็นระยะเวลา 3 ปี (มาตรา 113) โดยแต่ละประเทศภาคีต้องกำหนดเจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจในการควบคุมดูแลการดำเนินการให้สอดคล้องกับกฎหมายภายในประเทศ เพื่อการดำเนินการเป็นอิสระของแฟ้มข้อมูล ในหน่วยงานต่างๆ ภายใต้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของเชิงเกิน และเพื่อตรวจสอบการประมวลผลและการใช้ข้อมูลที่รวบรวมอยู่ในระบบสารสนเทศของเชิงเกินที่ไม่เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลของหน่วยงานต่างๆ ภายใต้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของเชิงเกิน (มาตรา 114)

ความตกลงเชิงเกิน (Schengen Agreement) ค.ศ. 1985 นั้น มีข้อแตกต่างกับพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 และสนธิสัญญาความซึ่งเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียน พ.ศ. 2549 ความตกลงเชิงเกิน (Schengen Agreement) นั้น มีข้อบังคับในเรื่องการจัดเก็บข้อมูลซึ่งแต่ละประเทศภาคีได้จัดทำขึ้น เป็นข้อมูลที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด เช่น รายงานพฤติกรรมบุคคลที่น่าเชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดหรือเป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยทางสังคม และ วัตถุหรือพาหนะที่น่าเชื่อว่าใช้ในการกระทำความผิด โดยมีการจัดตั้งศูนย์เก็บรักษาข้อมูลร่วมกันในการเก็บ

แฟ้มข้อมูลประวัติบุคคลและวัตถุโดยมีระยะเวลากำหนด ซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวทางจัดทำเป็นกรอบข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกันในภูมิภาคอาเซียนในอนาคตอันใกล้นี้ ส่วนในพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีการบัญญัติในเรื่องของความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและประเทศต่อไปนี้ แต่ได้ดำเนินการในเรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศไทยด้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพระราชบัญญัติการป้องกันการมิส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศไทยในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535

4.4.4 พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศไทยในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศไทยในเรื่องทางอาญา ระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ ประกอบด้วย เป็นกรอบในการดำเนินความร่วมมือทางอาญาระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ ประกอบด้วย วิธีการ การให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือ การสอบสวนและการสืบพยานหลักฐาน จัดทำและการให้เอกสารหรือข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ การจัดส่งเอกสาร การค้นและยึด การโอนบุคคลที่ถูกคุมขังเพื่อสืบพยาน การสืบหาบุคคล การรับหรือยึด เอกสาร กรณีและยึด การโอนบุคคลที่ถูกคุมขังเพื่อสืบพยาน การสืบหาบุคคล การรับหรือยึด ทรัพย์สิน วิธีขอความช่วยเหลือ พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นผู้ประสานงานกลางซึ่งมีอำนาจในการพิจารณาขอและให้ความร่วมมือทางอาญาระหว่างไทยกับประเทศไทยต่างๆ ประเทศไทยมีความตกลงหรือมีสนธิสัญญาความร่วมมือทางอาญา (Mutual Legal Assistance Treaty-MLAT 2004) ซึ่งประเทศไทยสามารถใช้ประโยชน์ได้ดังน้ำมันและให้สัตยาบันแล้ว

สำหรับประเทศไทยในกลุ่มประชาคมอาเซียนนั้นความร่วมมือทางอาญาระหว่างประเทศไทยกับผู้ประสานงานไทยกับประเทศไทยเหล่านั้น สามารถดำเนินการระหว่างผู้ประสานงานกลางฝ่ายไทยกับผู้ประสานงานกลางหรือหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ของประเทศไทยนั้นๆ โดยไม่ต้องผ่านช่องทางการทูต แต่หากไม่มีความตกลงร่วมมือทางอาญาจะต้องดำเนินการผ่านช่องทางการทูตของห้องส่องฝ่าย และระบุหลักการต่างตอบแทนในคำร้องขอความร่วมมือด้วยเสมอ อย่างไรก็ตามโดยเหตุที่การประกอบอาชญากรรมมีการกระทำการร่วมกันเป็นเครือข่ายในคืนแคนของหลายประเทศ และกระบวนการบุคคลการต่อต้านยาเสื่อม อย่างไรก็ตามโดยเหตุที่การประกอบอาชญากรรมของแต่ละประเทศโดยลำพังไม่อาจป้องกันและปราบปรามได้อย่างเด็ดขาด การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าว จึงจำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศไทย คั่งนั้นวัตถุประสงค์ในการตรากฎหมายฉบับนี้จึงต้องการที่จะกำหนดมาตรการให้ความช่วยเหลือ และรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศไทยในเรื่องทางอาญา เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามดังกล่าว

พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศไทยในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 แบ่งประเทศไทยออกเป็น 8 ประเภท ได้แก่
1) การสอบสวนและการสืบพยาน ตามบทบัญญัติส่วนที่ 2 มาตรา 15-17

2) การจัดหาและการให้เอกสารหรือข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงาน

ของรัฐ ตามบทบัญญัติส่วนที่ 3 มาตรา 18-20

3) การจัดส่งเอกสาร ตามบทบัญญัติส่วนที่ 4 มาตรา 21-22

4) การค้นและยึด ตามบทบัญญัติส่วนที่ 5 มาตรา 23-25

5) การโอนตัวบุคคลที่ถูกคุมขังเพื่อสืบพยาน ตามบทบัญญัติส่วนที่ 6 มาตรา 26-29

6) การสืบหาบุคคล ตามบทบัญญัติส่วนที่ 7 มาตรา 30

7) การเริ่มกระบวนการคดีทางอาญา ตามบทบัญญัติส่วนที่ 8 มาตรา 31

8) การรับหรือยึดรัฐพย์สิน ตามบทบัญญัติส่วนที่ 9 มาตรา 32-35

ความร่วมมือทางอาญาตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 ทั้ง 8 ประเภท เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศ การก่ออาชญากรรมที่ผ่านมาอาศัยการพัฒนาทางเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ ทำให้ลักษณะของการกระทำความผิดไม่จำกัดอยู่เฉพาะภายในประเทศ แต่ได้ขยายออกไปยังภายนอกประเทศด้วย เช่น อาชญากรรมทางเศรษฐกิจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์หรืออาชญากรรมเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด เป็นต้น ซึ่งแนวความคิดเดิมที่จำกัดการใช้บังคับกฎหมายอาญาภายในอาณาเขตของรัฐทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมายขึ้น และไม่สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมเหล่านี้ได้ ตัวอย่างเช่น ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในอาณาเขตของรัฐหนึ่งแล้วหลบหนีการจับกุมไปในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่ง หรือกรณีของการกระทำความผิดของบุคคลต่างด้วยกัน ซึ่งกรณีเหล่านี้ทำให้เกิดความยากลำบากในการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด การนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ รวมไปถึงการติดตามทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดด้วย ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงได้กำหนดมาตรการให้ความช่วยเหลือและรับความช่วยเหลือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดแต่ที่ยังคงเป็นปัญหาคือ ประเทศไทยได้ร่วมลงนามในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003 (United Nations Convention Against Corruption 2003) เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2546 จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 เพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญาดังกล่าวด้วย

นอกจากนี้ ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยบันก្តหมายระหว่างประเทศ 2 ฉบับ คือ อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (United Nation Convention Against Transnational Organized Crime 2000) และสนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาชญากรรมระหว่างประเทศในกฎหมายภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 (Mutual Legal Assistance Treaty-MLAT 2004) ส่งผลให้ประเทศไทยในฐานะที่เป็นรัฐภาคีจะต้องมีการอนุวัติการ ก្តหมายภายตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2556 ให้เป็นไปตามอนุสัญญา และปรับปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ในเรื่องความสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ที่มีความร่วมมือทางอาชญากรรมระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศในเรื่องการต่อต้านอาชญากรรม ที่เน้นความร่วมมือทางอาชญากรรมระหว่างประเทศ ตามที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วประเทศไทยจึงมีกรอบในการ ร่วมมือระหว่างประเทศ ตามที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วประเทศไทยจึงมีกรอบในการ ต่อต้านอาชญาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 นั้น ที่มีอยู่แล้วในพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศ พ.ศ. 2535 ส่วนประเด็นความร่วมมือใน นี้ ที่มีอยู่แล้วในพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศ พ.ศ. 2535 ไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายใด เรื่องกฎหมายการตรวจคนเข้าเมืองของไทยนั้นพบว่ายังไม่ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายใด

ดังนั้นการศึกษาวิจัยจึงเห็นสมควรที่จะนำแนวทางของ กรอบความร่วมมือตามอนุสัญญา ว่าด้วยข้อตกลงเชิงเกิน ค.ศ. 1985 (Schengen Agreement) มาเป็นแนวทางจัดทำเป็นกรอบข้อตกลง ความร่วมมือระหว่างกันในกฎหมายภาคอาเซียนในอนาคตอันใกล้นี้ ในประเด็น การสืบสวน การ ตั้งเกตการณ์ข้ามพรมแดน ทั้งในกรณีที่ต้องมีการขออนุญาตล่วงหน้าและในกรณีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ความร่วมมือในด้านระบบสารสนเทศร่วมกันการแลกเปลี่ยนข้อมูล การคุ้มครองส่วนตัว ความร่วมมือในด้านระบบสารสนเทศร่วมกันในหน่วยงานต่างๆภายในประเทศของแต่ละประเทศภาคีและ ในด้านระบบสารสนเทศร่วมกันในหน่วยงานต่างๆภายในประเทศของแต่ละประเทศภาคีและ วิธีการและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมเพิ่มข้อมูลซึ่งได้กล่าวถึงในเรื่องของความร่วมมือ ร่วมกัน วิธีการและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมเพิ่มข้อมูลซึ่งได้กล่าวถึงในเรื่องของความร่วมมือ ที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของระบบสารสนเทศของเชิงเกินซึ่งจะทำให้เจ้าหน้าที่ วิธีการที่จะช่วยสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของระบบสารสนเทศของเชิงเกินซึ่งจะทำให้เจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครองปฏิบัติงาน ได้บรรลุผลตามที่ประเทศภาคีให้อำนวย โดยใช้วิธีการค้นหาอัตโนมัติ เพื่อให้มีการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและวัตถุต่างๆที่มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อกำลังของรัฐ และเป็นการตรวจสอด淳และควบคุมพื้นที่ชายแดนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและศุลกากรที่ดำเนินการให้ ศูนย์ล่องกับกฎหมายภายในประเทศ ความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายในเรื่องดังกล่าว นี้ ของจากผลกระทบจากการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่มีการเคลื่อนย้ายคน สินค้า การบริการ เงินทุน และการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างเสรี อันเป็นช่องทางให้เกิดปัญหาอาชญากรรมที่ เกี่ยวข้องในลักษณะของอาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งปัจจุบันอาเซียนได้ให้ความสำคัญกับอาชญากรรม ข้ามชาติ 8 ประเภท ได้แก่ การค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ โจรลักด กการค้าอาวุธ การฟอกเงิน การก่อการร้าย อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียม

ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนประเทศไทยมีแนวทางจัดทำเป็นกรอบ
ข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกันในภูมิภาคอาเซียนในเรื่องการข้ามผ่านแดนเพื่อความมั่นคงและ
ความปลดปล่อยในชีวิตทรัพย์สินของประเทศและของภูมิภาคอาเซียน

สำหรับความร่วมมือระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นมาตรการที่สำคัญในการร่วมปราบปราม
อาชญากรรมข้ามชาติ ตาม อนุสัญญาสหประชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้ง¹
ในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 สนธิสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาในภูมิภาค
อาเซียน ค.ศ. 2004 พระราชบัญญัติความร่วมมือทางอาญาระหว่างประเทศไทย พ.ศ. 2535 อนุสัญญาว่าด้วย
ข้อตกลงเชิงเกื้อกูล ค.ศ. 1985 นั้น สามารถสรุปเป็นตารางที่จะแสดงให้เห็นถึงมาตรการความร่วมมือ
ระหว่างประเทศของกฎหมายระดับระหว่างประเทศ ต่างประเทศ และของไทย เพื่อจะได้นำไปสู่
การพิจารณาว่ามาตรการใดที่ประเทศไทยยังไม่มี และสมควรที่จะนำไปตราไว้ในกฎหมายที่
เกี่ยวข้องต่อๆ ไป (คู่ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 ตารางความร่วมมือตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ความร่วมมือทางอาชญาระหว่างประเทศ	ประเทศ			
	UN ¹	Asean ²	ไทย ³	เชิงเกื้อกูล ⁴
1. การสอบสวนและการสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน	✓	✓	✓	✓
2. จัดหาและการให้ออกสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ	✓	✓	✓	✓
3. การจัดส่งเอกสาร	✓	✓	✓	✓
4. การค้นและยึด	✓	✓	✓	✓
5. การโอนตัวบุคคลผู้ถูกคุมขังเพื่อสืบพยาน	✓	✓	✓	✓
6. การรับหรือยึด	✓	✓	✓	✓
7. การสืบหาบุคคลที่ต้องสงสัย	✓	✓	✓	✓
8. ขัดตั้งและคุ้นเคยกับระบบสารสนเทศร่วมกัน และมีการสื่อสารถึงกันได้ตลอดเวลา				✓
9. ขัดเก็บข้อมูลซึ่งแต่ละประเทศภาคีได้จัดทำขึ้นเป็นข้อมูลที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด (a) รายงานพฤติกรรมบุคคลที่น่าเชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดหรือเป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยทางสังคม (b) วัตถุหรือพาหนะที่น่าเชื่อว่าใช้ในการกระทำความผิด โดยมีประเภทข้อมูลดังนี้ - ชื่อและนามสกุล, อักษรตัวแรกของนามสกุล, วันและสถานที่เกิด, เพศ, สัญชาติ, เป็นบุคคลที่พกอาวุธหรือไม่, เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงหรือไม่, เหตุผลของรายงาน, การร้องเรียน				✓
10. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตามหมายจับเพื่อการสั่งผู้ร้ายข้ามแดน จะต้องตรวจสอบว่ามีอำนาจจับตามกฎหมายภายในประเทศของประเทศไทย				✓
11. ข้อมูลที่เกี่ยวกับบุคคลหรือยานพาหนะ ในการกระทำความผิดทางอาชญาและเพื่อการป้องกันภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของประชาชน				✓
12. การจัดตั้งศูนย์เก็บรักษาข้อมูลร่วมกันในการเก็บแฟ้มข้อมูลประวัติบุคคล และวัตถุโดยมีระยะเวลากำหนด				✓

¹ UN หมายถึง อนุสัญญาสหประชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ.2000

² Asean หมายถึง สนธิสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาชญาในภูมิภาคอาเซียน ค.ศ.2004

³ ไทย หมายถึง พระราชบัญญัติความร่วมมือทางอาชญาระหว่างประเทศ พ.ศ.2535

⁴ เชิงเกื้อกูล หมายถึง อนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชิงเกื้อกูล ค.ศ.1985

จากการที่ 4.2 พบว่า ความร่วมมือทางอาชญาธ่าวงประเทศในเรื่องการสอบสวนและการสืบสวนรวมพยานหลักฐาน จัดหาและการให้เอกสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ การจัดส่งเอกสาร การค้นและยึด การโอนตัวบุคคลผู้ถูกคุมขังเพื่อสืบพยาน การรับหรือยึด และการสืบหานบุคคลที่ต้องสงสัย นั้นเป็นมาตรการที่มีอยู่ในกฎหมายเหมือนๆ กัน ในส่วน การจัดตั้งและคุ้มครองนักการสันтехร่วมกันและให้มีการสื่อสารถึงกันตลอดเวลาของรัฐภาคี การจัดเก็บข้อมูลซึ่งแต่ละประเทศภาคีได้จัดทำขึ้นเป็นข้อมูลที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด การจัดทำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตามหมายจับเพื่อการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งจะต้องตรวจสอบว่ามีอำนาจจับตามกฎหมายภายในประเทศของประเทศไทย ข้อมูลที่เกี่ยวกับบุคคลหรือขานพาหนะในการกระทำการผิดทางอาชญาเพื่อการป้องกันภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของประชาชน และการจัดตั้งศูนย์เก็บรักษาข้อมูลร่วมกันในการเก็บแฟ้มข้อมูลประวัติบุคคลและวัตถุโดยมีระยะเวลากำหนดนั้นมีกำหนดไว้เฉพาะในข้อตกลงเชิงเก็บ ค.ศ. 1985

ตามอนุสัญญาว่าด้วยข้อตกลงเชิงเก็บ ค.ศ. 1985 เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศ ในเรื่องการตรวจคนเข้าเมือง และการควบคุมการข้ามผ่านแดน เป็นการร่วมมือในการต่อต้านอาชญากรรม ข้ามชาติ ที่สำคัญสำหรับรัฐภาคีที่มีเขตแดนชายแดนที่ต่อเนื่องกัน เนื่องจากการกระทำการผิดอาชญากรรมข้ามชาติในปัจจุบันมีความรุนแรงและมีความลับซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น อาทิ การกระทำการผิดในคดียาเสพติด คดีการค้ามนุษย์ข้ามชาติ คดีหลบหนีเข้าเมือง คดีฉ้อโกงและอื่นๆ บางครั้ง การสืบสวนคดีตามคดีต้องอาศัยการปฏิบัติการในคืนเดนของรัฐอื่น ซึ่งรัฐไม่อาจดำเนินการได้ด้วยตัวเอง จึงต้องขึ้นอยู่กับรัฐอื่นว่าจะให้ความยินยอมที่จะใช้เขตอำนาจหนีคืนของตนหรือไม่ รวมถึงความร่วมมือทางกฎหมายระหว่างประเทศใน การแลกเปลี่ยนข้อมูล พฤติกรรมบุคคล หมายจับ ขานพาหนะ โดยการจัดทำระบบฐานข้อมูลสารสนเทศโดยมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างองค์กรในประเทศและต่างประเทศ เข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเชื่อมโยงระบบควบคุมการข้ามผ่านแดนของคนต่างชาติที่จะเดินทางเข้ามาในประเทศ การเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลบุคคล พฤติกรรมบุคคล หมายจับ ขานพาหนะ จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศไทยในภูมิภาคเดียวกันที่มีพรบเดนซึ่ดกัน อาทิ ประชามญโรป และประชามอาเซียน ต้องมีความร่วมมือในลักษณะดังกล่าวข้างต้นเพื่อเป็นการป้องกันและระงับยั่งการเกิดอาชญากรรมข้ามชาติ

ผลจากการวิเคราะห์ในบทนี้สรุปสาระสำคัญที่เป็นประเด็นในการนำไปสู่การปรับปรุงกฎหมายคนเข้าเมือง

ประเด็นที่ 1 “การลักครอบขนผู้โดยบัยถื่นฐาน หมายถึง การจัดให้มีการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายของบุคคลต่างด้าวเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์เป็นการตอบแทน” ตามพิธีสารต่อต้านการลักครอบขนผู้โดยบัยถื่นฐานทางบก ทางทะเล ทางอากาศ ข้อ 3

ประเด็นที่ 2 “ยกเลิกการตรวจตราและปฏิเสธการเข้าเมืองแก่ผู้กระทำการลักครอบขนผู้โดยบัยถื่นฐานและป้อนแปลงหนังสือเดินทาง” ตามพิธีสารต่อต้านการลักครอบขนผู้โดยบัยถื่นฐานทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ในข้อ 11 มาตรการตามแนวชายแดน ข้อกำหนดที่ 5

ประเด็นที่ 3 “บุคคลจะไม่ถูกส่งกลับไปยังประเทศที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตอกย้ำให้อันตรายที่จะถูกทรมาน” ตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประดิษฐ์หรือการลงโทษที่โหดร้ายไรมนุษยธรรมหรือยำยศก็ศรีใน ข้อ 3

ประเด็นที่ 4 “การส่งตัวบุคคลต่างด้าวกลับประเทศต้องคำนึงถึงว่าบุคคลต่างด้าวผู้นี้นั้นต้องอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี การแยกชั้นว่านี้ จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก” ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 2009 ใน ข้อ 9

ประเด็นที่ 5 หลักเกณฑ์การบันทึกข้อมูลบุคคลต่างด้าวที่มีลักษณะต้องห้ามเดินทางเข้าประเทศตามคำสั่งของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ลงวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2552

เพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children 2000, TIP) ส่วนพิธีสารต่อต้านการลักลอบขนผู้โดยบ่ำบานด้วยทางบก ทางทะเล และทางอากาศ (Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air 2000, MIP) ประเทศไทยได้ลงนามไว้เมื่อ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2001 แล้วแต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบัน นอกจากนี้ยังมีสนธิสัญญาความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางอาญาของภูมิภาคอาเซียน ค.ศ. 2004 (Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Treaty 2004 MLAT) และอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้ายของอาเซียน ค.ศ. 2007 (Asean Convention on counter terrorism 2007) ที่ประเทศไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้แล้ว ตลอดจนศึกษามาตรการทางกฎหมายคนเข้าเมืองต่อต้านในอาชญากรรมข้ามชาติของต่างประเทศและสหภาพยูโรปเพื่อนำมาปรับใช้กับกฎหมายคนเข้าเมืองของไทย

โดยเหตุที่อาชญากรรมข้ามชาติมีความสำคัญต่อกฎหมายในกลุ่มอาเซียนในการต่อต้านมิให้เข้า เพราะขยายเข้ามายังประเทศไทยของตน ประเทศไทยแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกจึงได้ร่วมทำงานในกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ และร่วมกันจัดทำเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน และจัดทำเป็นข้อตกลงร่วมกันโดยได้รับความเห็นชอบจากประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศไทยในกลุ่มสมาชิกอาเซียน ดังปรากฏในตารางที่ 4.1 แสดงการลงนามและให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศต่อต้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงการลงนามและให้สัตยาบันในกฎหมายระหว่างประเทศต่อต้านการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ

ประเทศ	TIP						MIP			Asian counter terrorist		
	UNTOC						ลงนาม	ให้สัตยาบัน	ภาคี	ลงนาม	ให้สัตยาบัน	ภาคี
ไทย	ลงนาม	ให้สัตยาบัน	ภาคี	ลงนาม	ให้สัตยาบัน	ภาคี	✓	✓	-	✓	✓	✓
นันเกตติง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓
ฟิลิปปินส์	✓	✓	-	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓
อินเดีย	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓
จีน	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓
กัมพูชา	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓
เวียดนาม	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	-	-	✓	✓	✓
เชิงกีරු	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓
มาเลเซีย	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓
อินโดนีเซีย	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓
บรูไนฯ	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓
พม่า	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	✓